

OIKOGENEIA

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ 462

1935

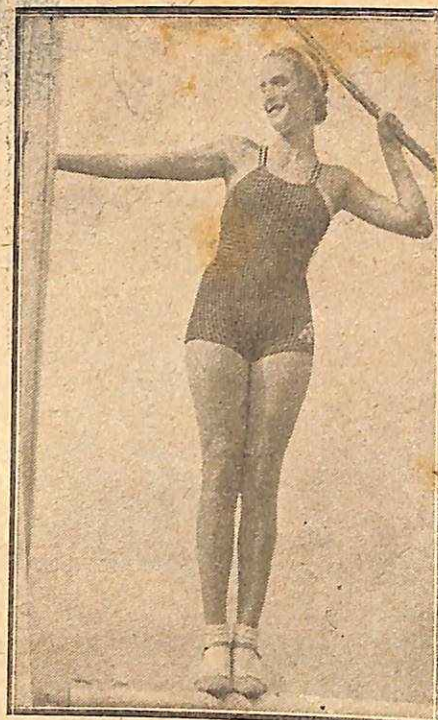

ΟΤΑΝ

Θέλετε να πωλήσετε οιονδήποτε κόσμημά σας
ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΓΟΡΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ

32 - ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ - 32

Θα το έκτιμήση και θα το αγοράση
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΟΛΩΝ

ΜΠΑΝΙΕΡΑ

από
ΜΑΛΛΙΑ ΑΓΓΛΙΑΣ
χρωματισμοί ήγ-
γυημένοι.

ΣΧΕΔΙΑ ΜΟΔΕΡΝΑ

χάριν ρεκλάμας
από δρχ. 100 και
άνω.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

14-Αγίου Μάρκου-14

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩ-
ΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΕ....

Νέα, ωραία, είχε
όλα τα προσόντα
για ν' αρέση, αν
τὸ δέρμα της δὲν
γυάλιζε...

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν μπορεί-
τε νὰ τὸν ἀποφύγετε. Οἷα-
δήποτε και ἂν εἶνε ἡ κατά-
στασις τοῦ δερματός σας, ἡ

ΜΑΤΙΤΕ

ἡ πούδρα καλλονῆς L. T. PIVER θὰ σὰς δώσῃ τὸ ὑπέροχο
καὶ βελούδινο ΜΑΤ χρῶμα, ποὺ τόσοι θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.
Ἡ ΜΑΤΙΤΕ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ΜΑΤ πούδρα, διότι εἶνε
χωρὶς τάλκ καὶ ὅλα τὰ συστατικά της εἶνε μάτ.

Ἀρωματοποιία L. T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΩΡ»

Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ
Παραγγελίᾳ
Γυναικεῖα Φορέματα
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ - ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίᾳ - Περικλέους 58

ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΩΝΕ ἀπὸ δρχ. 175
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ » » 475
« ΡΕΜΑΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ » » 950
» ΚΡΕΠ ΦΡΙΖΟΛ » » 850
ΠΑΛΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ 950
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ » 650
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡῶ » » 250
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ » » 950
ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ Μάλλινα 850
Καὶ ἅπαντα τὰ καλοκαιρινὰ φορέμα-
τα ἀπὸ δρχ. 250.

Ἀναλαμβάνομεν φασόν.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΗΝ ΤΑ ΦΟΒΑΣΘΕ ὅσο
εἶσθε λεπτὴ καὶ εὐκίνητη

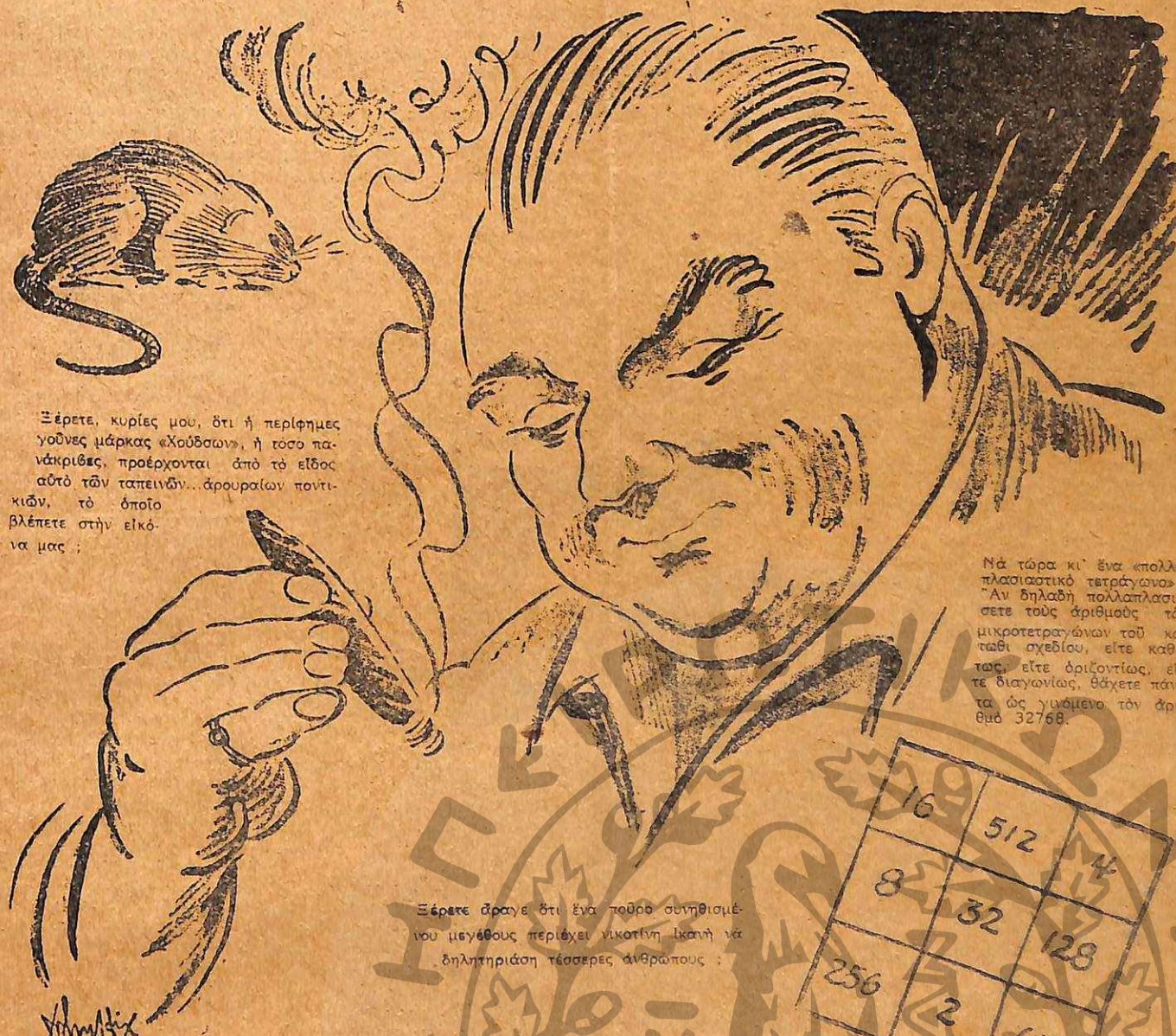
ΤΟ ΤΣΑΪ ΡΙΚΤΕΡ

εἶναι μοναδικὸ διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ βάρος σας
ἀκινδύνως. Ἀφαιρεῖ τὰ περιττὰ λίπη καὶ χαρί-
ζει νεότητα, διάθεσι καὶ χαρὰ σὲ τὴ ζωὴ σας....

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ξέρετε, κυρίες μου, ὅτι ἡ περίφημος
γυνὴς μάρκας «Χαύδων», ἡ τόσο πα-
νάκριβος, προέρχονται ἀπὸ τὸ εἶδος
αὐτὸ τῶν ταπεινῶν... ἀρουραίων ποντι-
κιδῶν, τὸ ὁποῖο
βλέπετε στὴν εἰκό-
να μας.

Νᾶ τώρα κι' ἕνα «πολλὰ-
πλασιαστικὸ τετράγωνο».
Ἄν δηλαδὴ πολλαπλασιά-
σετε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν
μικροτετραγώνων τοῦ κα-
θευ ἀγείου, εἴτε καθε-
τῶς, εἴτε ὁριζοντίως, εἴ-
τε διαγωνίως, ἔχετε πάν-
τα ὡς γινόμενα τῶν ἀρι-
θμῶ 32768.

Ξέρετε ἀραγε ὅτι ἕνα τοῦτο συνηθισμέ-
νου μεγέθους περιέχει νικητικὴ ἱκανὴ νὰ
δηλητηριάσῃ τέσσαρες ἄνθρωπους.

16	512	4
8	32	128
256	2	64

Καὶ τέλος, νὰ καὶ κατὰ τὸ μοναδικὸν στὸν κόσμον : Στὸ μέσον τοῦ
πελάγους Ἀγίου Λαυρεντίου τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει αὐτὴ ἡ διέση
μέγαρα ἡ μὴν στὸν κόσμον ὁλόκληρο διεθνής γέφυρα, ἡ ὁποία
ὡστόσο, εἶνε κτήμα ἐνὸς ἰδιοῦ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΥ

Ε

ΙΧΑ τελειώ-
σει τα φωνή-
ματά μου στο
μικροσκοπείο
του τοκοτοκο-
κού... Κι' ετοιμά-
ζω να φάω, όταν
έξω από το
μικροσκοπείο
μετά θάνα-
τος... Κι' ετοιμά-
ζω να φάω, όταν
έξω από το
μικροσκοπείο
μετά θάνα-
τος...

Αδελφί...
Αγαπητά...
Θα σου δει-
ξω ποιος εί-
μαι...

Αυτός ο ξέ-
στος... Κι' ετοιμά-
ζω να φάω, όταν
έξω από το
μικροσκοπείο
μετά θάνα-
τος...

ρομάντιστικό. Το κεφάλι του ήταν
τολμώδες. Έναν φαρδύ επίθετο
και στα χέρια του κρατούσε δύο
μεγάλες βαλίτσες, από τις οποίες
έβγαζε να βγάλει και ν' αραδιάσει
πάνω σ' ένα τραπέζι κάθε λογής
μικροκαλάρια και βαλίτσες.

Με καταπληκτική απάθεια, ο κα-
ταστηματούχος χάρδισε τα άρματα
και όρμησε να βάλει τα χέρια του και
έτσι με άφοβητα :

—Τι επιθυμείτε, κύριε μου ;
—Τι επιθυμώ, λέει ; βολιχθής
πρόξενος ο κύριος. Βολιχθής να
δείξω σ' εμένα τον κόσμο και θαμνά-
σια αποκαταστήματα των φρικαλέων
καταστάσεων δηλητηριώδους...
Κι' επικαλούμαι τη μαρτυρία όλων
των κυριών και κυριών, που βοί-
σκονται εδώ παρόντες... Ίδου,
σας παρακαλώ : Κιτάξτε και κα-
μαρώστε με !...

Και με μία αστραπιαία κίνηση έ-
βγαλε το καπέλο του κι' έβλεπε τον
φροντο επίθετο του κεφαλιού του.
—Δεν είναι τρομερό, λοιπόν, αλ-
τό που βλέπετε ; Ξανά, στομφο-
ρικότατα σαν την κούρα κοίτα
της βιτρίνας, για να επιδείξει κα-
λάρια απ' όλες τις μεριές. Δεν εί-
νε τρομερό το χέλι, από το οποίο με
κατάγγει ο άπατενας αυτός ;

Δεν ήταν καθόλου τρομερό το
θέμα που αντιμετώπιζε, γιατί όλοι,
κυρίες και κύριοι, ξεκαρδιστικά
στά γέλια. Το κεφάλι του κυρίου
ήταν σαν το κατάλευκο κορμί μα-
ρμάρου γοργονόπουλου, χωρίς ού-
τε ίχνος τριχών να υπαρχή τόσο σ'
αυτό, όσο και στη θέση των φρυ-
διών του !...

—Τα βλέπετε, λοιπόν, τι μωχα-
γες, απάτενας ; Ξανακάνετε ο
μαθημένος κύριος να ορλιάζει. Και
δεν σε τρώει καθόλου η συνείδη-
σί σου ;

—Ναυγάστε, κύριε μου, κι' εμένα
θα διαφροδοή... Απογοήτωση με
την ίδια απάθεια ο καταστηματού-
χος, ξανακάνοντας τα πλοία
μαλλιά του. Θα σας παρακαλέσω
πολύ να ενστατήσετε και να δο-
μάσετε την τελευταία σπουδαί-
την καταστήματός μου. Λέγεται
«Φλέο ντ' αινός» και βγάει μα-
λλιά μέσα σε δυο το πολύ ημέρες...

Θαμνοτοργεί δε και στο πό φας
λαζρό ακόμη κεφάλι !...

—Α, όλα κι' όλα !... οφθαλ-
μοί κύριος. Είμαι κι' αθάνατος, βλέ-
πω !... Κι' άλλο ακόμη δηλητήριο
απ' τα σπασίματα σου, επιχείρη-
σε να μου πωλήσεις !... Και αφού μου
εξαφάνισες εκείνα τα μιστά μαλ-
λάκια που είχα, προσπαθείς τώρα
—φάνεται—να μου εξαφανίσεις και
το ίδιο μου το κεφάλι !...

Κι' ενώ ξεφώνιζε έτσι, εξακολου-
θούσε να βγάει από τις βαλίτσες
του πλήθος από μικροκαλάρια και
βαλίτσες αέια και να τα τοποθετεί
σαν μολύβινα στοματιάκια, το έ-
να πλάι σ' άλλο. Τέλος, αφού τα
έβγαλε όλα και τα πατάει, σκαί-
νουν τον ιδρώτα του κι' εξακολου-
θούσε να λέει με ύφος τραγικό :

—Κυρίες μου και κύριοι, βλέπε-
τε όλα αυτά τα πλοία των μικρο-
καλάρων και των μικροκαλάρων ; Σας
βεβαιώ, ότι αν ήσαν γεμάτα από
κασσί, θα μπορούσαν να μεθύσουν
δύο συντάγματα δραγόνων !... Μου
στοιχίζουν όλα αυτά τα τριχοστοι-
για φάρμακα κι' η αλοιφή σωστής
επισκεπτικής χιλιάδες φράγκα. Εί-
νε όλα σπασίματα κατά της τοκοτοκο-
σίας κι' ύστερ της τοκοτοκοσίας, έ-
κφερνετε αυτό το τριχοστοιγίο,
και τ' αγοράζω επί δυο χρόνια σι-
νέχεια, με το όπλο αποτέλεσμα που
βλέπετε !... Μάλιστα, κυρίες μου !
Είχα τη βλακεία να μεταχειρίζο-
μαι το περιεχόμενό τους, τριβόντας
το κεφάλι μου και τα γένεια μου,
σύμφωνα με την οδηγία τους, γομώ-
μένη σε δώδεκα διάφορες γλώσσες,
παρακαλώ !... Κι' αφού τριαννιθί-
κα έτσι, κι' αφού τα ακριβοπληρώ-
σα έτσι, κατάντησα σ' αυτά τα χέ-
λια, τα οποία θαμνάτε τώρα εντε-
λώς δωρεάν !... Βέβαια, φτάνω κι'

εγώ !... Πρέπει να δηλώσω ότι
είμαι άρχετα φιλάρεσκος !... Ξέρε-
τε πόσο γοητευτικό πράγμα είναι η
προσχή των γυναικών σ' εμάς, κι'
ήθελα, ο οποίος, να προστάξω
αυτή την προσχή τους !... Αλλά
τα άρμα ξανά μαλλιά και τα γέ-
νια μου, ξανά, άνοστα και ξεπλη-
μένα, δεν άρεσαν στις γυναίκες...
Έρχομαι λοιπόν κι' εγώ από δυο έ-
τών στον κύριο άπατενα άποδο, και
το έδειξα μια έντυπη σχεδιά
του, σχετική με τα σπασίματα καλ-
άρια του !... Κι' ο κύριος άπο-
δο είπε με πεποίθηση : «Θα σας
δώσω μερικά σπασίματα α...»
Τρεις μήνες αν τα μεταχειρισθίτε,
σύμφωνα με τις έντυπες οδηγίες
τους, δεν ξάντε μαλλιά σαν τα ή-
κά μου !... Τον πίστεψα ! Κι' α-
γόρασα πέντε μικροκαλάρια «Εξ-
τρα του Μπενθονότος», τρία βάλα
«Κορμ ντ' Κορμ», δυο λίτρες «Εξ-
σάνς ντ' Πουά-Γκρά», μια μικρο-
καλάρια «Μαρκ ντ' Καναντά», κι'
έξι σαπούνια «Χανόμι ντ' Κον-
σταντίνος» !... Τα μεταχειρίστηκα.
Σε δυο μήνες άπασα και πόν προ-
λάβω να τα τελειώσω όλα, κι' έπια-
σα μια φαρμακεία άνιπρόφορη, ενώ
συγχρόνως τα γένεια μου και τα
άρμα μαλλιά μου πήραν ένα χρο-
μα θαλάσσι !... «Ηρθε άμέσως στον
άπατενα άποδο, και τούδειξα την
άλλοση αυτή κατάσταση...» Ο κύ-
ριος χαμογέλασε ήλιως και μου
είπε : «Άρχη είναι άρχη και δεν
πρέπει ούτε να παραξενεύεστε, ού-
τε ν' απελπισέστε !... Τελος πάντων
όμως, για να σας ενθαρρύνω, ν'
αλλάξουμε τη θεραπεία !...» Κι' άρ-
χισε ύστερα να μου ελαινή κάτι
καινούργια σπασίματα του !... Τον
ξαναπείστη κι' έβγαλα από το χέ-
τάστημά του, φοροτομήνος κι' ένα

πλήθος διαφόρων άλλων δηλητη-
ριών : «Τέ ντ' άποδο», «Βοσάνς
ντ' ραζέν σέ», «Τορπύ έξτρα ντ'
ραζέν Γκρά», «Κορμ ντ' μίλ έ ούν
νονι ντ' Χαλμιά», και καμιά δε-
καριά σαπούνια «Ντε μουσιέ Ζα-
ποναί» !... Ξεκαρδιστικά άκατα-
πνήτα κι' άνοστα τα έντυπες
μου κι' αφοόρατα τις έντυπες
διαβόλους. Κι' ένα πρωί, είδα ξα-
φνικά τα γένεια μου να γίνονται
τριανταφυλλιά και πρόανα μεριές
μεριές !... «Ω, θεέ μου !... Είχα
κάνει άποροστομίες, συζυγίους !...
Δεν τολμούσα ν' έμεινίσω από το
στάτι μου !... Κι' το χειρότερο ή-
ταν πως ή δυο δείκτες φλεβοδο-
τες μου κι' έδειξαν δυο δείκτες, γιατί
έχοντοσαν να με δουν κι' τρι-
σαν λείπει την πόρτα μου !...
Τοίχοσαν, ο άποδο, να τις δε-
χθώ !... Σαυόχομαι στον κύριο ά-
ποδο, κι' αφοόρατα τα τριανταφυ-
λλιά και πρόανα μεριές και μαλ-
λά μου, έμεινε...κατενθαρρύνει-
ται !... «Ηταν, λέει, δείγμα ότι ή
θεραπεία και τα ελπίσματα άπο-
τέλεσματα ήσαν...προσέχιστα !...
Μου σύστησε, έννοείται, και μερικά
καινούργια σπασίματα, έπιδοθη-
κά της θεραπείας !... «Κορμ ντ' χα-
ροές μουσιέ», «Εξτρα ντ' έ-
λεφάν τού», και άλλα άλλα
καινούργια έσάνς και άλλα δυο
ντουζίνες σαπούνια !... Τ' αγορά-
σα κι' αυτά τα είδη, τα μεταχειρί-
στηκα, κι' από το καλύτερο γκορμ-
έδωκεν στο χειρότερο !... Όλα τα
χρόνια πέρασαν από τα μαλλιά
μου, μαθήματα έντελώς στα τελε-
ντά κι' ή διάφορη τερατώδης
σπασίματα του άθλου αυτού μου
προξένισαν εγκληματικά και κι' έφε-
ραν στη χάλια μου με βλέπετε, τα
όποια...»

—Συγγνώμη, κύριε ! δέχθηκε με
ύφος μοισταλάχτο ο άπερίγραπτος
καταστηματούχος. Μπορείτε να έ-
πανώλαβε έδω, μπρος σ' όλους
τους έξιτόμους κυριούς μαρτυράς,
το τι άκριβώς σας ύποσχέθηκα ;

—Μάλιστα, κύριε άπατενα !...
μυήγισες ο ξέστος κύριος. Μου
ύποσχέθηκε ότι θα άποχτησω μαλ-
λά σαν τα δικά σου !

—Θαμνάσια !... Κι' είμαι έτοιμος
να κρατήσω την ύπόσχεσί μου, τώ-
ρα άμέσως ! Ξανάτε ο καταστημα-
τούχος.

Και βγάζοντας με θαυμαστή ά-
φύεια τα μαλλιά του, πρόσθεσε :

—Ίδου !... Είνε μια όρμη πε-
ρούνα και δεν έχετε παρά να δια-
λέξετε κι' έσείς μια, από τις πύ-
λές που κάνει ως σπασίματα το κα-
τάστημά μου !...

Μπρος στο άποδο του αυτό, ο ξέ-
στος κύριος έμεινε με άνοιχτό το
στόμα...
—Αλλά εγώ, θα σας παρακαλώ-
σα για το έξης άνομα !... πρόσθε-
σε άμέσως με γλυκάτο χαμόγελο
ο καταστηματούχος. Θα σας παρα-
καλώ να μου επιτρέψετε να σας
συστήσω την τελευταία σπασίμα-
την καταστήματός μου !... Μάλι-
στα, γοητευτικά έρεπες είναι : «Ονο-
μάζεται «Φιλότοχον ύδωρ του Πι-
θαγόρα» !... Και βγάει άφθονα
μαλλιά σε δώδεκα άφες μέσα κι' ο
πό φαρμακός άνθρωπος του κό-
σμου !... Εναρστήθηκε να μου έπι-
τρέψετε να σας το συστήσω και να

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

10'

—«Έχει καιρό η κόρη μου να
γλεντήσει.» Α παντρευτή προ-
τα...

Λέγοντας «γλεντεί», δεν έννο-
ούν φυσικά τις άθώες απολαύ-
σεις μιας παντρεμένης γυναι-
κας. Έννοούν την κραπάλη και
την εξαχρείωσι. Και το λέ-
νε αυτό μπρος στις κόρες τους.
Είνε δηλαδή σαν να τους λέ-
νε :

—Μη βιάζεσαι. Προσχή και
περ σέμεις ! Κάμε ύπομνη ό-
σο να παντρευτείς. Κι' όταν
βάλεις στο χέρι έναν άνδρα,
τότε... τότε πειρά ρίχνεσαι άχα-
λινά στα γλέντια και ίκανο-
ποιής όλες σου τις έπιθυμίες,
όσο άμαρτωλές κι' αν είναι...

Αλλοίμονο στον άνδρα που
θα πέση στα νύχια των άγ-
γελων αυτών !

Θα ήταν προτιμότερο να πέ-
ση στα νύχια μιας τίγρης, κα-
ταμερής στο παρθένο δάσος.
Η τίγρης είναι λιγότερο
οκληρής από μερικές άγγε-
λές ύποχρεές που άνηκουν στο
τροφερό φύλο.

Μια τίγρις θα σε κατασπα-
ράξη και θα χορτάσει την πεί-

να της. Αυτό είναι όλο !

Η άγωνία και το μαρτύριο
όλων στιγμών.

Στα νύχια μιας γυναικός
αντιθέτως, στα νύχια μιας κα-
κής γυναικός το μαρτύριο χρο-
νίζει, γίνεται ο μελάς ολό-
κληρης της ζωής ενός άνδρος,
ο οποίος τελειώνει στο λιμάνι
του τάφου.

Κι' είναι τόσο δύσκολο, άλ-
λοίμονο, ν' άποφύγη κανείς
μια τέτοια συμφορά !

Ξέρουν να προτιμούνται τό-
σο καλά η γυναίκες !

Κι' ο έρωτας είναι το πιο τυ-
φλό απ' όλα τα πάθη.

Έτσι οδηγείται κανείς στο
βομό του Ύμναίου, όπως το
πρόβατο στη σφαγή...

Άλλες μέρες περνούν ακόμα...

Όσοι χρειάζονται για να οχι-
στη και να πέση σε ράκη ο ρό-
δινος πέπλος, ή νεφέλη της αύ-
ρατης που περιβάλλει τους
έρωτευμένους.

Κι' έπειτα άρχίζει το μα-
κρό και άτελείωτο μαρτύριο :
Η σύζυγος σγουρη πειά, ά-
σφαλισμένη για πάντα πίσω
από το ταμπούρι του γάμου,
ρίχνεται κατακέφαλα στις ήδο-
νές.

Ο σύζυγος — όπως όλοι οι
σύζυγοι — είναι έντελώς άνο-
πτος στην άρχη. Βαδίζει σ' έ-
να όρμη στρωμένον με άνθη.

Κι' άεφρα άντικρύζει εμπρός
του το βράστρο.

Ο σταθμός αυτός είναι ένας

απ' τους πιο κρίσιμους στη

ζωή ενός άνδρος. Πάντως ή ι-
στορία πρέπει να τελειώσει, ο-
πωσδήποτε, με την αύλαία ση-
κωμένη έντελώς, μπρος στα
μάτια όλου του κόσμου.

Κι' έπακολουθεί μοιραίως το
διαζύγιο.

Μα ή λύσις στα ζητήματα
αυτά έαυτά πάντα απ' την
ιδιουσγκρασία ενός άνδρος.

Οι θετικοί άνδρες, οι γρηγο-
ροι στις άποφάσεις των, οι
βαρραλέοι προτιμούν τη λύσι-
ση χωρίς ούτο. Και είναι πράγ-
ματι ή καλύτερη.

Υπάρχουν όμως και δυο
άλλες κατηγορίες άνδρων.

Έκείνοι που σκοτώνουν.
Κι' έκείνοι που άνέχονται σι-
ωπηλά τον έξευτελισμό.

Πρόκειται για δυο όλεθριές
ακρότητες.

Στην πρώτη περίπτωση δεν
είνε ή σύζυγος έκείνη που πρέ-
πει να θρηνώμε, έστω κι' αν
κατεβαίνει στον τάφο, με μερι-
κές σφαίρες στο σώμα.

Ο άειοβήνητος, ο άειος
του οίκτου μας είναι ο σύζυγος.
Φανερός πλέον, έρείπιο ψυχικό,
κλίνεται στις φυλακές για να
καταρρεύση και σωματικά.

Μέσα απ' το κελλί της φυ-
λακής που δεν θα βγί μια μέ-
ρα ο ίδιος. Ω, όχι... Θα βγί
το φάντασμα του έαυτού του.

Μα είναι προτιμότερο αυτό
από την άλλη έκείνη λύσι της
ύπομνης, του κλεισίματος των

ματιών δηλαδή.

Πρέπει να το πω καθαρά
στούς άνδρες ότι μ' αυτό τον
τρόπο ένισχύουν τη διαφθορά.

Πολλοί άκόσο βρίσκουν δι-
καιολογία τα παιδιά. Και σου
λένε :

—Υπομείνω, χάριν των παι-
διών μου.

Καθαρό ψέμμα.

Δικαιολογία ψεύτικη, κάτω
απ' την οποία ένας σύζυγος
κρύβει την άβουλία του και
κακομοιρία του. Την άνα-
δρεία του.

Γιατί στην περιστάσι αυτή,
ένας σύζυγος έχει την ύποχρε-
ωσι να χωρίση χάριν άκριβώς
των παιδιών του.

Γιατί, αν άγαπάη πραγματι-
κά τα παιδιά του, έχει καθή-
κον, έχει ύποχρεωσι να τα ά-
πομακρύνει από μια μητέρα κυ-
ριολεκτικά επικίνδυνη, από μια
μητέρα που δεν σέβεται ούτε
αυτόν, ούτε τον έαυτό της.

Δεν πρόκειται να δεινοπαθή-
σουν τα παιδιά μακριά της μη-
τέρας των. Κάθε άλλο μάλ-
ιστα. Θα ζήσουν σ' ένα περι-
βάλλον ήθικης, σ' ένα περιβά-
λλον ήθειας, μακριά από τα
μητρικά όλεθρία παραδείγμα-
τα, μακριά απ' τις θλιβερές
συζυγικές σκηνές, που αφήνουν
σημάδια στην ψυχή τους και ά-
νεπαρόχθιστα χαλάσματα στο
χαρακτήρα τους.

Ένας σύζυγος έχει το δικαί-
ωμα να διαθώ τον έαυτό του
όπως θέλει. Δεν έχει όμως κα-
νένα δικαίωμα να θυσιάση και
τα παιδιά του στην άβουλία
και την άναδρεία του.

Κι' όταν ακόμα δεν ύπαρ-
χουν παιδιά, το διαζύγιο, ο ά-
μέσος χωρισμός είναι επιβεβλη-
μένος. Κι' έπειδή υπάρχουν και
σύζυγοι άβουλοι, θάπρεπε να
επιβεβαιών κάποιος — ο νόμος,
ή πολιτεία — και να δώη μια
έπαιση κι' όριστική λύσι στις
βελούρες αυτές συνθήσεις.

Ας μην κακοποιούμε όμως
μόνον τις γυναίκες. Υπάρχουν
και άνδρες, οι οποίοι δεν αλ-
σθάνονται κανένα σέβασμό
προς το καθέστώς του γάμου,
το οποίο άλλωστε αυτοί οι ίδι-
οι καθιέρωσαν.

Στην περιστάσι αυτή, τον
λόγο τον έχει ή σύζυγος. Χω-
ρίς κανένα διαταγμό, πρέπει να
σπείση να λυτρωθί ένας δε-
σμός, ο οποίος την έξευτελίζει
και την κατεβαίνει στο έπίπεδο
της δούλης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συν-
χεια.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ "ΜΑΥΡΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ",

Η ιστορία της Τζέννυ μοιάζει μ' ένα παράξενο όνειρο. "Αρχισε μία φαντασμαγορική νύχτα στο «Μάιν» Σίτυ, μ' ένα βραβείο καλλονής. Ένα τραγικό, ξεαλλο πλῆθος, την είχε βγάλει «Βασίλισσα» του Παρισιού. Η Τζέννυ λοιπόν κοιμήθηκε κείνη τη νύχτα κατέκοιμη μ' άσφαρη ξυπνήσε πριν άνοιξη ξημερώσει από ένα φευχτό εφιάλτη. Κι' ατόματα την πλημμύρισε μία παράξενη εικόνα. Μία άπλη και παρθενη εικόνα. Μάντεψε πως είχε μπει σ' έναν καινούργιο κόσμο : στον κόσμο της επιτυχίας, του πλούτου, της μεγάλης ζωής...

Άμεσως από την άλλη μέρα, η ζωή της πήρε ένα πρωτόδικό μ' εντατικό ρυθμό. Στις δίεκα ή όγδοι, παρουσιάστηκε μπροστά της ο Μπούι, ο χοντρός Μπούι, ο πασίγνωστος κινηματογραφικός επιχειρηματίας. Ο άνθρωπος αυτός άρχισε να της μιλάει μ' ένα παράξενο στοργικό τρόπο, που έκανε τη Τζέννυ έξω φρενός.

— «Ραία!... Αμαρτία!... της έλεγε. Δεν είσαι παρθένη. Τόσο το καλύτερο. Έλπίς πως θα είσαι και φρόνημη, γιατί τώρα θ' άρχισης μία σοβαρή δουλειά...

Η Τζέννυ, χαλασμένη ακόμα από τον ύπνο, έβλεπε μία νεαρή κοίρα μ' άρχισε να φροντίζει σαν τρελή. Τι ήθελε αυτός ο χοντρός άνθρωπος ; Γιατί δεν την άφηνε ήσυχη ; Γιατί ; Γιατί ;...

— «Μπ! Θεέ μου!... σάστισε ο Μπούι. Δεν ήθελε να σ' ας φάω!... "Ηρθε απόλυτα να σ' προσέφυγει εκατό χιλιάδες φράγκα και τον πρώτο όλο στο καινούργιο μου φάσμα : στο «Μάιν» Πεταλούδας.

Η Τζέννυ άποστομώθηκε και δεν ήξερε τί να του απαντήσει. Υπόγραψε σαν αυτόματο ένα συμβόλαιο, πήρε ένα ιόκεν πενήντα χιλιάδων φράγγων και το βράδυ της ίδιας μέρας έφυγε με το έξοχό για την Κωνσταντινούπολη.

Έκει κάτω, στη Νίκαια, μόλις πάτησε το πόδι της, άρχισαν να την προσκαλούν δεξιά μ' αριστερά, σε γιορτές, σε χορούς, σε κοιταήλ-πάρτι, σε άριστοκρατικά κινήματα και σε θαλάσσιες εκδρομές. Έπειτα άρχισε η σκληρή δουλειά, η δουλειά στο «στούντιο». Σε τρεις μήνες μέσα το φίλι του Ζακώμ Μπούι ήταν έτοιμο. Κι' όταν η Τζέννυ γύρισε στο Παρίσι, είδε τη νύχτα στα βουλεύματα τ' όνομά της μ' ολοσπασία φωτεινά γραμμάτια : «Τζέννυ Γκολντνέρ». Φώναζαν παντού η χρυσή και η κόκκινη ορμάδες. Κι' η ζωή έτσι έγινε γι' αυτήν ένα παιχνίδι, ένα πρωτόδικος και μεθυστικό παιχνίδι, που την συνάσπαζε.

— «Όταν η Τζέννυ ξανάφυγε για την Κωνσταντινούπολη, για να εγκύψει το δεύτερο φίλι, είχε αλλάξει. Δεν ήταν πια το τρελό μ' αόθυμο μωσαλέν του Παριού. Ήταν μία μοιραία γυναίκα, σκληρά κείνη που έλαβε τη Μαύρη Πεταλούδα.

Άγαπούσε βέβαια πολύ τους άνδρες, τους έσφιγγε φλογρές ματιές, τους προσκαλούσε, τους έρόδιζε, μ' ά δεν έκανε πια έρωτικές

τρελλίες. Ένα άλλοκοτο έρωτικό την έκανε να τους ξελογιάζει κι' ύστερα να ξεμυστρώσει μέσα από τα χέρια τους, άστατη, ακριβώς σαν μία παταλούδα.

Μ' ά ένα μονάχα άνδρα δεν έπαψε το όλο της μοιραίας γυναικας. Κι' αυτός ήταν ο «παρτενάρ» της, ο Ροζέ Τιλ, ένας νέος ήθο-παίς, που χαμογελούσε πάντα και είχε μια θηλυπρέπεια, που τον έκανε πιο χαριτωμένο και πιο δέλτακτο. Ο Ροζέ είχε μία λόξα. Καμάρωνε πάντα για το πρακτικό μολό του και απελευθέρων βλέποντας τόσο ιδιότροπη μ' έγκεντρική την Τζέννυ Γκολντνέρ, που όλος ο κόσμος την έλεγε τώρα «Μαύρη Πεταλούδα».

Η Τζέννυ λοιπόν πήγαινε μαζί του μακρινές εκδρομές με τη βάρκα και πολλές φορές καθόνονταν τη νύχτα στην έξοχή, κάτω από τ' άστρα κι' ανάμεσα στις μεθυστικές ευωδίες των περβολιών.

— «Θ' ά μπορούσε κανείς να ζήσει εδώ πέρα ; του έλεγε κάποτε η Τζέννυ. Μήπως σ' αλήθεια έχουμε ανάγκη από πολλά λεφτά ;

— «Αυτές είναι τρελλίες ! έκανε ο Ροζέ. Κι' εδώ θέλεις λεφτά. Μπο-

τισταή. Έγχειρε στην άγκαλιά του σαν ένα κοριτσάκι που άναζητάει λίγη στοργή, λίγα χάδια, λίγη άγάπη...

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Από τότε άρχισε να τον συλλογίζεται πολύ και να τον άποφεύγει, σαν να κινδύνεζε κοντά του. Ο Πέρσυ έβλεπε τον καιρό έρωτικοί-το για το πρωτόδικό του κόσμο. Αντίπαλός του ήταν ο μαύρος Στόκχιλντ, ο «αίλουρος», όπως τον

Η Τζέννυ πήγαινε μαζί του μακρινές εκδρομές με τη βάρκα.

ρεός όμως να δουλέψει μερικά χρόνια, να κάνει οικονομίες κι' ύστερα να χωρήσει τη ζωή όπως θές έ-σ...

— «Οικονομίες ;... άπόρησε κείνη. Δηλαδή, πόσα λεφτά ;

— «Μήπως ξέρω κι' εγώ ; της άπάντησε ο Ροζέ. Έξαρτάται από τη ζωή που θ' ά κάνει. Έμένα με φτάνει μία άγορξία με μερικές άγελάδες... Τρελλαινόμενα για τη ζωή της έξοχης !...

— «Εσύ ; Με τα δεκαπέντε κοι-στούμια σου και τα τριάντα ξενάγρια σκαρπίνια που έχεις ; Άς γελάσω !...

— «Μ' ά γιατί όχι ; Εσύ δεν είπες πως θέλεις να ζήσης εδώ πέρα ;

— «Μπ! Η ζωή έτσι έγινε γι' αυτήν ένα παιχνίδι, ένα πρωτόδικος και μεθυστικό παιχνίδι, που την συνάσπαζε.

— «Όταν η Τζέννυ ξανάφυγε για την Κωνσταντινούπολη, για να εγκύψει το δεύτερο φίλι, είχε αλλάξει. Δεν ήταν πια το τρελό μ' αόθυμο μωσαλέν του Παριού. Ήταν μία μοιραία γυναίκα, σκληρά κείνη που έλαβε τη Μαύρη Πεταλούδα.

Άγαπούσε βέβαια πολύ τους άνδρες, τους έσφιγγε φλογρές ματιές, τους προσκαλούσε, τους έρόδιζε, μ' ά δεν έκανε πια έρωτικές

τρελλίες. Ένα άλλοκοτο έρωτικό την έκανε να τους ξελογιάζει κι' ύστερα να ξεμυστρώσει μέσα από τα χέρια τους, άστατη, ακριβώς σαν μία παταλούδα.

Η Τζέννυ λοιπόν πήγαινε μαζί του μακρινές εκδρομές με τη βάρκα και πολλές φορές καθόνονταν τη νύχτα στην έξοχή, κάτω από τ' άστρα κι' ανάμεσα στις μεθυστικές ευωδίες των περβολιών.

— «Θ' ά μπορούσε κανείς να ζήσει εδώ πέρα ; του έλεγε κάποτε η Τζέννυ. Μήπως σ' αλήθεια έχουμε ανάγκη από πολλά λεφτά ;

— «Αυτές είναι τρελλίες ! έκανε ο Ροζέ. Κι' εδώ θέλεις λεφτά. Μπο-

τίςταή. Έγχειρε στην άγκαλιά του σαν ένα κοριτσάκι που άναζητάει λίγη στοργή, λίγα χάδια, λίγη άγάπη...

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Από τότε άρχισε να τον συλλογίζεται πολύ και να τον άποφεύγει, σαν να κινδύνεζε κοντά του. Ο Πέρσυ έβλεπε τον καιρό έρωτικοί-το για το πρωτόδικό του κόσμο. Αντίπαλός του ήταν ο μαύρος Στόκχιλντ, ο «αίλουρος», όπως τον

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

ξένος για την Τζέννυ.

Μ' ά Ροζέ, που άγαπούσε παράφορα τη «Μαύρη Πεταλούδα», ήταν έτοιμος να κάνει κι' ένα έγκλημα άκόνη, για να την ξανακερδίσει. Κι' έκανε αυτό το έγκλημα, μ' ά ένα παράξενο και πρωτόδικο τρόπο. Μόνο η φαντασία μιας γυναικας θ' ά μπορούσε να συλλάβει ένα τέτοιο σατανικό σχέδιο εκδίκησης.

Το βράδυ του «μιάς» Γκράχαμ-Στόκχιλντ, όλο το Λονδίνο είχε μαζεμένη στην άπέραντη αίθουσα του «Σπόρτινγκ». Ο Πέρσυ ήταν σε μία άξιοπαύση φόρμα. Η ιδέα όμως ότι από τη νύχτα τον ξαφνιά-σε η εικόνα του, τον έκανε κάπως νευρικό κι' άνησυχό. Η Τζέννυ όστόσο προσπαθούσε να φανεί άδιάφορη κι' ο Ροζέ πάλι μιλούσε με περιφρόνηση για τον μαύρο «αίλουρο» και προσπαθούσε να κάνει τον Γκράχαμ να ερυθμώσει. Έκείνος όμως ήταν σοβαρός, λιγάκι χλωμός, στενοχωρημένος. Από την άγωνία, είχε στεγνώσει το στόμα του και πριν βγει στο ρίγκ, ήθελε να πιει ένα ποτήρι δροσερό νερό, που του το έδωσε ο Ροζέ με το ίδιο του το χέρι...

— «Εκείτα, άποφασιστικά, σαν άνθρωπος που τ' ά παίζει όλα για όλα, ανέβηκε στο ρίγκ. Ο Στόκχιλντ τον περίμενε άνοιχτός. Και μόλις άρχισε το «μιάς», χτύπησε άσυνγκράτητος, με λύσσα. Ο Γκράχαμ είχε τη δική του ταχτική. Κρατούσε άμυνα, για να τον κοιράσει. Έπειτα, στον πέμπτο γύρο, ξαφνικά, άρχισε την επίθεση. Μ' ά παράξενο ! Ένοιωσε τότε ένα μολό-διασμα σ' όλο το κορμί του. Η γροθιά του ξέφρεναν και τα πόδια του δεν πατούσαν γερά πάνω στο ρίγκ. Ο Στόκχιλντ, με μία γερο-γροθιά, τον σώρισε καταγής. Ο Γκράχαμ σηκώθηκε με κόπο, παραπατώντας, έκανε μ' άμυνή, έβγαλε την κερανοδόλο έβλεψε το μαύρο και ξανασωριασμένος μπο-στιά στα πόδια του διατηρητό. Εί-χε χάσει το παιχνίδι... Ο Στόκχιλντ μπόρεσε να διατηρήσει τον τίτλο του : τον τίτλο του πρωταθλητού του κόσμου !

Η Τζέννυ, που δεν περίμενε μ' ά τέτοια πανωλεθρία, κι' έβλεπε όλα κι' έφυγε σαν τρελή, το ίδιο βρά-δυ, για το Παρίσι. Ο Ροζέ Τιλ, ο πασιός σύντροφός της, προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Μ' ά η Τζέννυ υπέφερε από τα νεύρα της και γι' ά την κάνει τότε να ήσυχάσει και να κοιμηθεί, έλυσσε σ' ένα ποτήρι νερό το δεύτερο κονφετίκι του να-κοπιού, που είχε αγοράσει εκείνο το πρωτό από ένα φαρμακείο του «Ελστρον. Το άλλο, το είχε ορίξει μέ-σα στο ποτήρι του νερού που είχε πει ο Πέρσυ Γκράχαμ, πριν ανεβεί πάνω στο ρίγκ...

Ο Ροζέ Τιλ είχε εκδίκηση σκλη-ρά, άπάνθρωπα, μ' ά είχε ξανακερδί-σει την καρδιά της «Μαύρης Πε-ταλούδας».

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

— «Υστερ' από ένα μήνα, η Τζέννυ ήταν στο Λονδίνο, μ' όλο το θίασο. Η ζωή εκεί πέρα της φάνηκε στενόχωρη, πένθημη, άναρη, κι' ά δεν βρισκόταν ο Πέρσυ Γκράχαμ, θ' ά γινόταν δίχως όλο νευρασθενική, από την συνεχή μελαγχολία της. Ο Πέρσυ Γκράχαμ ήταν ένας υπηλόςσμος νέος, ξανθός, με γελιστά μάτια, με σκληρό και άδρό πρόσωπο και με μία σταθερή και μεταλλική φωνή. Ήταν πυγμάχος, βάρος φτερού, μ' άνηκε σε μία άριστοκρατική οικογένεια του Σούσεξ. Η Τζέννυ τον γνώρισε στο «στούντιο» κι' από την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία άλλόκοτη συμπάθεια γι' αυτόν τον λυγρό και σοβαρό Άγγλο.

NINO FRANK

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΛΟΙΠΟΝ, άγαπημένη μου, ποιά άγάπη σου άφησε την βαθύτερη έντύπωση ; ρω-τήσε η μαρκησία ντε Μπρα-γιέρ, μία ηλικιωμένη κυ-ρία, την έξι Ιουνίου κεινη φιλη-της, κόμησα ντε Γκαρμινό. Δεν έτιχε ποτέ να μπει το πηξ, ίσως γιατί δεν κάναμε ποτέ λόγο γι' αυ-τό το ζήτημα.

— «Άκουσε λοιπόν, άπάντησε η κόμησα. Θ' ά σου διηγηθώ μ' ά πο-λή ενδιαφέρουσα ιστορία.

Ήμουν τρανταχένια χρονών και ότι είχα διακόψει τις σχέσεις μου με τον φίλο μου Άλφρέδο, γι-ατί ένω νόμιζα ότι είχα βοηθ στον βεζιωματικό αυτόν, τον τραχύ και γενναίο άνθρωπο, τον άφέντη που ζήτησας, πολύ γρήγορα έγινε και αυτός, όπως και όλοι οι άλλοι που με άγάπησαν

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τ' απογεύματα, που δεν είχαμε μάθημα στο Γυμνάσιο, τα περνούσα στο Παρθεναγωγείο. Καθόμιον στο γραφείο της κυρίας Καμένης, κι' ή δασκάλισσες, που τότεσαν χαμπάρι, ξέφηναν κάθε τόσο, πό-τε ή μιά, πάτε ή άλλη, κι' έρχονταν για λίγο εκεί. Τι λέγαμε; Τ' αθώότερα και τα πιορότερα μαζί πράγματα του κόσμου! "Α, είνε πολύ παράξενη ή συναιμία, κοριτσιών, που πληθαίνουν ή μόλις πέ-ρασαν τα είκοσι, κι' ένα άγιοι δώ-δεκα - δεκατριών χρόνων! Προ-πάντων ήταν είνε δυο μωρά, κάνουν μεταξύ τους κάτι υπαινιγμούς, που νομίζουν πως το άγιοι δεν τους κα-ταλαβαίνει — έτσι, για δική τους μόνο ευχαρίστηση — εκείνο όμως τους καταλαβαίνει πολύ καλά και δεν ξέρει πως να κούνη ή ντρο-πή του και την ταρχή του.

Θυμώμαι τώρα και πού με φι-λούσαν. "Αλλά γι' να γίνη αυτό, έ-πρεπε νάναι δυο τουλάχιστον μαζί, σαν να χρειάζονταν να έλθω στην ή μη την άλλη. Έβρισκαν μιά πρό-φασιν, κι' άρχιζαν ξαφνικά και κολλούσαν τα χείλη τους στο μά-γουλό μου:

—Νά, έτσι θα σε φιλήσ ή μαμά σου το βράδυ, που θα γυρίσης στο σπίτι... Νά, έτσι θα σε φιλήσ όταν θα σε καληνυχτίση στο κρεβάτι σου...

Αισθανόμουν όμως πως κάθε άλ-λο παρά μητρικά ήσαν τα φιλά έ-κεινα, που κι' έκαναν δυο - τρία, όπως και τις ίδιες. "Η καίμενες ή δασκαλίτσες! "Υποχρεωμένες από τη θέσιν τους να είνε σεμνές, να μη κατάνουν άνθρωποι, να ζούν σαν καλόγριες, ξεθυμάναν κι' ένα παι-δί, που και να τις έβλεπε κανείς να το φιλήν, δεν μπορούσε να πα-ρεξηγήση. Μά κι' εγώ ήμουν άπο-μος, δειλός, και φανόμιον σεμνός κι' άπονημένος. "Αλλο παιδί στην ήλικία μου ίσως δεν θα φοβόταν τα μεγάλα εκείνα κορίτσια. Έγώ όμως τα φοβόμουν, τα σεβόμουν, και θα προστούσα να πεθάνω, πα-ρά να τις κάνω να καταλάβουν πως τα φιλά τους με συνινοούσαν άλ-λοτίμως, παρά τα φιλά της μητέ-ρας μου ή της αδελφής μου...

Έκείνο τον καιρό, την "Αρτέμη δεν την λογάρισα καθόλου. Κοι-τούμελο σχεδόν άκωκα, ξυπόλητο, άχτένιστο — μόνο τις Κυριακές στολίζονταν — κι' ένοχλοσε, που ξεφύτρωνε κάθε στιγμή μπροστά μου, και με θυμόσε, που με μιά πρόθυμη πονηρία, άναγκατευόταν στις "δουλειές" μου.

—"Η κυρία "Αμαλία, μόβλεγε ά-ξια, σ' αγαπάει περισσότερο από την κυρία Πηνελόπη... "Η κυ-ρία Σαυθή δεν σ' αγαπάει, σ' αγα-πορεί...

Ήσαν ή τρεις δασκαλίτσες. "Η Σαυθή, ή εφημερίστρια, μικρότερο απ' όλες — μόλις είχε γυρίσει από την "Αθήνα, όπου τελείωσε τις

σπουδές της — μου άρεσε, φαίνε-ται, περισσότερο. Κι' ακούγοντας πως δεν κι' άγαποσε, έδωσα της "Αρτέμης μιά μπούφλα και της έ-πα να μη την ξαναδώ μπροστά μου. "Αν ήταν δυνατό!... Σε λίγες μέρες με ξύγωσε με τρόπο και μου πασάρισε ένα ροζακό. "Ήταν ά-πό μιά μεγάλη μαθήτρια — "Όλγα την έλεγαν — κοντόχοντη, που δεν την αντιμετώπιζα καθόλου. Θύ-μωσα πολύ, κατήγγελα την "Αρτέ-μη στην κυρία, αυτή στη μητέρα της, κι' έκανα έτσι να πάνε έλλο κι' ή δυο: ή μαθήτρια από την κυρία κι' ή "Αρτέμη απ' την "Αν-νέτα. Έβγα πολλές τήψεις για την καίμενη την "Όλγα, μιά για τη σκληρότη, την "Αρτέμη, ευχαριστή-θκα πολύ. Τότε, θυμώμαι, ή "Α-μαλία, φιλώντας με, με είπε: "Δόν Ζουαντίον. "Η άλλες γέλασαν πολ-ύ, ή λέξις μου έμεινε και ύστερ' από τριάντα χρόνια, την έβαλα στο στόμα του "Αγγελου της "Φωτεινής Σάντονης, για τον μικρό έαδερφό του Μιμή. Στο θέατρο, ακούγοντας την, γελούσαν. Και θυμώμαι πάντα τα γέλια απ' τις δασκαλίτσες...

Τα χρόνια περνούσαν, ή "Αρτέ-μη, εγώ, μεγαλώνανε. "Η καίμενες ή δασκαλίτσες — έτσι μου φανό-ταν τότε — γερνούσαν. Στο Παρ-θεναγωγείο δεν πήγαινα πια παρά μόνο για τις μεγάλες μαθήτριες. Κι' από μιά μέρα που πρόσελα πως ή "Αρτέμη είχε πετάξει πρώιμα στη-θη — ήταν δεκατριών χρόνων — άρχισα να την χωνεύω κι' αυτή, να

την καταφέρω. —Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—"Οχι, ή "Αρτέμη δεν κι' άρεσε άκόμα τόσο, ώστε να επιδιώξω τη φιλία της. Αυτό έγινε ύστερ' από καιρό, το καλοκαίρι εκείνο που γί-νισα από την "Αθήνα — ήμουν πια φοιτητής, δεκαοχτώ-δεκαενηνάρη-χρον — και καθώς είπα, την ξανα-είδα άξαφνα μπροστά μου μεγα-λομένη, μετωμένη και τόσο περι-ποιημένη, που φανόταν αληθινά σαν κορίτσι από οικογένεια. Ρώτη-σα κι' αυτήν τους φίλους μου, που την ήξεραν, και μου είπαν πως το "ελαστικό κορμάκι της χαλούσε τον κόσμο. Εκείνο τον καιρό μά-λιστα, ή Τάσης ή Μενεγάς, ένας πα-

Γύρισε απότομα και μου είπε με θυμό: —"Τι θέλεις έδω; ..."

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(Ανέκδοτο)

της μιλώ με κάποια ευχαρίστηση όταν με ξύγανε, κι' ύστερα να την γυρεύω κι' εγώ για να της μιλήσω... Εκείνο τον καιρό, που έλεγε, είχε άρχισι κά-λας να καλοντώνεται, να κοιμύεται, να στέκεται περισσότερο στα παρ'άδρα, παρά τιμή...

—"Ενα βράδυ, περνώντας από το Παρθεναγωγείο, την είδα σ' ένα τ-σάκι στο κατώφλι, που κοιμό-μενε γι' άποθνη ή γλυκορούσε της μάνας της, ξεπόρτιζε και τους έ-κανε τη βίσιτα — πάντα κοιμό-μενε στα σπείτα τους. Κάποτε ένας ση-μαθής μου, ή "Αντρέας ή Φούλια-ρος, άρχοντόπουλο της γειτονιάς, δυο χρόνια μεγαλύτερός μου, μου τ' έμολόγησε:

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—"Οχι, ή "Αρτέμη δεν κι' άρεσε άκόμα τόσο, ώστε να επιδιώξω τη φιλία της. Αυτό έγινε ύστερ' από καιρό, το καλοκαίρι εκείνο που γί-νισα από την "Αθήνα — ήμουν πια φοιτητής, δεκαοχτώ-δεκαενηνάρη-χρον — και καθώς είπα, την ξανα-είδα άξαφνα μπροστά μου μεγα-λομένη, μετωμένη και τόσο περι-ποιημένη, που φανόταν αληθινά σαν κορίτσι από οικογένεια. Ρώτη-σα κι' αυτήν τους φίλους μου, που την ήξεραν, και μου είπαν πως το "ελαστικό κορμάκι της χαλούσε τον κόσμο. Εκείνο τον καιρό μά-λιστα, ή Τάσης ή Μενεγάς, ένας πα-

ράλης, ήταν τόσο ξετρελλωμένος μαζί της, που περίμενε να μεγαλώ-ση λίγο ή μικρή — ήταν δεν ήταν δεκαπέντε χρόνων — για να την πάρη. Κοιτιόταν όμως πάντα στα όρια της ή κόρη της επιστάτριας, και μολονότι είχε σχέσεις με πό-λους, κανένας δεν μπορούσε να κα-ληθ ή πως πέτυχε απ' αυτήν περισ-σότερα από τον "Αντρέα ή Φού-λιαρο. "Α, όλα κι' όλα, μιά ή τιμή, τιμή...

—"Ενα βράδυ, περνώντας από το Παρθεναγωγείο, την είδα σ' ένα τ-σάκι στο κατώφλι, που κοιμό-μενε γι' άποθνη ή γλυκορούσε της μάνας της, ξεπόρτιζε και τους έ-κανε τη βίσιτα — πάντα κοιμό-μενε στα σπείτα τους. Κάποτε ένας ση-μαθής μου, ή "Αντρέας ή Φούλια-ρος, άρχοντόπουλο της γειτονιάς, δυο χρόνια μεγαλύτερός μου, μου τ' έμολόγησε:

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

—Νά, τάχω φτιασμένα με την "Αρτέμη. "Ερχεται κάποιον - κάποιον και την πιάνω στο μετ'άο του άδερφού μου. Μικρή βέβαια, μιά έχει ένα κορμάκι σά λαστιχένιο, Μ' άρέσει πολύ, αν και δεν δέχεται πα-ρά μόνο φιλά. Μά κι' εγώ, άκούς, δεν θέλω να αποχωρήσω, για να μη μπλέξω. "Αν σ' άρέσει και σένα, πές της. Δεν θα ένοχολευθής πολύ να την καταφέρω.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ“

(Ένα συναρπαστικό ρεπορτάζ του "Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, για τ' άπρόοπτα της αλληλογραφίας που λαμβάνουν ή "γόνιμες" της εδόνης.)

ΟΙΟΙ σας ξέρετε, κι' οι άρτίστες του κινηματογράφου λαβαίνουν κάθε μέ-ρα χιλιάδες γράμ-ματα από τους θαυμαστές και τις θαυμαστές τους. Αυτά τα γράμμα-τα πρὸς τους "αστέρες" φτάνουν ά-π' όλα τα μέρη της γης και πολλά απ' αυτά είνε τόσο παράξενα κι' έ-χουν μιά τόσο έλλειψη διεύθυνσις, ώστε παραξενεύεται κανείς και θυμάται την έξυπνάδα των ταχι-δρομικών υπαλλήλων, τόσο της Εύ-ρώπης, όσο και της "Αμερικής, οι άποιοι κατορθώνουν και τα στέλνουν στον προορισμό τους.

—"Εγώ, είνε μιά γυναίκα, κι' ή Τζόαν Κράουφορντ. Πολλά από τα γράμ-ματα της Τζόαν δεν έχουν καμιά διεύθυνσις. Οι εκκεντρικοί θαυμα-στά της άρχίζουν να καλλήσουν πάνω στο φάκελλο μιά μικρή φω-τογραφία της, που την έκοψαν από κάποιο περιοδικό ή από κάποια έ-φημερίδα. "Αλλα γράμματα της Κράουφορντ έχουν τις εξής περι-εργές αντρώσεις:

—"Στη μεγαλύτερη χορεύτρια της "Α-μερικής. "Στην άραιότερη χορεύτρια της εδόνης. "Εστ' γκέμλ που χορεύει διαρκώς.

Μερικές όμως από τις διευθύνσεις αυτές είνε και κάπως κομικές. "Ο-ρίστε μερικά παραδείγματα:

—"Στη γόνιμωσ με τα μεγαλύτερα μάτια και τα μεγαλύτερα χείλη. "Στη γυναίκα με τα μεγαλύτερα θαμνένε μύτια. "Στον "αστέρα" με τα τεσσάρτα κόκκι-να χείλη. "Στη εφεντίττα με το πορ-φυρό στόμα.

—"Αλλες διευθύνσεις έχουν άλλως τον τίτλο ενός φίλου, στο όποιο θρι-αμβεύει ή Τζόαν Κράουφορντ, όπως στη "Γοητεία, στη "Σύνγχρονη Παρθένω, στον "Πύργο του Χο-ροί. Τέλος, πολλές απ' αυτές, αντί να γράφουν τ' όνομα της εγο-ήσεως, αναφέρουν το όνομα της ή-ρωίδος του τελευταίου της φιλμ. Φαντάζεστε λοιπόν τί λάτρευε το κινηματογράφου πρὸς να είνε οι ταχυδρομικοί διανομείς, για να υπο-πούν να...άποκρυπτογραφούν παρό-μοιες διευθύνσεις.

Μά, όπως είνε φυσικό, τα πιο παράξενα γράμματα τα λαμβάνει ή Τζόαν Κράουφορντ. Οι άναούθητοι θαυμαστές της, που κι' αν βρίσκον-ται, είνε βέβαιοι ότι το είδωλό τους το ξέρει όλος ο κόσμος, κι' αυτό άρκούντα καμιά φορά στην εξής διεύθυνσις: "Στη Σφίγγα του Χόλ-λυγουντ ή "Στην θεία Τζόαν ή τέλος "Στον άστέρα των άστέρων.

—"Αλλες πάλι διευθύνσεις είνε δλό-κληρα ποιήματα, που πίνουν να τις δυο όψεις του φαιέλου. "Επίσης και ή Τζόαν Κράουφορντ λαβαίνει έ-να πλήθος γράμματα, που δεν έχουν καμιά διεύθυνσις, παρά τη φωτο-γραφία της πάνω στο φάκελλο. "Ο-σο τώρα για το περιεχόμενο αυτών των γράμμάτων, είνε πολλές φορές...έκνευριστικό!

—"Ενας Λονδρέζος, ή Τζωρτζ Μπέρρυ, έστειλε πρὸ μηνός ένα γράμμα στην άσχημη Τζωρτζ, στο όποιο της τα έλεγε από την άνάποδη! Να τί της έγραψε:

—"Οι είσοστε σ' άλήθεια άνοήφορη, με τις πόδες που παίρνετε της μοιραίας γυναίκας. Αυτό το άπρωστο και κουρα-σμένο ύφος σας δεν συνκινεί πια κα-νένα. Φτάνουν ή μουσικοπαθείες και ή μαγειρίες! Γίνετε κι' εσείς μιά γυναίκα της εποχής μας, φιλασλή, γελαστή, δρο-σερή, με άφείλεια και φυσικότητα σ' ό-λες τις εκδηλώσεις της ζωής. "Αφάρτε τα νευρασθενικά πάθη και τους σα-τανικούς έρωτες. Γίνετε άνθρωπος!... Γιατί τώρα είσοστε ένα τέρας!...

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

"Η Τζόαν Κράουφορντ

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"Ενας άλλος...θαυμαστής της, κάποιος "Ελμερ Γκράφ, από το "Αμμούργο, της έγραψε πρὸ καιρού

—"

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ

TOY JACLAND MARMUR

ΕΞΑΝΥΧΤΑ περασμένα. Ο Ουίλλαρτ, ο πρώτος αξιωματικός του υπερωκεανείου «Μάρτιμπαν» καθόταν στην καμπίνα στην καμπίνα του Τζιλμπερτ, του δευτέρου αξιωματικού ο οποίος με τις πιτζάμες του και φορώντας τις παντόφλες του.

—Όπου νάναι, ο Ντιούραγκ θα περάσει απ' εδώ για να πάει στην καμπίνα του, είπε ο Ουίλλαρτ. Τελείωσε η βάρδια του! Θα τον φωνάξουμε και θα τον βάλουμε να μας διηγήσει την ιστορία του... Θα γελάσουμε με την καρδιά μας.

—Δεν το βρίσκω σωστό να τον κοροϊεύεις έτσι, είπε ο Τζιλμπερτ.

Μά στάθηκε και είπε:

—Α!... Νά τος!... Έρχε-

ται... Πράγματι, ο Ντιούραγκ, ένας άλλος αξιωματικός του πλοίου, φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

—Όταν ο Ουίλλαρτ τον φώναξε, εκείνος διατακτικά μπήκε στη καμπίνα.

—Έλα να πής μαζί μας ένα ούισκυ, προτού πάς να πλαγιάσεις, είπε ο Ουίλλαρτ. Θέλω να γνωρίστης καλύτερα με τον Τζιλμπερτ, τον νέο συνάδελφό μας.

Μ' δρθάνονταν τα γαλανά πατία του, ο Ντιούραγκ κτύπησε δειλά τους δυο άνδρες, σαν να φοβόταν ο δυστυχής, μήπως τον άνοιξουν στις κοροϊδίες. Την πληγώνει βαθιά η σκέψη ότι τον περιφρονούσαν, ενώ εκείνος έφερε τις καλύτερες φιλικές διαθέσεις γι' αυτούς.

—Ευχαριστώ, είπε, καλωσύνη σας!

Και ο Ντιούραγκ πήρε το ούισκυ, που του πρόσφεραν οι συνάδελφοί του.

Μά πώς, ρώτησε ξαφνικά ο Τζιλμπερτ ένας ντυτικός της άβιας σας, ένας άλλος υποπλοίαρχος, ταξιδεύει τώρα, ως τέταρτος αξιωματικός. Ας υπάρχει κάποιος λόγος ασφαλώς.

—Υπάρχει, και σοβαρός μάλλον. Ακούστε... Χρόνια τώρα ψάχνω να βρω κάποιον πλοίαρχο, με τον οποίο έχω μια διαφορά. Κι, με την πίστη μου, θα τον συναντήσω κάποια. Πρέπει να με δικαιώσω. Αυτό ζητώ.

Ολόκληρη η καριέρα μου εξαρτάται απ' αυτόν. Ένωσα να μου αποδώσει το έντιμο όνομα μου και το αξίωμά μου. Αυτός μονάχα μπορεί να το κάνει. Ποιος έφοπλιστή μπορεί να μου αποδώσει το πλοίο του, όταν με βαρύνει η κατηγορία ότι έφαισας μου βουλιάξε ένα καράβι και χάθηκαν σαράντα άτομα; Κι όμως δεν έφαισα εγώ... Έφαισε εκείνος ο παληάνθρω-

πος ο πλοίαρχος... Δεν ήξερε τι έκανε... Ήταν μεθυσμένος κι' έτσι άφησε το πλοίο να βουλιάξει... Κατόπιν, νόμισε πως είχα πνιγί μαζί με τους άλλους κι' έριξε δυο το βάρος σε μένα... Στην ανάκριση κατέθεσε έναντιόν μου. Έγώ ήμουν τότε βαριά άρρωστος με πνευμονία. Κι' ήταν βγήκα τέλος από το νοσοκομείο, όλοι με κορόιδευαν και με περιφρονούσαν. Κανείς δεν με πίστευε πως είμαι άθωος... Έτσι έχασα τη θέση μου και τόνωμά μου κηλιδώθηκε. Μ' έννοείτε; Έκείνος ο άθλιος πλοίαρχος γλύτωσε και κατέστρεψε μένα.

—Όχι, είπε ο Ουίλλαρτ. Ένα να πετρελαφόρο έπαθε ανάφλεξη. Είδα την έκρηξη, σωστό ήφαιστο. Το πλοίο έπεσε σε κάποιο ύψος ούτα στενά Γκάσπαρ. Τώρα καίγεται. Φρίκη!

Πλέουμε προς τα εκεί, ίσως μπορέσουμε να τους βοηθήσουμε.

—Ο Τζιλμπερτ κτύπησε με τα

ταν σωστό αυτό που έκανες... Καληνύχτα!

—Όταν με τη σειρά του, ο Τζιλμπερτ ανέθηκε στη γέφυρα του πλοίαρχου για την τελευταία βάρδια της νυχτός, βρήκε εκεί τον πλοίαρχο και τον Ουίλλαρτ, οι οποίοι κύταζαν με τα ναυτικά κυάλια. Παραξενεμένος, παρακολούθησε τα βλέμματά τους: Πέρα μακριά, κόκκινες και κίτρινες φλόγες έρχονταν μιά παράξενη αντανάδα στον ορίζοντα.

—Κάποιο ζλιευτικό των Μαλαισιών θα έπιασε φωτιά, έ; ρώτησε ο νέος.

—Όχι, είπε ο Ουίλλαρτ. Ένα να πετρελαφόρο έπαθε ανάφλεξη. Είδα την έκρηξη, σωστό ήφαιστο. Το πλοίο έπεσε σε κάποιο ύψος ούτα στενά Γκάσπαρ. Τώρα καίγεται. Φρίκη!

Πλέουμε προς τα εκεί, ίσως μπορέσουμε να τους βοηθήσουμε.

—Ο Τζιλμπερτ κτύπησε με τα

θάνω εγώ...

—Όλοι γύρισαν και κύταξαν. Παραξενεμένοι είδαν τον Ντιούραγκ, ο οποίος είχε πλησιάσει απαρατήρητος.

—Λοιπόν, τι μπορείς να κάνεις, Ντιούραγκ; Μίλησε! διέταξε ο πλοίαρχος.

—Θα θυσιαστούμε τη βαρκούλα τών έπισκευών. Μ' αυτή θα πλησιάσω...

Και με λίγες λέξεις, ο τολμηρός αξιωματικός εξήγησε το σχέδιό του.

—Γρήγορα λοιπόν! φώναξε ο πλοίαρχος. Ίσως τους σώσουμε!

—Εμπρός, παιδιά! διέταξε ο Ντιούραγκ. Κατέβαστε το ναυαγοσωστικό και το πλοίαρχο των έπισκευών. Έγώ θα σάς ανοίξω δρόμο. Σύντομα!

Πρόθυμοι, όλοι βοήθησαν. Ο Ντιούραγκ μπήκε μόνος του στο πλοίαρχο των έπισκευών και διέταξε τους άλλους στο ναυαγοσωστικό να τον ρυμολκίσουν όσο μπορούσαν πιο κοντά στο φλογισμένο πετρελαφόρο. Ο Ουίλλαρτ καθόταν στο τιμόνι.

—Τώρα, διέταξε ο Ντιούραγκ, όταν έφθασαν κοντά. Σταθήτε. Ένας από σας ας βρέξει αδιάκοπα την πλώρη για να μη πάσει φωτιά. Αφήστε με ελεύθερο. Θα πείσω στη θάλασσα.

—Αμολάτε το σχοινί που μας ενώνει και φροντίστε να γιά να μη καί. Έγώ θα σπρώξω το πλοίαρχο ως το φορτηγό κι' όταν σάς δώσω το σύνθημά, τραβάτε με, ρυμολκίστε ολόταχως! Καταλάβετε!

—Θα καίς ζωντανός, ήλιε! φώναξε ο Ουίλλαρτ. Είσαι τρελλός... Στάσου!...

Μά ο Ντιούραγκ ούτε τον πρόσεχε. Είχε ριχτεί στο νερό. Με το ένα χέρι του έσπρωχνε τη βαρκούλα μπροστά του, άλλο ανάμεσα στις φλόγες. Μόλις περνούσε, η φλογισμένη θάλασσα έκλεινε πάλι έσπρωχνε. Κολυμπούσε γερά, όσο βαθεία. Κάθε τόσο ανέβαινε το κεφάλι του στην επιφάνεια, έπινε πνιγμένο αέρα και πάλι προχωρούσε. Τα πλευρά του πλοιαρίου άρχισαν να καίγονται.

Λουσμένοι στον ιδρώτα, οι σύντροφοί του παρακολουθούσαν το τρελό τολήμα. Πρόμονο που έκανε το σχοινί πλοίαρχο με το ναυαγοσωστικό τους. Τέλος είδαν τον Ντιούραγκ που πλεύρισε στο καίμενο χειρονομίες που έκανε στους έπιζώντες ναυαγούς, οι οποίοι ένας-ένας ρίχτηκαν στην θάλασσα, μέσα στις φλόγες.

Ο Ντιούραγκ έδωσε τότε το σύνθημα της ρυμολκίσεως κι' ο Ουίλλαρτ με τους τρεις ναύτες άρχισαν να μαζεύουν το σχοινί με γρήγορες, σίγουρες κινήσεις. Το πλοίαρχο καγόταν

τώρα, μα συγχρόνως πλησίαζε. Είχε διασχίσει τη φλογισμένη έκταση και τέλος βγήκε από την κόλαση αυτή. Ο Ντιούραγκ επέστρεψε με τον ίδιο πάλι τρόπο. Με το ελεύθερο χέρι του, κρατούσε έναν από τους ναυαγούς κι' οι άλλοι ακολουθούσαν πισμένοι ο ένας από το χέρι του άλλου. Έναν-έναν τους ανέβασαν στο ναυαγοσωστικό. Τελευταίος ανέβηκε ο Ντιούραγκ. Το ένα μάγουλό του είχε ένα βαθύ έγκαυμα, τα φρύδια του και τα μαλλιά του είχαν τσουρουφλισθή. Άποκα μωμένος όπως ήταν, σε κακή κατάσταση, χαμογελούσε ωστόσο ευχαριστημένος.

Σε λίγο, άπάνω στο «Μάρτιμπαν», οι ναυαγοί βρήκαν περιθάλμι και γρήγορα συνηλθαν όλοι, έκτός από τον πλοίαρχο τους. Αυτός χαροπάλυνε. Ο Ντιούραγκ, μουσκεμένος όπως ήταν, βρισκόταν γονατιστός δίπλα του. Τον κύταζε μ' αγωνία. Κανείς δεν τους πρόσεχε, γιατί ήξεραν πως ο πλοίαρχος δεν είχε έλπίδες να σωθή.

—Σεις, οι δκτώ, είστε οι μόνοι που έπιζήσατε; ρώτησε ο πλοίαρχος του «Μάρτιμπαν», έναν απ' τους ναυαγούς.

—Ναι. Έγώ είμαι ο Γκράχαμ, ο υποπλοίαρχος, οι άλλοι σκοτώθηκαν με την έκρηξη...

Ο έτοιμοθάνατος πλοίαρχος μισάνοιξε τα μάτια του, είδε τον Ντιούραγκ γονατιστό δίπλα του και τα χείλη του κινήθηκαν. Ο Ντιούραγκ έσκυψε πιο κοντά.

—Εσύ εδώ... Ντιούραγκ, μουρμούρισε. Τι κάνεις εδώ;

—Εσύ το ξέρεις! είπε με σκληρή φωνή ο αξιωματικός.

—Σ' άδίκησα... Ντιούραγκ... Ναι... σου έκανα ένα μεγάλο κακό...

Ο Ντιούραγκ πετάχτηκε όρθος. Φανόταν έξαλλος. Με το χέρι του έδειχνε στους άλλους τον έτοιμοθάνατο. Έβλεπε να μιλήσει, μα τόσο ήταν η συγκίνησης του, ώστε η φωνή του πνίγνκε στο λιγνίό του. Παραξενεμένοι οι άλλοι, τον κύταζαν. Ο πλοίαρχος πλησίασε, άκούμπησε το κεφάλι του άπάνω στο στήθος του συναδέλφου του και είπε

—Δεν υπάρχει πειά έλπίς. Πέθανε!

—Καλύτερα γι' αυτόν, είπε ο υποπλοίαρχος Γκράχαμ. Έπρεπε να τον αφήσω να καί με τους άλλους. Αυτός στάθηκε ο αίτιος της καταστροφής μας. Ήταν ποιμένος. Δεν ήξερε τί έκανε. Έρριξε το καράβι άπάνω στους βράχους και το κακό έγινε. Μετά την έκρηξη πήγα να δω αν οι άλλοι μπορούσαν να σωθούν, μά ήσαν όλοι νεκροί. Άλλα ή μεγαλύτερη άτιμία του ήταν αυτή. Κυτάξτε! Πλαστογράφηστε το Ημερολόγιο του πλοίου, υπεισώσε ότι εγώ διεθθυνα εκείνη την ώρα, ότι ήμουν υπεύθυνος και μεθυσμένος! Κι' είχε πέμμε! Εκείνος διεθθυνε,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΩΝ

(Άρθρον του Άγγλου φυσιοδίφου Τσάρλ Τίλμπεου, μέλους της Ζωολογικής Έταιρίας του Λονδίνου)

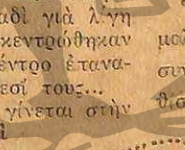
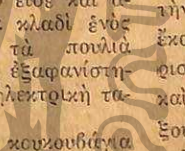
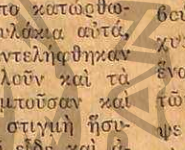
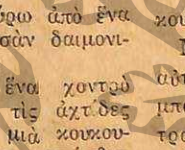
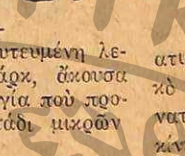
ΟΙ ζώοντες στις έ- και έθνημυό μέρος, ενώ ή άλλη, ή παρχές θα έχουν δει να κοιμούνται επάνω στα δέντρα ή στους φράχτες, ένα ξεχωριστό είδος κοιμούνται, μικρότερο-... Τό «κοιμούνται» ζώον μέσα στα πυκνά φυλλώματα των θάμνων και των φυτών. Έκεί μέσα κοιμούνται ελεύθερα, δίχως τον κίνδυνο να γίνουν αντίληπτα από τ' άλλα άγρια ζώα.

Τα κοιμούνται μοιωνά έχουν θαυμασία δράση, όσοςό δεν ή χρησιμοποιούν σε τίποτα, σχεδόν. Την τροφή τους και τους συντροφους τους τους ανακαλύπτουν με την όσφρηση. Έπειδή όμως το δέρμα τους δεν άφίρει καμιά μυρωδιά με την βοήθεια της όσφρησης να μπορούν να συναντώνται μεταξύ τους, τα κοιμούνται αναπληρώνουν την φυσική αυτή έλλειψη κατά τον ακόλουθο τρόπο: Πηγαίνουν και άρωματίζουν την ούρα τους, τριβόντας την επάνω σε όρισμένα φυτά, τα όποια έχουν μια ειδική μυρωδιά.

Κάποτε δυο Άγγλοι έξερευνητά, είχαν συλλάβει δυο κοιμούνται και τα μετέφεραν στην Άγγλία. Τα είχαν έξημερώσει και κυκλοφορούσαν ελεύθερα μέσα στο σπίτι... Έπειτα όμως από ένα χρόνο το θηλυκό κοιμούνται ψάφησε και το άρσενικό ήταν άπαρηγόρητο για τον θάνατο του συντρόφου του. Έβλεπε άκίνητο κάτω από το τραπέζι της κουζίνας και δεν έτρωγε τίποτα.

Μία μέρα όμως, το μαστοφόρο αυτό έτρεξε να βρή ένα κομμάτι μπαμπού που είχε πέσει από το τραπέζι. Το μπαμπού αυτό το βούτηξε στο πετρέλαιο, το όποιο έτρωγε πάνω στο πάτωμα σπάζοντας ένα μπαμπού και με τη βοήθεια των μαρσιανών του ποδιών άλειψε με αυτό όλο το σώμα και τώως αλην ούρα του. Όλ' αυτά δε τα έκανε με την έλπίδα μήπως το ωριστεί κανένα άλλο κοιμούνται και πάει και το βρή για να ταιριάξουν.

Όπως βλέπετε, το ζώο αυτό, μοιωνά ζώον, υπό διαφορετικές συνθήκες απ' αυτές που είχε συνηθίσει, όσοςό όδηγήθηκε από το έυστικό του να κάνει ό, τι έκανε, γιατί πίστευε ότι ο μόνος τρόπος για να βρή ταιμ ήταν η άρωματίζση το σώμα του. Έπειδή όμως δεν πραγματοποιήθηκε ή έλπίδα του, έφθασε από μωρομω σε λίγες μέρες.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

(Άρθρο της Γαλλίδας δημοσιογράφου Jeanne Roudot)

ΙΔΟΥ μιά παρτή αλήθεια : Οι μόνοι άνθρωποι που δεν έχουν σέ καμιά επίσημη τους «άστέρες», είναι οι σκηνοθέτες. Όχι τους φοβούνται, ούτε τους αγαπούν, ούτε τους σεβούνται. Τους θεωρούν ως κοκλές, που πρέπει να εκτελούν τυφλά τις διαταγές τους. Τιποτε δεν μπορεί να τους συγκινήσει. Όχι τα κλάματα, ούτε η νευρική κρίση τους. Φροντίζουν, όμως, να μην πετύχουν. Οι σκηνοθέτες είναι οι «απόστολοι» των «αστέρων». Έκεί μέσα είναι το βασίλειό τους. Οι εργάτες, οι ηλεκτρολόγοι, οι σχεδιαστές, οι ζωγράφοι, οι βυθολογοί, οι άσπρες, οι κομπάρσοι, είναι οι υπήκοοί τους, που υπακούουν σ' ένα ντύμα τους. Τόσο δε είναι αυστηροί, ώστε πολλές φορές, αν και ζουν πολλά χρόνια στα «στούντιο», ωστόσο δεν μπορούν να τους συνηθίσουν. Έτσι κάθε μέρα δημιουργούνται άπειρα επεισόδια μεταξύ των σκηνοθετών και των «αστέρων», τα οποία καταλήγουν φυσικά σ' ένα γενναίο πρόβλημα του ήθους. Ο σκηνοθέτης είναι επίσης ο νόμος ! Κάνει ό,τι θέλει και ποτέ δεν δίνει σε κανένα λογαριασμό. Ίδου ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο του σκηνοθέτου Ρ. Τσαρντ Μπλεσλάβσκι :

Μιά μέρα η Γαρέτα Γκάρμπο, τον καιρό που εγχείριζε τον «Πέπλο της Αιματώδους», άρχισε λίγο να πάει στο «στούντιο», βέβαιη ότι γαλίες δεν θα τολμούσε να της κάνει και την ελαχίστη παρατήρηση. Κι αλήθεια, όλοι την υποδέχτηκαν με σεβασμό. Ο μόνος που δεν κινήθηκε από τη θέση του ήταν ο Μπλεσλάβσκι. Σχηματισμός στις σελίδες του σενάριο του έργου, μελετούσε προσεκτικά κι' ούτε καταδέχτηκε να την κοιτάξει. Η Γαρέτα Γκάρμπο πειράχτηκε. Τον πλησίασε, χτύπησε με το γάντι της τις σελίδες του βιβλίου και τον ρώτησε περιφρονητικά :

— Δουλόν, κ. Μπλεσλάβσκι, μάθετε το μάθημά σας !
— Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του, την κοίταξε κι' ένα αδιάφορο ύφος, έπειτα έβριξε μιά ματιά στο ρολόι του και της είπε με ψυχρότητα :

— Τι θέλετε ; Η ώρα είναι δέκα. Η σκηνή σας ανέβηκε γι' αύριο. Μπορείτε να παγαίνετε. Δεν σ' ενοχλώ. Σήμερα.

Κι' έφυγε από το σενάριο, ξεχνώντας την παρουσία της. Η Γαρέτα Γκάρμπο έγινε κατάπληκτη. Έφυγε από το «στούντιο», χτυπώντας με δύναμη τις πόρτες και κλώνοντας όλο ότι δεν θα ξαναπατήση εκεί μέσα. Και πράγματι, η μάχη λιμνάζει της έκανε να φανεί εκεί πέρα μιά ολόκληρη βδομάδα.

Αλλά ο «άστέρας» των «αστέρων» είναι περισσότερο καλλιτέχνης, παρά ηγούμενος. Γι' αυτό, όταν της πέρα-

σε ο θυμός, είδε ότι είχε δίκιο ο σκηνοθέτης και μόνι της πήγε και τον βρήκε, για να του ζητήσει συγγνώμη και να τον παρακαλέσει να συνεχίσουν το «γύρισμα».

Από αυτό το επεισόδιο μπορείτε να καταλάβετε τη δύναμη που έχουν οι σκηνοθέτες στο Χόλλυγουντ και την επιρροή που εξασκούν στους «άστέρες». Τους αναγκάζουν να τους υπακούουν, γιατί κατά βάθος θέλουν το καλό τους. Μιά καλή ταινία χρειάζεται μεγάλο κόπο κι' απάνταστες προσπάθειες. Όταν λοιπόν οι ηθοποιοί δεν ακούν τον σκηνοθέτη, τότε και η πιο δραματική υπόθεση του φιλμ μεταβάλλεται σε άσχημη κωμωδία, που προκαλεί την αγανάκτηση των θεατών με τις κουταμάρες της.

Αλλ' ως δοίμε τώρα τι ήταν πρώτα αυτοί οι «βασιλείς» των «στούντιο». Κανείς βέβαια δεν γεννήθηκε σκηνοθέτης. Ούτε έπαισε ξαφνικά από τον ουρανό. Όλοι παράλασαν για να πετύχουν στην κριτική τους και ν' αναδειχθούν. Το επάγγελμά του σκηνοθέτη είναι πολύ κορυφαίο από το επάγγελμα του «άστέρα», και το σπουδαιότερο, δεν έχει ούτε τις απολαβές του, ούτε τη δόξα του. Είναι απλοστάτα ένα... βιοποριστικό επάγγελμα και τίποτε

άλλο. Το σπουδαιότερο μάλιστα είναι ότι προϋποθέτει μεγάλη μόρφωση και απάνταστο κόπο. Κάθε σκηνοθέτης έχει να φροντίσει για ένα σωρό πράγματα. Για τα κοστούμια των ηθοποιών, για τη σκηνοθεσία, για το φωτισμό, για τους τρόπους των «αστέρων», για την ακριβή ερμηνεία του ρόλου τους και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που θα ξέκαναν έναν κοινό άνθρωπο να χάσει το λογικό του.

Αλλά πώς άρχισαν την καριέρα τους οι καταπληκτικοί αυτοί άνθρωποι ; Για να το εξασφαλίσουν, ως ρίχνουμε μιά ματιά στις βιογραφίες τους. Είναι όλες παρόμοιες και μοιάζουν με τις ρομαντικές περιπέτειες των μυθιστορημάτων.

Ο Βάν Ντάιχ, παραδείγματος χάριν, άρχισε την καριέρα του από ξυλοσπίστη. Έπειτα έγινε μεταλλωρύχος, κατόπιν καροτσιέρης, υπάλληλος εδοδημοπωλείου, φασοφύλακας και δημοσιογράφος. Μόλις ανακατόηκε με τις εφημερίδες και γνώρισε ένα σωρό κόσμο, από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας μέχρι τους καλλιτέχνες του Μπροντγουάι, έμπηξε μέσα του το σκηνοθετικό θαιμόνιό του. Με τις γνωριμιές που είχε κάνει στους κύκλους των καλλιτεχνών, κατόρθωσε να

προσληφθεί σ' ένα «στούντιο» ως βοηθός σκηνοθέτου. Μά δεν άργησε να ξεπεράσει το δασκάλό του και να δημιουργήσει το πρώτο του φιλμ, το οποίο έκανε μεγάλη εντύπωση για την τέχνη του, τον υπέροχο φωτισμό του και την φινιρίσματα, με την οποία έπαιξαν το ρόλο τους οι ηθοποιοί.

Σήμερα ο Βάν Ντάιχ είναι ένας από τους πιο διάσημους σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ κι' έχει κάνει τρις φορές το γύρο του κόσμου, ταξιδεύοντας στις διάφορες χώρες για το «γύρισμα» των έργων του. Έχει πάει ακόμη και στις πολικές εκτάσεις, καθώς και κάτω στη Λιβερία, όπου φωτογράφησε τις τελευταίες φυλές των ανθρωποφάνων. Είναι δε τόσο μελετημένος, ώστε τίποτε δεν προβλέπει ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν κάποτε ξυλοσπίστη, καροτσιέρης, φασοφύλακας κι' υπάλληλος παντοπωλείου.

Ο Ρίτσαρντ Όρντ, πάλιν, που σήμερα βρίσκεται στην Ταϊτί για το «γύρισμα» ενός φιλμ της «Μέτρο», ήταν ένας καλός ηθοποιός, που δεν μπορούσε να ξεφύγει από την μετριότητα.

Ο Τζωρτζ Κινρό επίσης, το 1917 εγκατέλειψε το στρατιωτικό επάγγελμα, για να γίνει βοηθός σκηνοθέτου στα θέατρα του Μπροντγουάι και τέλος ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο κι' έσημειωσε μεγάλη επιτυχία.

Ο Ρίτσαρντ Μπλεσλάβσκι, ο δημιουργός των καλύτερων φιλμ της Γαρέτα Γκάρμπο, ήταν πριν έρθει στο Χόλλυγουντ, ηθοποιός και σκηνοθέτης σ' ένα θέατρο της Μόσχας. Κατόπιν έγινε αξιωματικός του Πολωνικού στρατού και ύστερα, για ν' ασχοληθεί πια σοβαρά με την τέχνη του σκηνοθέτου.

Ο Ρόυ Ντέλ Ρούφ, ο δημιουργός του «Μπροντγουάι 1935», ήταν προηγουμένως οργάνιστής της γυναικείας της Φιλαδέλφειας και το 1915 ήρθε στο Χόλλυγουντ και προσελήφθη ως σεναριογράφος. Έπειτα ασχολήθηκε με τη σκηνοθεσία.

Ο Βίκτωρ Φλέινγκεν, ο οποίος σήμερα εγχείριζε ένα νέο φιλμ της Τζιν Χάρλοου, στην αρχή του σταλίου του ήταν υπεραπέρ στο παλιά αμερικανικά «στούντιο» της Σάντα - Μπαρμπάρα, στην Καλιφόρνια.

Ο Έντμουντ Γκρόλντνικ, έκανε την εμφάνισή του ως ηθοποιός σ' ένα δώδεκα χρόνων στην σκηνή των θεάτρων του Λονδίνου. Σήμερα είναι ο αγαπημένος σκηνοθέτης της «Αν Χάρντινγκ» και της Μόρην Ο' Σούλιβαν.

Ο Ρόυπερτ Λέοναρντ, ο γυνικός ενός διευθυντού μιας εταιρείας σιδηροδρόμων, αγαπούσε τόσο το θέατρο, ώστε εγκατέλειψε το επάγγελμα του μηχανικού κι' ανέβηκε στη σκηνή. Έπειτα έγινε σκηνοθέτης.

Εκείνος όμως που κατέγραψε το ρεζιό του τυχοδιωκτισμού, είναι ο Φράνκ Λόιντ, ο οποίος έκανε όλα τα επαγγέλματα που μπορείτε να φαντασθήτε, όπως να γίνει ένας από τους πιο καλούς σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ.

Αυτοί όμως οι «βασιλείς» των

Ο περίφημος σκηνοθέτης της «Μέτρο» Γκρόλντνικ Μάγιερ. Βάν Ντάιχ

Αυτοί όμως οι «βασιλείς» των

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΤΙΣ δώδεκα ή ώρα τη νύχτα, ο Τέντ Γουίλ τεντάθηκε στο κρεβάτι του, χαμογελημένος κι' άρχισε να μουρμουρίζει. Τ' ό μυστικό του δεν ένοιαζε να ησυχάσει και γύρισε μέσα στο κεφάλι του σαν ένα ξύλινο αλφάδι. Λο ο υ ν α - Πάρε.

Μάταια είχε προσπαθήσει δυο ώρες τώρα να κοιμηθεί, κρατώντας την αναπνοή του, μεταφώντας άρα ως τα χίλια και πιέζοντας το κεφάλι του στο μαξιλάρι. Ο ύπνος δεν ένοιαζε να του κλείσει τα βλέφαρα. Είχε μιά τόσο μεγάλη πνευματική διαύγεια, ώστε ο Γουίλ φοβήθηκε ότι έπεδ- κειτο να του συμβεί κάτι κακό. Για να ησυχάσει, άναψε το ηλεκτρικό κι' έβριξε μιά ματιά τριγύρω του. Όλα ήταν όπως τα είχε αφήσει. Τα ρούχα του πεταγμένα σε μιά πολυθρόνα, η γραβάτα του καταγής και τα βιβλία του πάνω στο τραπέζι.

Καθώς έρευνούσε το δωμάτιο ανέκαλινξε μιά άραχνη. Είχε πλέξει τον ιστό της κάτω από μιά καρέκλα και περίμενε ύπαμονετικά το θύμα της.

Αυτό τον έκανε να σκεφθεί την πεθερά του. Ναι, έτσι είχε απλώσει κι' εκείνη το άσπαστο δίχτυ της στη ζωή του και τον είχε αιχμαλωτίσει στην αρχαλιά της γυναικός του, όπως ένα αντεράσπαστο έντομο. Ήταν μοιραίο να πεθάνει εκεί μέσα, ανάμεσα στα σκοτισμένα βιβλία που μύριζαν μούχλα και στις παλιές και κομικές φωτογραφίες των προγόνων της γυναίκας του, οι οποίοι της είχαν κληρονομήσει όλη την ασχήμια τους. Η ζωή είχε γίνει γι' αυτόν μιά τραγωδία από τις τόσες και τόσες που συμβαίνουν στον κόσμο. Η γυναίκα του πριν παντρευθεί ήταν ένας άγγελος. Έπειτα, μετά τον μήνα του μέλιτος, έγινε ένα νεκρικό και κακοαναθεωρημένο πλάσμα, που γκρίνιαζε μέσα νύχτα κι' άκουγε τη μητέρα της, η οποία την πληροφόρ- ρούσε για τα πάντα, ακόμη και πό- σες φορές χαμογελημένη ο φτωχός Τέντ. Το δίχτυ της κατακατείχε

στούντιο, καθώς σ' αναφέραμε, έχουν ξεχάσει τώρα την παλιά ζωή τους. Κι' η μοναδική φροντίδα τους σήμερα είναι πώς να παρουσιά- σουν ένα καλό έργο. Και γι' αυτό αδιαφορούν για τους κόπους και τους θυμούς των «αστέρων». Κυ- τάζουν να κάνουν μόνο τη δουλειά τους και δεν έχουν καρδιά ούτε νύ- ρα. Είναι σωστές μηχανές και τίπο- τί άλλο. Κι' αυτός είναι ο λόγος ότι δεν φοβούνται κανένα, ούτε κι' αυτόν τον διευθυντή της εταιρείας, στην οποία εργάζονται.

JEANNE ROUDOT

Μάταια είχε προσπαθήσει δυο ώρες τώρα να κοιμηθεί...

Τότε σκέφθηκε ότι μπορούσε να ικανοποιήσει το μοναδικό όνειρό της ζωής του : να σπανόσει. Και πράγ- ματι, γράφτηκε σε μιά γερμανική σχολή του Κάνσας Σίτυ, έπειτα σε μιά άλλη και τέλος στο Πανεπι- στήμιο. Ο Γουίλ ήταν τόσο έξη- πνος και τόσο επιμελής, ώστε άρ- στευσσε στις εξετάσεις του. Κάθε βράδυ στο μικρό δωμάτιό του έξη- νητούσε μελετώντας κι' ήταν άκοι- ρητος. Ο «άστέρας» Ντρεσέρ άρχι- σε να τον σεβεται.

Αυτός ο άνθρωπος έχει μυαλό ! Έλεγε στη γυναίκα του. Ου- δής, ότι μιά μέρα θα γίνει ένας με- γάλος άνθρωπος.

της ήταν τόσο καλά οργανωμένο, ώστε ο φτωχός Τέντ άρχισε να φοβάται και τη σκιά του.

Μά ως σ' αναφέραμε την ιστο- ρία του για να μπορούσε κι' έ- σεις να τον δικαιολογήσετε για ό,τι έκανε εκείνη τη νύχτα. Είναι μιά την αλήθεια τραγική. Ο Τέντ Γουίλ είχε έρθει στο Κάνσας Σίτυ σε ήλι- κία έξι και χρόνων. Ήταν ολόμυ- νος και φτωχός σαν τον Ίώβ. Γι' α- να συντηρήσει, έπαισε δουλειά σε ένα εστιατόριο. Έπειτα έγινε γρα- σόνι ενός ξενοδοχείου και τέλος υπηρέτης στο σπίτι της «μίσσης» Ντρεσέρ. Εργαζόταν από το πρωί ως τ' απόγευμα χωρίς να σιμώση το κεφάλι. Βοήθαγε τις υπηρέτριες στο «γύρισμα» του σπιτιού, στην καθαρία και είχε την φροντίδα να περιποιηθεί τον κήπο του μεγάρου.

Γι' όλ' αυτά πληρονόταν σαν ζη- τήσιος. Ίσα-ίσα που του έδιναν ένα πατίο και μισρά σέντες για τα τοιγάρα του. Ο Τέντ ωστόσο δεν παραπονιόταν γιατί είχε βοηθί την ήσυχη του και δεν τον τρώμαζε πια το φάσμα της πείνας.

Μάταια είχε προσπαθήσει δυο ώρες τώρα να κοιμηθεί...

Τότε σκέφθηκε ότι μπορούσε να ικανοποιήσει το μοναδικό όνειρό της ζωής του : να σπανόσει. Και πράγ- ματι, γράφτηκε σε μιά γερμανική σχολή του Κάνσας Σίτυ, έπειτα σε μιά άλλη και τέλος στο Πανεπι- στήμιο. Ο Γουίλ ήταν τόσο έξη- πνος και τόσο επιμελής, ώστε άρ- στευσσε στις εξετάσεις του. Κάθε βράδυ στο μικρό δωμάτιό του έξη- νητούσε μελετώντας κι' ήταν άκοι- ρητος. Ο «άστέρας» Ντρεσέρ άρχι- σε να τον σεβεται.

Αυτός ο άνθρωπος έχει μυαλό ! Έλεγε στη γυναίκα του. Ου- δής, ότι μιά μέρα θα γίνει ένας με- γάλος άνθρωπος.

— Σκοτώθηκε ! του απαντούσε με περιφρόνηση η γυναίκα του. Δεν έχω καιρό ν' ασχολούμαι με τους υπηρέτες. Αλλά καλύτερα θα ή- ταν να μην είχασαι αυτό το πρᾶγ- μα, γιατί αν μιάς πήγην δεν θα βού- με άλλον τόσο καλό καμαριέρι !

Μά ο Τέντ, όταν πήρε το δι- πλώμα του σκέφθηκε, ότι θα μπο- ρούσε να καλυτέψει τη θέση του και να πάει πια να ασχοληθεί με τα πατώματα και να ξεσκονίζει τον κύριο του. Γι' αυτό φρόντισε με

τους γνωστούς του και κατάφερε να διορισθεί διηγηγός και να γρα- φη στον περίφημο σύλλογο των ε- πιστημόνων. Είχε κάνει το πρώτο βήμα προς την ευτυχία. Τώρα μπο- ρά να άνοιγόνταν ένας καινούργιος δρόμος γεμάτος από όμορφες περι- πέτειες κι' άγώνες. Στο χέρι του ή- ταν να γίνει διάσημος ή να χαθεί μέσα στο άνωμένο πλήθος των α- λλων συναδέλφων του. Μά είχε τύ- χαι.

Έξη μήνες αργότερα ανέλαμβα- νε μιά συνταραχτική υπόθεση ενός γκαρσιέρ. Η άγορευσι του στο δικαστήριο έκανε μεγάλη εντύπωση, κλόνισε τους δικαστές και κατέφε- ρε νά μετριάσει στο ελάχιστο την πονηή του κατηγορουμένου και να τον γλυτώσει από το δῆμο. Έστε- ρα απ' αυτή την ευτυχία του, ο Τέντ Γουίλ έγινε πασίγνωστος. Η φωτογραφία του δημοσιεύονταν κά- θε τόσο, στις εφημερίδες κι' ένα σωρό «Αμερικανοί» του έμπαινεύ- νουσαν τις υποθέσεις τους. Ο Γουίλ τώρα ήταν πλούσιος και ένας περί- φημος γαμπρός. Πολλές οικογέ- νειες του Κάνσας Σίτυ επεδίωκαν τη γνωριμία του με το σκοπό να του προτείνουν ένα συνοικέσιο και όλες ή γνωστές του τον άφηναν να καταλάβει, ότι ειχαρίστως θα γι- λόντουσαν γυναίκες του.

Μά ο Τέντ είχε άλλες ιδέες για το γάμο. Δεν ήθελε να παν- τρευθεί ένα πλούσιο κορίτσι. Φοβό- ταν μήπως μιά μέρα το έλεγε, ότι δεν ήταν της ίδιας κοινωνικής τά- ξης κι' αυτό και ότι εξαιρουμένου να έχη την καρδιά ενός υπηρέτη. Ήθελε να πάει γυναίκα του μιά φτωχή νέα. Μιά εργάτρια που θα γνώριζε ή καλή μητέρα των παιδιών του. Είχε μάλιστα κι' όμη τον μη- τέρσ Ρόουν, που ζούσε με τη μη- τέρα της στην ίδια κατοικία κι' αυ- τόν. Η Μπέου ήταν μιά ποιήτρια. Άγαπούσε τη δουλειά της και τη μητέρα της και ποτέ δεν σκεφσε να μπει να κωπεί έναν άνδρα. Γι' αυτό τον Τέντ όμως φέλαγε πάντα ένα άγγελικό χαμόγελο, το οποίο του χάριζε βίαν τον συναντούσε.

Αυτή τη νέα λοιπόν είχε άποφα- τίσει να παντρευθεί ο Γουίλ. Και πράγματι τη ζήτησε από τη μητέρα

της. Έκιναν και ή δυο τους σαν τρελλές από τη χαρά τους. Θεω- ρούσαν τον Τέντ ως σωτήρα τους, γιατί τους έδωκε από τη δυστυχία και την αγωνία της καθημερινής βιοπάλης. Και όρισαν δυο μερού- σια να νοιώσει τη μέρα του γάμου.

Ο Τέντ Γουίλ εγκατέστησε τη γυναίκα του και τη μητέρα της σε μιά άμορφη μονοκατοικία. Ήταν ευχάριστοι άνθρωποι κι' ή ζωή του είχε πια ένα σκοπό : Ήθελε να κάνει ευτυχισμένα αυτά τα δυο πλά- σματα που είχαν μαρτυρήσει κυριο- λεκτικά από τη δυστυχία.

Οι πρώτοι μήνες πέρασαν καλά. Ξαφνικά όμως ή πεθερά του άρχισε ν' ανακατεύεται στις υποθέσεις του, να του δημιουργή ίστορίες και να γίνη το δηλητήριο της στην καρδιά της γυναικός του. Η Μπέου έπηρε- ασε την από τη καλή της μητέρας της το δημιουργούσε τρομαχτικές σκηνές, την πύανν ύστερα κλάμα- ντας και τον άναστατώνε με τους παροξυσμούς της.

Ο Τέντ πάλιν έσο μπορούσε κι' αυτή την κατάσταση. Άρχισε να παραμελή τις δουλιές του, να χά- νη την δουλειά του και τον ύπνο του. Για να γλυτώσει τοιλάμιστον από την τρέλλα άποτραβήχτηκε σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού του κι' έβρι- ζούσε σαν καλόγερος. Η γυναίκα του τον είχε συκαθή ! Η μητέρα της τον μισούσε. Κι' όμως καμιά τους δεν σκεπτόταν ότι ο Γουίλ ή- ταν το θύμα τους.

Έτσι πέρασαν τρία χρόνια. Και μιά μέρα ο Τέντ είδε με τρόμο, ότι δεν μπορούσε πια να σκεφθεί. Είχε πάθει υπερκόπωση. Ένας τρο- μαχτικός πόνος του έσκισε σαν τρο- πάνι το κρανίο του. Ήταν πια χαμένος. Τίποτε δεν θα τον γλύ- τανε από την τρέλλα παρά μόνο ή απόλυτη ήσυχία. Μά πού να τη βρή ; Κάθε μέρα ή γυναίκα του εβ- ριζε την ελπίδα να μολώσει μαζί του.

Το ίδιο είχε συμβεί και σήμερα. Ο Τέντ είχε ξεπληθεί στο κρεβ- άτι του για να κοιμηθεί. Μά, όπως είπαμε, δεν τον έβρισκε ο ύπνος. Μιά άλλη του θόλωνε τις σκέψεις του. Προσπάθησε να συνέλθει περ- πατώντας στο δωμάτιό του, μ' όνεν τα κατάφερε. Και ξαφνικά, έτσι έντελως, ανέστησε άρχισε να γε- λᾶν. Ζελούσε ν' ένα σκληρό και σερασιτικό γέλιο που τάραιε τη νύ- χτα κι' άναστατώνε το σπίτι του. Η γυναίκα του και ή πεθερά του έ- τρεξαν να δουν τι είχε πάθει αυτός ο «εδαμονισμένος». Τον βρήκαν να τριγυρίζει στο δωμάτιό του σαν θη- ρίο. Έντρομος έκιναν να φύγουν, μ' όνεν πρόλαβαν. Ο Τέντ με ένα πλόμιο είχε κλειδώσει την πό- ρτα και τώρα τις κρατούσε φυλα- σμένες στην κλειδαρά του.

Μή θέλετε να σ' αναφέρουμε τις ανατριχίλιστες σκηνές που έπαρουστήσαν ; Ήταν κάτι το απάνταστο. Ο Γουίλ, τρελλός πια είχε μεταβληθεί σ' έναν άπαιστο εγ- κληματία. Όταν οι υπηρέτες του κατόρθωσαν, μετά δυο ώρες, να σπάσουν την πόρτα της κλειδαράς του, άποσπάρωσαν με φόβη. Ο Γουίλ άνασπώτος, είχε σωριασθεί δίπλα στα παραμορφωμένα πτώμα- τα των δυο γυναικών, ή όποιες του είχαν καταστρέψει τη ζωή του.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Βαλεντίνη Σαθράν, υιά νεία πλουσίας, αλλά άσπυτης οικογενείας, διηγείται σ' αυτό το μυθιστορημα την παθητική ιστορία της ζωής της. Διηγείται τα παιδικά της χρόνια στο παρθενιαγωγείο, τη στέργει κάθε στιγμή από τους γονείς της και την οικογενειακή καταστροφή και το θάνατο του πατέρα της. Έπειτ' απ' το θάνατο αυτό, η Βαλεντίνη, όπως κι' η αδελφή της, παίρνουν ένα μικρό ποσό από τα υπολείμματα της περιουσίας τους και πηγαίνουν να ζήσουν μακριά από τη μητέρα τους. Η Βαλεντίνη ζήτησε φιλοξενία στο σπίτι δυο θείων της, γέρον και προμερά φιλαργούρου, στους οποίους και παραδίδει τα χρήματά της. Έκεί, λόγω της φιλαργούρας των θείων της, περνάει φρικώδεις ημέρες και περιμένει τον έρωτα που θαρρή να την κυρώσει, ως όπου μία μέρα παρουσιάζεται στο σπίτι των θείων της ο κ. Σαθράν, ο οποίος, γοητευμένος από την όμορφιά της, την ζητάει σε γάμο. Η Βαλεντίνη, πράγματι, παντρεύεται τον Σαθράν κι' εγκαθίσταται μαζί του στο Παρίσι. Έκει συναντάει μία μέρα τυχαία στο δρόμο την παλιά της φίλη και συμμαθήτρια Καρολίνα, έπειτ' από πολλά χρόνια που είχε να την δει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η διήγησή μου, κι' ο ένθουσιασμός μου προξένησαν ιδιαίτερη εντύπωση στον κύριο Σαθράν. Έδλεπα καθαρά, ότι όσο περισσότερο ένθουσιαζόμουν εγώ, τόσο αυτός γινόταν ψυχρότερος και σκεπτικώτερος. Κι' όταν τελείωσα τις περιγραφές μου, είπε με ύφος σοβαρό και πατρικό:

— Αγαπητή μου Βαλεντίνη, σέ βεβαιώ ότι κάνεις σαν μία μικρή παιδούλα!... Στην ήλικία που έχεις, έπρεπε πειά να χι πήξη κόπως το μυαλό σου... Τόσα χρόνια νοικοκυρεμένης συζυγικής ζωής μαζί μου, έπρεπε να σ' έχουν φρονιμένη, και να μην ποθής με τόσο ένθουσιασμό πράγματα άσκοπα και μάταια!... Γιατί άσκοπη και μάταια είναι ή κάθε πολυτέλεια, και μάλιστα σέ στιγμή που τα οικονομικά μας μέσα δεν επιτρέπουν να την έχουμε κι' εμείς!... Πίστεψε στην πείρα μου, Βαλεντίνη μου, καθώς και στην τρυφερή στοργή που νοιώθω για σένα!... Σέ βεβαιώ, ότι ακολουθώντας τις δικές μου συμβουλές, θα ζής πάντα πολύ πιο εύτυχης απ' τη φίλη σου, της οποίας ή τουαλέτες και τά κομμήματα σέ θάμπωσαν τόσο!... Μέχρι σήμερα έζησες θαυμάσια, ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο που χάραξα εγώ!... Σέ προειδοποιώ όμως ότι θα δυστυχής, αν ακολουθήσεις το παράδειγμα και τις συμβουλές της φίλης σου αυτής!... Και μαζί με σένα τότε, θα γίνω δυστυχής

κι' εγώ!

Κατά τά τέλη της ίδιας αυτής εβδομάδος, έλαβα μία επιστολή απ' την Καρολίνα. Με προσκαλούσε σέ μία δεξίωση, την οποία έδινε χάριν της έορτης των γενεθλίων της. Μούγραφε έπίσης, ότι θα προσκαλούσε και μερικούς γνωστούς της. Οι καλεσμένοι της θα ήσαν λίγοι αλλά έκλεκτοι, και, γιά να πεισθώ, μού ανέφερε μερικά όνόματα λογοτεχνών, μουσικών, κλπ., οι οποίοι ήσαν πραγματικώς φημισμένοι στο Παρίσι.

Λαχτάρασα κυριολεκτικώς, μόλις διάβασα την επιστολή αυτή. Ξαναμμένη από ένθουσιασμό και περιέργεια, την έβωσα και σ' αυτό σύζυγό μου. Άλλά

ο κύριος Σαθράν, μόλις τη διάβασε, έγινε σκυθρωπός και μελαγχολικός:

— Βαλεντίνη μου, μόλις είδα τη φίλη σου εκείνο το βράδυ που συναντηθήκαμε στο θέατρο, άμέσως προαισθάνθηκα να μ' απειλή μία συμφορά! μούρμούρισε άργα-άργα ο σύζυγός μου, έπιστρέφοντας μου την έπιστολή. Βεβαιώσου, μικρούλα μου, ότι ή δεξίωση αυτή θα είναι όλεθρία γιά την εύτυχία μας!... Δεν θέλω να σου άρνηθώ αυτή τη χάρη... Θά σέ συνοδεύσω γιά να παρασταθούμε κι' εμείς εκεί, αλλά θά μετανοήσουμε άργότερα πικρά κι' οι δυο μας!... Είναι ό-πέρμετρη, ή θυσία μου αυτή!... Γιατί είναι άσπστη θυσία, τό να

πάμε σ'α σαλόνια μίας γυναίκας, την οποία ούτε εγώ, ούτε εσύ ξέρουμε καλά!... Άλλά πάλι, δεν θέλω να σέ δυσαρστήσω, άποκρούοντας την πρόσκληση της φίλης σου αυτής... Μπορείς λοιπόν να της γράψης, ότι δεχόμαστε την πρόσκλησή της, κι' ότι θά πάμε σ'η δεξίωσή της!... Μονάχα, είψε ή άδυναμία μου αυτή, να μην έχη τις θλιβερές συνέπειες που φοβόμυαι και προαισθάνομαι!

Άντι να με συγκινήσουν τά λόγια αυτά του συζύγου μου, αντίθετα με θύμωσαν έξαιρετικά. Ένοιώθα κρυφή άγανάκτηση έναντίον του. Τόν νόμιζα γιά έγωιστή, που ένώ αυτός είχε γλεντήσει γερά σ'η νεότητά του, έμένα έβρισκε να συμβουλεύω τώρα, και να μού ύποδεικνύη τά άγαθά της... νοικοκυρτικής και... κοιμισμένης ζωής!

Έκρυφα όμως της δυσαρέσκειά μου. Ποθούσα όλόψυχα να παρευρεθώ σ'η δεξίωση της Καρολίνας, και φοβόμυον να τον έρεθίσω με έπιπλήξεις, μίπως θύμωνε και μετανοούσε γιά την άπόφασή του εκείνη...

Έσκυφα λοιπόν τό κεφάλι μου, σιωπασα, κι' έγραψα άμέσως σ'ην Καρολίνα ότι θά παρευρισκόμαστε κι' εμείς...

Η'.

Η δεξίωση της Καρολίνας ύπήρξε μεγαλοπρεπείσσή.

Ένα πλουσιότατο γεύμα παρέτεθή σ'α λαμπρά σαλόνια της. Τά τραπέζια άστράφταν απ' τά κρύσταλλα, απ' τά χρυσά κι' άσημένια σερβίτσια, απ' τά φώτα, κι' απ' την πλημμύρα των λουλουδιών.

Ευθυμία γενική επικρατούσε. Ο μόνος απ' τους καλεσμένους που έμεινε γαλήνιος, ψυχρός σιωπηλός, ήταν ο σύζυγός μου. Συγχρόνως όμως, ήταν άδρότατος, άρχοντικός, και ξεχώριζε μέσα σ' όλους.

Εγώ ήμουν θαύμα κι' ευφροσύνη ματιών. Ποτέ 'σως άλλο δεν θά ήμουν τόσο όραιο, όσο εκείνη τη βραδυά. Η δροσερότης των είκοσιπέντε χρόνων μου, ή κομψή και πολυτελής τουαλέττα μου — έπίτηδες άαμμένη γιά τό έξαιρετικό αυτό γεγονός — τά άστράφτερά γαλάζια μάτια μου, και τό χυτό κορμί μου συγκέντρωναν τη γενική προσοχή.

Ημουν με δύο λόγια, ή βασίλισσα της έορτης...

Επάνω μου καρφωνόντουσαν τά βλέμματα του πόθου των

Ημουν ή βασίλισσα της έορτης...

άνδρων και τά βλέμματα του φθόνου και της ζήλειας των γυναικών. Κι' όσο βασίλισσα έγώ, όσο θριάμβευα και μεθούσα και ζαλιζόμυον απ' την άφάνταστη — κι' άπροσδόκητη — μιά μένα — ύπεροχή μου αυτή, τόσο ο σύζυγός μου γινόταν πιο σιωπηλός και σκυθρωπός.

Τίποτα όμως από αυτά δεν έθλεπα... Ούτε και άκούγα καλά-καλά τά θυμιάματα του θαυμασμού που σκούπουσαν γύρω μου όλοι... Σαν τρελή γιά τη νίκη μου, ξαναμμένη, συνεπαρμένη απ' την ίδια μου την εύτυχία, ώρμούσα με λαχτάρα — γιά πρώτη μου φορά, τώρα — σ'η ΖΩΗ, ζητώντας άπαιτητικά τό μερίδιό μου απ' τις χαρές της κι' απ' τις άπολαύσεις της...

Ποτέ μου δεν θά λησμονήσω τό άξέχαστο, αλλά και τόσο όλεθρίο σ'η συνέπειές του, συμποσίο εκείνο. Ήταν μοιραία γιά μένα και γιά τη ζωή μου ύστερα, εκείνη ή βραδυά...

Τη βραδυά άκριβώς εκείνη, έκανα τη γνωριμία του κ. Ίουλίου Μπεζανσού!

Θ'.

Όταν τελείωσε τό λαμπρό γεύμα της Καρολίνας, έπακολούθησε χορός και δεξίσεις, με πιο εύρύ κύκλο καλεσμένων.

Τά σαλόνια της φίλης μου, τά πλημμύρισαν τότε όλες ή διασημότητες του Παρισιού σ'ην τέχνη, σ'η φιλολογία, σ'η μουσική...

Φυσικά, εξακολουθούσα να είμαι ο στόχος των βλεμμάτων όλης της έκλεκτής έκενης όμηγύρεως. Δεν πρόφταναν να δέχωμυαι προσκλήσεις κυρίων γιά χορό, και δεν χόρταινα ν' άκούω τά λεπτά, κρυφά φιλοφρονήματά των, γιά τη χάρη μου και γιά την καλλονή μου...

Όστόσο, απ' όλους τους διαλεχτούς αυτούς θαυμαστές μου, απ' την πρώτη στιγμή άκόμη, τράθηξε την προσοχή μου, ο κύριος Ίούλιος Μπεζανσού...

Ήταν ένας κομψότατος άνδρας, ως τριαντάπεντε χρόνων. Φορούσε έπίσημο ένδυμα έσπερίδος, ραμμένο με ύπεροχη καλαισθησία και καταστόλιστο από παράσημα.

Η φυσιογνωμία του, «ραφινάρισμένη» και λεπτή, έξυπνοτάτη, μού άρεσε κι' άφησε έντύπωση βαθειά σ'ην ψυχή μου, παρ' όλη την έκφραση της σκληρότητας και του σαρκασμού που έπερνε συχνά. Τά καστονά και διαπερατικά μάτια του, έλαμπαν και φανέρωναν πνεύμα ζωηρό και βαθύ. Λίγο φαλακρός, με φαρδύ ρυτιδωμένο μέτωπο, και με κάποια κούραση χυμένη σ'ο κανονικό κι' άυστηρό πρόσωπό του, φαινόταν ότι θά είχε ύποφέρει πολύ — ή θά είχε γλεντήσει πολύ σ'η ζωή του...

Η συνομιλία του μ' είχε καταγοητεύσει. Ήταν θεατρικός και φιλολογικός κριτικός, έπιθετικώτατος σ'ης κριτικές του, έπιφθορος σέ όσους προκαλούσαν τη δυσμένειά του, κι' ήξερε πλήθος πραγμάτων πρωτακούστων γιά μένα. Κι' ήταν τόσο πιο έπιφθορος σ'ης έκθροός του, όσο ήταν και μο-

χθρός σ'ην ψυχή και σαρκαστής, όπως μού άποκαλύφθηκε άργότερα...

Τόν άκούγα με ήλιθία σχεδόν προσοχή. Θά νόμιζε κανένας, ότι εύθως έξ άρχής κατώρθωσε ο μοιραίος αυτός άνθρωπος να με μαγνητίσει, όπως μαγνητίζει ή έχιδνα τόν άπερίσκεπτο σπουργίτη με τό βράσκανο μάτι της!

Άουαφορούσα γιά τά στίγματα που είχαν άφήσει όλοφάνερα σ'ο πρόσωπό του, ή βίαιες έκρήξεις των παθών του. Άδιαφορούσα γιά τις μοχθηρότητες και γιά τις εφρονείες, τις όποιες εξακόντιζε έναντίον των αντιπάλων του ή φθονερή γλώσσα του. Έγώ πρόσεχα μονάχα σ'η γοητευτική φυσιογνωμία, και σ'η σπανιστάτη εύφύια, την οποία έκλειναν τά λόγια του...

Είχα άπορροφηθί από αυτόν. Τόν παρακινούσα να μ'ή σταματά καθόλου, να λήη κι' άλλα, και να μ'ή άφήνη άτομο γιά άτομο — είτε παρόν, είτε άπόν — τό όποιο να μ'ήν κατακουρεύιζε με τούς άμειλιχούς, και τόσο διασκεδαστικούς, σαρκασμούς του...

Ό! Δεν άργησε να με πολιορκήση στενά, με τά περιπαθή του βλέμματα!... Δεν άργησε να καταλάβη — απ' τη λαχάρα μου, απ' τά προκλητικά χαμόγελά μου, απ' τά χειροκροτήματά μου, κι' απ' τόν ένθουσιασμό μου γιά τό κάθε τι που έλεγε — πόσο βαθειά έντύπωση μού είχε προξενήσει!...

Κι' έγινε έπιθετικώτατος σ'ο φλέρτ του, έναντίον μου. Σχεδόν άπομονώθηκε απ' όλους, άν και περιζήτητος, κι' άφωσιώθηκε άποκλειστικά σέ μένα... Χορεύαμε μαζί άκατάπαυστα σχεδόν, μιλούσαμε άτελείωτα κάθε φορά που με ώδηγούσε σ'ο κυλίκιο, γιά να μού προσφέρει κάτι, κι' άδιαφορούσαμε

γιά τά σιγομουρμουριτά και γιά τά σχολία, τά όποια προκαλούσε γύρω μας ή άπερίσκεπτη διαγωγή μας!

Έγώ μάλιστα, ούτε πρόσεχα καθόλου σ'ην νεκρική χλωμάδα του προσώπου του συζύγου μου, σ'η ζήλεια των άλλων γυναικών, και σ'α εφρωνικά κρυφοχαμόγελα των άλλων λεοντιδέων της βραδυάς. Ήμουν σαν μεθυσμένη απ' τόν άπροσδόκητο θρίαμβό μου... Η ύπερηφάνεια μου κι' ή φιλαρέσκεια μου είχαν κολακευτή σ'όν ύπέρτατο βαθμό, γιάτί μόνη έγώ

— άνάμεσα σέ τόσες γυναίκες κοσμικές διασημότητες — είχα κατορθώσει να αχμαλωτίσω τόν πιο περιζήτητο άνδρα του Παρισιού!

Κι' έτσι, είχα ριχτή άσυγκράτητα και μηχανικά σχεδόν, σ'ο δρόμο της καταστροφής μου...

Σέ μία στιγμή, κι' ένώ ή έορτή της φίλης μου βρισκόταν άκόμη σ'ο ζωηρότερο της σημείο, ο κύριος Μπεζανσού με πλησίασε... Νόμισα πώς θά μού ζητούσε πάλι να χορεύουμε μαζί, και σ'η κωθήκα λαχαρισμένη...

Έκείνος όμως, με θλιμμένη όψη και με φωνή τόν σιγότερη, μού ψιθύρισε:

— Κυρία μου!... Τά καθήκοντα του έπαγγέλματός μου, με ύποχρεώνουν να σάς εγκαταλείψω τόσο γρήγορα, και να φύγω!... Σας βεβαιώ, ότι γιά πρώτη φορά τώρα σ'η ζωή μου, νοιώθω τόση δυσαρέσκεια έναντίον του έπαγγέλματός μου!

— Ποθ' θά πάτε, κύριε; ψιθύρισα με άπερίσκεπτη όσο και φανερή θλίψη.

— Θά πάω σ'ην «Όπερα», γιά να προλάβω την τελευταία πράξη του μελοδράματος που παίζεται εκεί!... Είμαι ύποχρεωμένος να γράψω μία έπίγλυ-

σα κριτική, γιά τό παίξιμο της καινούργιας πρωταγωνιστρίδας!

Δίχως να θέλω, άρχισα ν' αλλάζω χρώματα, ένώ ή καρδιά μου σφιγγόταν... Η ιδέα, ότι ο έξαιρετικός αυτός άνθρας διέκοπτε τόν θαυμασμό του σέ μένα, γιά να παη να θαυμάσις σως μία άλλη γυναίκα, με κατατάραζε... Ζηλυτύπησα φριχτά έναντίον της άγνώστου αντίζήλου μου, κοκκινίζα, ώχριούσα...

Και δίχως να σκεφθώ τί έλεγα, ξεφώνισα με λαχτάρα:

— Ω, μη φεύγετε, σας παρακαλώ!... Μείνετε έδώ, άπόψε!

— Άλήθινά με παρακαλείτε; ψιθύρισε με την ίδια λαχτάρα κι' ο κ. Μπεζανσού. Με την καρδιά σας μού τό λέτε, αυτό;

— Μείνετε, σας παρακαλώ! ξανάπα, σιγοτρέποντας σ'ην ταραχή μου.

— Σας άποκούω, κυρία!... Η ύπακοή μου όμως θά μού δώση όραση δικαίωμα σέ καμιά μικρούλα άνταμώϊή;

Δεν ήμουν συνηθισμένη σέ παρόμοιους διαξιφισμούς, και τάχασα. Μού έόπηνε μία παγίδα, ο εύφύς εκείνους γυναικοκατακτητής, κι' εγώ, σαστισμένη, δεν ήξερα πώς ν' άμυνθώ...

Και μουρμούρισα με άμυχανά:

— Τί είδους άνταμώϊή θέλετε;

Ο κ. Μπεζανσού, με κ'ντταξε βαθειά σ'α μάτια, με τό διαπεραστικό του βλέμμα. Άσφαλώς, ένοιωσε τό σάστισμα μου, ένοιωσε πόσο ήμουν έπιπρεσμένη απ' τό άτομό του, κι' άλαφρό χαμόγελο ίκανοποίησεως τέντωσε τά λεπτά του χει-λιν.

Και με άργή, χαμηλή φωνή, άποκρίθηκε, μ'ήν παύοντας να με κυττάει:

— Δεν είμαι άπαιτητικός σ'ης αξιώσεις μου, κυρία!... Ζητώ ως μόνη μου άμώϊή, την εύτυχία να σας έπισκεφθώ μεθαύριο σ'ο σπίτι σας!

Άνάσασα με άνακύφισι. Με λυπήθηκε, φαίνεται, ο πολύτιμος αυτός άνθρας, και δεν θέλησε να παρατείνη τό μαρτύριό μου και την άμηνανία μου με καινούργιους έξυπνους ύπαινιγμούς. Γι' αυτό και μού ψιθύρισε σ'ατά τά λόγια, και τόσο απλά, αλλά και τόσο κολακευτικά μαζί...

— Θά σας δεχθώ πολύ εύχαρίστως! είπα κι' εγώ, σκιρτώντας σαν ένοχη που φοβάται μήπως άποκαλυφθί.

Και συνεπαρμένη πειά απ' τόν κατήφορο, σ'όν όποιο άσυναίσθητα κατακυλούσα, και νοιώθοντας άπάνω μου τό βλέμμα του κατάγλωμου συζύγου μου καρφωμένο, διέπραξα κι' άλλη άσυνείδητα λέγοντας:

— Αφήστε με τώρα να γ'νω, σας παρακαλώ!... Μας κυττάει φιλόποπτα ο σύζυγός μου, και πρέπει να τόν καθήλωχάσω!

Πώς τώλημνα να ξεστομίσω αυτά τά λόγια, τά όποια ήσαν μία άπροκάλυπτη όμολογία της ένόχου ταραχής μου!... Πώς τώλημνα να πώ αυτά τά λόγια σ'όν μοιραίο εκείνο άνθρωπο, που είχε άρκετη έξυπνάδα γιά να νοιώση τις τόσες

— Αφήστε με, σας παρακαλώ...

ύποσχέσεις που έγκυαν μέσα τους ;
— Και τις ένοιωσε, ο κ. Μπεζανού !... Ψάηκε άμεσα αυτό, απ' το ύψος του κρυφού θριάμβου που επιφύλαξε το προσηπτό του !...

Γι' αυτό, ύποκλιθηκε άμεσα με άνεκφραστη χάρη, και μου είπε ευλαβικά :

— Ωρεβούρα, κυρία !... Δεν θα σας εναμύλιω ποιά, παρ'α μόνονά μεθαυριο που θαρω να σας υποβάλω τα σέβη μου !

Απομακρύνθηκε κατόπιν, και μεπερδούθη μεσα στο πλήθος των άλλων καλεσμένων, ενώ ο κ. Σαθράν έτρεχε άμέσως βιαστικός και με πλησίαζε.

— Γι' έχεις ; τον ρώτησα τότε, με προσποιητό ενδιαφέρον. Γιατί είσαι τόσο κίτρινος ;

Ο σύζυγός μου δεν έβγαλε μιλιά. Το πρόσωπό του όμως, έδειξε έναν βαθύ και κρυφό πόνο, και το χέρι του έτρεμε καθώς κρατούσε το δικό μου... Κι' έγώ ;

« Άλλοιμονο !... Άντι να τον λυπηθώ, αντί να νοιώσω έντονη τη φωνή των καθήκοντων μου — ως τιμίας γυναίκας και συζύγου — αντίθετα δυσαρτυήθηκα με τη στάση του φτωχού συζύγου μου... Το δράμα της γενναίας ψυχής του δεν με συγκίνησε καθόλου, ούτε επίσης έλαθα ύπ' όμιν μου πόσο τυφερά μ' αγαπούσε, και πόσο φριχτά θα τυραννιόταν απ' τη δικαιολογημένη ζηλοτυπία του !

« Ισα-ίσα, μιά κρυφή αγανάχτησι μ' έπιασε έναντίον του... Τον έβλεπα να ύποφέρει, να κατατάτ' βασανιστική γι' αυτόν ή καταραμένη αυτή δεξίωσις, και θυμόνα : "Έπρεπε να έγκαταλείψω τους θριάμβους μου τόσο νωρίς, και ν' αποσυρθώ στο σπίτι μου μαζί του !

— Πάμε ! του είπα επιτέλους, κρύβοντας όσο μπορούσα τη δυσαρτεσία μου. Πάμε, γιατί εξάπαντος θ' άρρωστήσης, αν με νουμέ ως το τέλος της έσπεριδος !

Με κύττασε σιωπηλός, με αμφιβολία για την ειλικρίνεια της προθυμίας μου, και στά μάτια του έλαμψε κάτι σαν έλπίδα και σαν πίκρα μαζί... Έγώ όμως, για να μη δείξω την κρυφή μανία μου, βόδιζα κιόλας προς την γκαρνταρόμπα νευρισμένη...

Ο κ. Σαθράν, με άκολουθήσε σιωπηλός κι' υπάκουος. Καθώς διαβαίναμε όμως ένα σαλονάκι, για ν' αποχαρτηθούμε την οικοδόσποινα, άκουσα τη φωνή του κ. Μπεζανού. Ί ύρισα άμέσως το κεφάλι μου και τον είδα μ' έναν φίλο του, στον όποιο έλεγε :

— Όχι, δεν θα πάω άπόψε στο μελόδραμα !... Ύποσέθηκα σ' ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ μου να με νω ως το τέλος της υπερβίδος, θα κρατήσω την ύπόσχεσί μου, και θα είμαι εύτυχής γι' αυτό !

Η ψυχή μου σκίρτησε ότ' όδονικό συναίσθημα. Άλλά συγκρόνωσ, μου φάνηκε πως είδα και μιά παράξενη λάμψη, στά μάτια του σιωπηλού πλάι μου κυρίου Σαθράν...

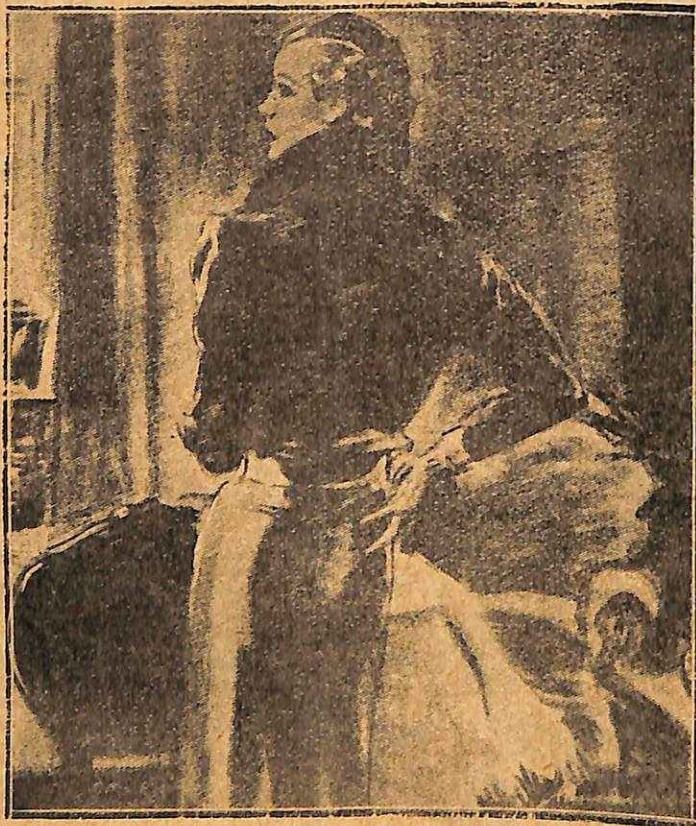
Την επομένη το πρωί, και

κατά την ώρα που προγευματίζαμε, ο σύζυγός μου μου φάνηκε πολύ πιο σκυθρωπός και θλιμμένος από κάθε άλλη φορά... Άφού με ρώτησε μόνονά — με κάποια ψυχρότητα — αν κοιμήθηκα καλά, σερίβριστηκα κατόπιν μόνος του, κι' έφαγε ανόρεχτα και άφωνα.

Δεν τολμούσα να διακόψω τη νεκρική σιωπή, ή όποια απλυνόταν μεταξύ μας. Όστόσο, τον κυτούσα πότε-πότε λοζά κι' λαθραία, και τον τσάκωνα συχνά να με λοζοκυττάξ' προφυλακτικά κι' αυτός...

« Ήμουν τρομαγμένη. Η χλωμάδα του ήταν τόσο, και τόσο τον είχε εξαντλήσει ή φανερή κι' όλονύχτια αγρύπνια του, ώστε νόμιζα ότι από στιγμή σε στιγμή θα σώριαζόταν λιπόθυμος κάτω.

Μά ήμουν τρομαγμένη και για δυό ακόμα λόγους : Πρώτα, γιατί αίσθανόμουν ότι έγώ

Γόρσια άμέσως το κεφάλι μου...

ήμουν ή άφορμή της δλονύχτιας αγρύπνιας του και της άξιολύπητης καταστάσεώς του... Κι' ύστερα, γιατί έβλεπα να έπιμένη στη σιωπή του, και να μη μου κάνει ούτε νύχι για την Καρολίνα και για τη χθεσινή δεξίωσί της !

« Άρχισα πια να πνίγωμαι... Η παρουσία του καταντούσε έφιαλτική, για τα ξεκουρδιαμένα νεύρα μου... Ένοιωθα την ανάγκη να φύγω από κοντά του, και να βγω έξω, στον άνοιχτό όρίζοντα, να κινηθώ και ν' άναπνεύσω... Το σπίτι μου φαινόταν σαν φυλακή, κι' ο σύζυγός μου σαν άνυπόφορος δικαστής, έτοιμος να με άνακρίνη...

Τέλος, σηκωθήκαμε απ' το τραπέζι, δίχως νάχουμε αλλάξει ούτε δυό λόγια μεταξύ μας... Ο κύριος Σαθράν υπέναζε βα-

θεία, και βόδιζε σκυφτός προς την πόρτα... Στο κατώφλι της όμως κοντοστάθηκε, δίστασε λίγο, κι' ύστερα με πλησίασε άργα άργα... Πήρε το χέρι μου στα δικά του, τσάφισε τυφερά, και κυττάζοντάς με στά μάτια, μου είπε με φωνή θλιμμένη :

— Βαλεντίνη !... Προχθές, φάνηκα αδύνατος, κι' έδωσα τη συγκαταθεί μου να παρευρεθώ με στη δεξίωσί της φίλης σου... Επίσης, κι' έσύ χθές βράδυ φάνηκες φιλάρεσκη και ζωηρή, γλυσטרησες σ' επικίνδυνες κατηφορίες, κι' έδωσες άφθονη τροφή στην κακογλωσσία του κόσμου !... Συμπεραίνω λοιπόν από αυτά, το έξης : "Οι τι βαθίζουμε κι' οι δυό, προς την καταστροφή μας !

— Γιατί ; μου μούρδισα με κάποιο πείσμα.

— Γιατί έσύ είσαι φιλάρεσκη κι' επιπόλαια... Έγώ δε είμαι πολύ αδύνατος χαρκτηρός, για

πείρα των... του τρόπου τέλος πάντων, με τον όποιο πρέπει να συμπεριφέρεται μιά κοσμική κυρία, σε άνάλογες δεξιώσεις !

.....Μ' ένοιωσε τί θέλω να πώ, Βαλεντίνη μου ;... Δεν έννοώ βέβαια τον τρόπο, με τον όποιο πρέπει να τρώη κανένας, ή να καθαρίζει το φρούτο του, ή να κρατάη το μαχαροπήρουνά του !... Προς Θεού !... Έννοώ όμως τον τρόπο, με τον όποιο πρέπει να συμπεριφέρεται μιά σεμνή, παντρεμένη γυναίκα, ή όποια... ή όποια ΣΕΒΕΤΑΙ την άξιοπρέπεια του παρόντος, ή και άπόντος συζύγου της, και — προπάντων — την άξιοπρέπεια τη δική της !

« Έτρεμα σύγκορμη !... Από τυφή άράγε, από συναίσθησι της ένοχής μου, ή από μανία κατά του... ένοχλητικού συζύγου μου ;...

Δεν ξέρω... Αυτό που ξέρω, ήταν ότι τη στιγμή εκείνη έκανα ένα βίαιο κίνημα ν' αποτραπηχτώ από κοντά του, ενώ ή ύψη μου κοκικίνιζε και κίτρινα διαδοχικά...

Ο κύριος Σαθράν όμως, σφίγγοντας δυνατώτερα το χέρι μου στα δικά του, με άναγκασε να μείνω εκεί, όρθή κι' αντίκρύ του... Και δίχως έξαφνι, αλλά με τον ίδιο θλιμμένο τόνο φωνής, εξακολουθήσε :

— Πρόσεξε στά λόγια μου, Βαλεντίνη μου !... Είσαι μιά νέα γυναίκα, ζωηρή, άγανα τις διασκεδάσεις, αλλά δεν έχεις πείρα της ζωής, και δεν ξέρεις να φυλαχτής απ' τους κινδύνους της... Άναγνωρίζω, ότι ή ζωή σου κοντά μου είναι μονότονη, πληκτική, δυσάρεστη !... Άλλά κι' ή ζωή την όποια ποθείς, και στην όποια σε παρασύρει ή φλη σου, σε βεβαιώ ότι δεν θα σου χαρίσει την εύτυχία !... Ναι, μικρούλα μου... Βγάλε απ' το μυαλό σου την άπατηλή, αυτή έλπίδα !... Άν δεν βρής την εύτυχία στην πληκτική ίσως αλλά σου, σε βεβαιώ ότι έπος δεν θα την βρής στη ζωή, στην όποια σε σπρώχνει ή φίλη σου Καρολίνα !...

.....Σέ ήθελε, Βαλεντίνη μου, ν' άκούσεις τις συμβουλές μου αυτές, όσο είνε καίρος ά συμβούδν συμφορές άνεπανόρθωτες, αν με παρακούσης !... Μείνε στά όρια του καθήκοντος και της τιμής, όσο και να βα... Μη θυσιάζης έπιπόλαια την άφωτισμένη σε σένα καρδιά μου, την καρδιά μου αυτή επί τόσο τυφερά σ' αγαπάς !... Έχω βαθειά πείρα του έμμετρου, και διαβάξω στην άμνητη ψυχή σου τόσο καθαρά, όσο και στην ίδια τη δική μου !... Χθές, στη δεξίωσί εκείνη... όπου είχα την άδυναμία... και την άνοησία... να σε όδηγώ, φέρθηκες με τέτοιο τρόπο... ώστε... ώστε κατάλαβα ότι δεν έχεις ακόμη τη σχετική

να μπορέσω να σε συγκρατήσω !

« Παρ' όλη την πένθημη αλήθεια, που έγκρυαν αυτά τά λόγια του συζύγου μου, δεν μπορούσα να συγκρατήσω μιά βίαιη χειρνομία κι' έναν μορφασμό δυσαρτεσίας κι' όργης...

« Άκούσε με άτάραχα, σέ παρακαλώ !... Εξακολουθήσε ο κ. Σαθράν, με τον ίδιο έπισημό τονό φωνής. Καταλαβαίνεις πολύ καλά αυτό που θέλω να πώ, κι' άς δείχνης το αντίθετο !... Έχω βαθειά πείρα του κάμμου, και διαβάξω στην άμνητη ψυχή σου τόσο καθαρά, όσο και στην ίδια τη δική μου !... Χθές, στη δεξίωσί εκείνη... όπου είχα την άδυναμία... και την άνοησία... να σε όδηγώ, φέρθηκες με τέτοιο τρόπο... ώστε... ώστε κατάλαβα ότι δεν έχεις ακόμη τη σχετική

(Άκολουθεί)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΓΒΑΘΜ' ΔΟΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ "ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΝΤΥΒΑΛ",

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Πάλ Ροζιέ — Μαρσέλ Μπερντόν.

(Μοντέρνο διαμέρισμα. Μετάλλια Ε-πιπλά Κρύσταλλα. Στο ταβάνι τρία άσπρα κυδικά άμπαλούς. Ο Πάλ Ροζιέ, χλωμός, αδύνατος, κάθεται μπροστά σ' ένα τραπέζακι. Δίπλα του μιά μοπιλίτσα με κονιάκ. Άπέναντί του, στην άλλη βαθεία πολυθρόνα, είνε ξαπλωμένος άναστακτικά ο φίλος του Μαρσέλ Μπερντόν.)

ΜΑΡΣΕΛ.—Α, Πάλ, βλέπω πολύ καλά ότι δεν έχεις κέφι αυτές τις μέρες. Μά τι σου συμβαίνει ; Τι έπαθες ; Είσαι άρρωστος ;

ΠΩΛ.—Άρρωστος ; Όχι...

ΜΑΡΣΕΛ.—Ε, μά τότε θα είσαι έρωτευμένος !... Μου φαί πώς τοιγύριζες τηλεν.αία την ά, φη Μπλάνς... Τη μοιραίας Μπλάνς Ντυβάλ !...

ΠΩΛ.—Ναι... Δεν έχεις άδικο ! (Ο Πάλ στενάζει.)

ΜΑΡΣΕΛ.—Αηλαδή ; Μαλώσατε ;...

ΠΩΛ.—Όχι. Συνέθη κάτι που δεν τόν περιμένα. Έρωτευθήκα έναν άλλον !...

ΜΑΡΣΕΛ (τόν κυττάζει με συμπόνο).—Ε, κι' ύστερα ; Χάθηκαν ή γυναίκες ; Άγάπησε κι' έσύ μιά άλλη !...

ΠΩΛ (σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του).—Δεν μπορώ... Για χίλους — δυό λόγους. Έξερεις, Μαρσέλ ; Κι' ο άλλος, ο νέος φίλος της Μπλάνς Ντυβάλ, είνε αξιολύπητος. Είνε ένας δυστυχισμένος... Ναι... Κι' εκείνη πάλι είνε αξιολύπητη !... Τι να σου πώ... Κι' οι τρεις μας είμαστε για να μάζελάς !... Σου μιλώ σοβαρά. Δεν άστεύονται !...

ΜΑΡΣΕΛ (ειρωνικά).—Η καρδιά σου είνε έχέλινη από καλωσύνη. Λυπάσαι όλο τον κόσμο ! Μά για πές μου. Τόν ξέρεις λοιπόν τόσο καλά αυτόν τον άντίξήλο σου ;

ΠΩΛ.—Ε, βέβαια... Σ' έμένα έμπιστεύονται κι' οι δυό τά μυτικά τους. Κονρά από τη Μπλάνς, ο άλλος μου άνοίγει την καρδιά του. Δεν μου κρύβει τίποτε...

ΜΑΡΣΕΛ.—Δεν καταλαβαίνω... Είσαι άρρωστος, φίλε μου... Σέ συμβουλεύω να προσέξεις τον έαυτό σου. Αυτό τό...παράληρημα με μάνι ν' άνησυχώ.

ΠΩΛ (γέλαει).—Μά δεν τρελλάθηκα άκόμη, Μαρσέλ. Άκουσε την ιστορία μου. Είνε παράξενη, σαν ένα έπαλιδιό όνειρο. Μά έγω φταίω για όλα αυτά ! Έγώ !...

ΜΑΡΣΕΛ.—Σέ λυπάμαι ειλικρινά, φίλε μου.

ΠΩΛ.—Ό, και να συλλογίζεται κανείς πόσο είνε κοντό και άόητο ! "Ας είνε. Άκουσε με... Λοιπόν, ή Μπλάνς γνώρισε τον άλλο μια νύχτα, σ' ένα χορό... Έχουν περάσει τέσσερες μήνες από τό έ... Ήταν μιά τρελλή νύχτα καρναβαλιού. Πήν από εκείνη τη νύχτα δεν τόν ήξερε και διά μπορούσε να όρκισθί πως τόν γνώρισε τυχαία. Μά εκείνης

την ήξερε. Έκτός από αυτό, ήξερε πως ήταν εκείνο το βράδυ στο χορό. Και πήγε για να την συναντήσει. Για ποιά σκοπό ; Ό, ήθελε να κάνει μιά τρέλλα... Ήθελε να την ξελογιάσει.

ΜΑΡΣΕΛ.—Βλέπω ότι είσαι πολύ καλά πληροφορημένος...

ΠΩΛ.—Ναι... όσο φτάνει για να ματών ή καρδιά μου. Μά, να... Μπορώ να σου πώ με λίγα λόγια αυτό που συνέβη. Ήταν μιά τρέλλα. Κάτι που πέρασε σαν άστραπή μιά νύχτα άποκηφάς. Κανείς τους, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, δεν είχαμε συλλογιστή τις συνέπειες. Θέλαμε να παίξουν, να διασκεδάσουν. Μά ή Μπλάνς χάλασε τό παιχνίδι. Τό πήρε στα σοβαρά... Κι' έρωτευθήκαμε τόν άλλον !...

ΜΑΡΣΕΛ.—Κι' ο άλλος ;

ΠΩΛ.—Ο άλλος την αγαπούσε από καρδιά... Και δεν συλλογίστηκε τίποτε. Εκείνη τη νύχτα αυτή ή πε-

ριπέτεια του φάνηκε φυσική. Μά δεν φανι από ταν πως μπορούσε να έχη ό-λέθριες συνέπειες... Χό-ρεψαν μαζί, ήμιν σαμπάνια, μέθυσαν, τρελλά- από τη χαρά τους. Τέλος, όταν χώρισαν, ώραι-στηκαν ο ένας στον άλλον, ήμιν σαμπάνια, μέθυσαν, τρελλά- από τη χαρά τους. Τέλος, όταν χώρισαν, ώραι-στηκαν ο ένας στον άλλον, ήμιν σαμπάνια, μέθυσαν, τρελλά- από τη χαρά τους.

ΜΑΡΣΕΛ.—Κι' έπειτα πέρασε τό μεθύσι των αισθησεων. Μά ή Μπλάνς δεν άπορούσε να ξεχάση αυτή την έρωτική περιπέτεια. Άγαπούσε τόν άλλον. Κι' όπως ήταν έόμενο, μου είπε καθαρά και ξάστερα πως δεν ένοιωπε πια τίποτε για μένα. Θα πέθαινε αν παρατούσε τόν άλλον !

« Α, φίλε μου, ο άλλος δεν είχε φαντασθί ποτέ του πως θα είχε μιά τόσο θριαμβευτική εύτυχία !...

ΜΑΡΣΕΛ.—Και καμαρώνει γι' αυτό, ε ;...

ΠΩΛ.—Ο δόστοςος ! Θα έδινε ό,τι ήθελε, για να μη συνέβαινε αυτή ή τραγωδία. Μά τώρα είνε πειν άργά... πολύ άργά... Δεν μπορεί να γίνη τίποτε...

ΜΑΡΣΕΛ.—Λοιπόν ; Τι κάνει ;

ΠΩΛ.—Ό, της γράφει φλογερά γράμματα. Έξερει πολύ καλά πως αν την παρατήρη, θα της έσκόπι την καρδιά. Της γράφει λοιπόν κι' έτσι ύποφέρουν κι' οι δυό χωρισμένοι...

ΜΑΡΣΕΛ.—Μά, για στάσου... Πάλι δεν καταλαβαίνω πολλά πράγματα. Γιατί δεν παντρεύονται ;... Ναι, γιατί δεν παντρεύονται, αφού αγαπιούνται ; Άφού έσύ δεν έλπίζεις πια τίποτε, άφησε τόν να παν ρευθούν.

ΠΩΛ.—Πά ! Είνε αδύνατον ! Ύπαρχει εδώ πέρα κάποιο μυστικό. Μά γι' αυτό άκριβώς είνε δυστυχισμένη ή καύμένη ή Μπλάνς. Ό άλλος δεν έχει στίτι, δεν έχει δι-εύθυνσι... Φαντάσου ότι του γράφει στο Πόστ - Ρεστάντ. Κι' ή Μπλάνς, ξέρεις, του γράφει διαρκώς και τόν έδουκίζει να γυρίση πάλι κοντά της και να την...άπαγάγη !... Μά δεν μπορεί έκείνος... Ίσως όμως πάει καμιά — δυό φορές, για να την ιδί κονρά και να της δώση θάρρος... Μά αν ήθελε να της πη την αλήθεια, θα έπρεπε να της εξηολογήση γρή πώς ή περιπέτεια τους δεν έχει διεξοδο και πως δεν μπορεί πια να μείνη μαζί της για πάντα.

ΜΑΡΣΕΛ.—Περιέργη υπόθεσις !... Μά, για στάσου. Άφού έσύ ξέρεις όλη αυτή την ιστορία, γιατί δεν μπαίνεις στη μέση, γιατί δεν ξεμασκα- ο ένας τόν άλλον ; Γιατί δεν δίνεις τη δια-θύνη σου στη Μπλάνς Ντυβάλ ; Γιατί δεν της λές ποός είνε ;

ΠΩΛ.—Γιατί δεν τόν ξέρω...

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΜΑΡΣΕΛ (μ' ένα πρήμα βροκεται όρθιος).—Άκουσε, Πάλ : Δεν μου άρέσκουν αυτοί του είδους τ' άστεία. Πώς

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. Α. HOSBURN

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΑΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΗ στην άκρη της βεράντας, η Νόρα Μπλουέ κίταξε σκεπτικά την απέραντη έρημο. Είχε κάνει πολλή ξέστη εκείνη την ημέρα και τώρα μόλις έβγαζε ένα καφέ, αλλά καυτό, άρωμα τάρταρ: τα φύλλα ενός εικαζόταν εκεί κοντά. Το μέρος εκείνο ήταν άπλετο από μόνονα και μικρά Βεδουίνα περνούσαν στον έρημο δρόμο, επιστρέφοντας στη σπηλιά της με το καπάκι των κασιδιών της. Πέρα μακριά, η τελευταία άγριος του ήλιου που βασιλευσε, χροιάσαν τους τρούλους και τους μυρωδούς των τζαμιών του Καίρου. Σιγά-σιγά νύχτωσε κι όμως δεν είχε δροσίσει ακόμα. Ένα θάμνομα σαν πέπλος σκέπαζε τον δρόμο, τα κίτρινες κανέλες με δυσκολία.

Η νέα στέναζε. Όμορφη ήταν βέβαια η Αγγλίτισσα και είχε μια ξεχωριστή, δική της χάρι. Είκοσι χρόνια η Νόρα ζούσε εκεί και σχεδόν δεν θυμόταν την πατρίδα της, γιατί όταν έφυγε από την Αγγλία ήταν μόλις τέσσερα χρόνια. Γι' αυτήν, πατρίδα της ήταν η έρημος. Άγαπασσε το ζεστό χρώμα του οράνου, τα πρασινογάλα γαϊά του Νείλου και διασκεδάζε, όταν περνούσαν η καμήλες με το άσπρο βάδιό τους και το μονότονο τραγούδι των Βεδουίνων είχε γι' αυτήν μια παράξενη γοητεία. Κι όμως η Νόρα νοσταλγούσε. Ήθελε να πάει να περάσει ένα καλοκαίρι στην Αγγλία. Ο πατέρας της ήταν έμπορος των σημαίνσεων των τράνων και φυσικά, ο πατέρας του δεν ήταν μεγάλος και τα ταξίδια κοστίζουν πολύ. Γι' αυτό το ταξίδι στην Αγγλία είχε αναβληθεί από χρόνο σε χρόνο.

— Άλλο, Νόρα !... Μια εύθυμη ανδρική φωνή ακούστηκε και συγχρόνως ένας νέος μπήκε στον χώρο και τρέχοντας ανέβαινε τα λίγα σκαλοπάτια της βεράντας. Φορούσε στρατιωτική στολή και τα γαλόνια στο χέρι του ξεδειχναν ότι ήταν λοχίας.

— Ω, Φράνκ, πόσο χαίρομαι που ήρθες ! φώναξε η νέα. Ήσουν τόσο μελαγχολικός... — Από τότε που πέθανε η μητέρα μας, ξεκολλήθηκε η νέα, ο πατέρας άρχισε να πίνει. Λατρεύει τον Κέννεθ, η Νόρα με την πρόφαση πως ήταν κορυφαίος, τραβήχτηκε στο δωμάτιό της. Ο μικρός Κέννεθ στρογγυλός ανήλικος άπλωσε στο κρεβάτι του. Παραπονιόταν ότι έκανε ξέστη, ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί κι' ότι διψούσε. Ήταν μουσικισμένος στον ιδρώτα και το κορμάκι του έκαγε. Η Νόρα του έδωσε ένα δροσιστικό ποτό, στερέωσε την κουβέρτα γύρω στο κρεβάτι του μικρού, κατόπιν βγήκε στη βεράντα και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί, προτιμούσε να μείνει εκεί στο υπαίθριο για να αναπνεύσει ελεύθερα. Η ξέστη της ημέρας ξεκολλήθηκε και τώρα, πλήθος ενοχλητικών έντομα πετούσαν ολόγυρά της, μαγνητισμένα από το φως που υπήρχε στην τραπεζαρία, όπου κουβέντιαζαν ο πατέρας της κι' ο γιατρός Σουλεϊμάν.

Σαφηνά, μερικά λείξεις τραβήχτηλ της κινήθηκε η περιέργειά της κι' αντίληφθη. Διακρίσεις λήρες για λίγες λέξεις και λίγων λεπτών εργασία...

— Νόρα, Νόρα, θα σε μαλώσω ! είπε ο νέος γελώντας. Έλα καλό-τερα στην Αγγλία μου και διάξε τις θλιβερές σκέψεις. Σκέψου τέσσερες μήνες άδωμα και απόλυμα. Τότε θα... Άλλα τί έχεις σήμερα, Νόρα; Κλαίς; Μη, χροιά μου, πές μου τί σου συμβαίνει, μήπως ο άδελφός σου εινε χειρότερα ;

— Ω, Φράνκ ! τραύλισε η νέα ανάμεσα στους λυγμούς της. Ραγίζεται η καρδιά μου, όταν βλέπω τον μικρό μου, τον Κέννεθ, τόσο αδυνατισμένο. Σκέψου... Εγώ το μεγάλωσα αυτό το παιδάκι, έγινε δικό χρόνον τώρα κι' αντί να δυναμώνει όσο πάει εξαντλείται. Και, Φράνκ... ο γιατρός είπε ότι δεν του δίνει παραπάνω από δυο μηνών ζωή... Ο Φράνκ αγάλιασε τρυφερά τη μηνηστή του και προσπάθησε να την εγκαρδίωση.

— Οι γιατροί εινε υπερβολικοί καμιά φορά, αγαπημένη μου. Σε τέσσερες μήνες θα εμαι ελεύθερος. Θα φύγουμε τότε, θα πάρουμε τον Κέννεθ μαζί μας στην Αγγλία αφού το κλίμα της Αγγλίας τον πειράζει. Έκεί θ' ανοίξει η θ-ρεξίς του και σε λίγο θα τον δεις ξανά κι' εύθυμο σαν τ' άλλα παιδάκια. Μη στενοχωρησαι, λατρευτή μου !...

— Μα ο για-τρός Σουλεϊμάν, δεν πιστεύει γ' αν-θρώπινα παραπάνω, από δυο μήνες... Είπε ότι το παιδί δεν πρέπει να βρεθεί εδώ, όταν θ' αρχίσει η αφό-ρητη ξέστη, το φοβερό «χαισίν» της Αγγύπτου. Θα έπρεπε να φύγει τώρα, άμείως. Κι' αλλιώς, εινε αδύνατον... — Από μακριά ακουγόντουσαν οι εύθυμες φωνές των Ιθαγενών, τραγούδια και χοροί.

— Οι Ιθαγενείς γιορτάζουν, πέ-ρα στο Χελμίε, μουρμούρισε ο Φράνκ. — Από τότε που πέθανε η μητέρα μας, ξεκολλήθηκε η νέα, ο πατέρας άρχισε να πίνει. Λατρεύει τον Κέννεθ, η Νόρα με την πρόφαση πως ήταν κορυφαίος, τραβήχτηκε στο δωμάτιό της. Ο μικρός Κέννεθ στρογγυλός ανήλικος άπλωσε στο κρεβάτι του. Παραπονιόταν ότι έκανε ξέστη, ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί κι' ότι διψούσε. Ήταν μουσικισμένος στον ιδρώτα και το κορμάκι του έκαγε. Η Νόρα του έδωσε ένα δροσιστικό ποτό, στερέωσε την κουβέρτα γύρω στο κρεβάτι του μικρού, κατόπιν βγήκε στη βεράντα και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί, προτιμούσε να μείνει εκεί στο υπαίθριο για να αναπνεύσει ελεύθερα. Η ξέστη της ημέρας ξεκολλήθηκε και τώρα, πλήθος ενοχλητικών έντομα πετούσαν ολόγυρά της, μαγνητισμένα από το φως που υπήρχε στην τραπεζαρία, όπου κουβέντιαζαν ο πατέρας της κι' ο γιατρός Σουλεϊμάν.

Σαφηνά, μερικά λείξεις τραβήχτηλ της κινήθηκε η περιέργειά της κι' αντίληφθη. Διακρίσεις λήρες για λίγες λέξεις και λίγων λεπτών εργασία...

— Νόρα, Νόρα, θα σε μαλώσω ! είπε ο νέος γελώντας. Έλα καλό-τερα στην Αγγλία μου και διάξε τις θλιβερές σκέψεις. Σκέψου τέσσερες μήνες άδωμα και απόλυμα. Τότε θα... Άλλα τί έχεις σήμερα, Νόρα; Κλαίς; Μη, χροιά μου, πές μου τί σου συμβαίνει, μήπως ο άδελφός σου εινε χειρότερα ;

— Ω, Φράνκ ! τραύλισε η νέα ανάμεσα στους λυγμούς της. Ραγίζεται η καρδιά μου, όταν βλέπω τον μικρό μου, τον Κέννεθ, τόσο αδυνατισμένο. Σκέψου... Εγώ το μεγάλωσα αυτό το παιδάκι, έγινε δικό χρόνον τώρα κι' αντί να δυναμώνει όσο πάει εξαντλείται. Και, Φράνκ... ο γιατρός είπε ότι δεν του δίνει παραπάνω από δυο μηνών ζωή... Ο Φράνκ αγάλιασε τρυφερά τη μηνηστή του και προσπάθησε να την εγκαρδίωση.

— Οι γιατροί εινε υπερβολικοί καμιά φορά, αγαπημένη μου. Σε τέσσερες μήνες θα εμαι ελεύθερος. Θα φύγουμε τότε, θα πάρουμε τον Κέννεθ μαζί μας στην Αγγλία αφού το κλίμα της Αγγλίας τον πειράζει. Έκεί θ' ανοίξει η θ-ρεξίς του και σε λίγο θα τον δεις ξανά κι' εύθυμο σαν τ' άλλα παιδάκια. Μη στενοχωρησαι, λατρευτή μου !...

— Μα ο για-τρός Σουλεϊμάν, δεν πιστεύει γ' αν-θρώπινα παραπάνω, από δυο μήνες... Είπε ότι το παιδί δεν πρέπει να βρεθεί εδώ, όταν θ' αρχίσει η αφό-ρητη ξέστη, το φοβερό «χαισίν» της Αγγύπτου. Θα έπρεπε να φύγει τώρα, άμείως. Κι' αλλιώς, εινε αδύνατον... — Από μακριά ακουγόντουσαν οι εύθυμες φωνές των Ιθαγενών, τραγούδια και χοροί.

— Έλεγε ο Σουλεϊμάν αραβικά. Θυμάμαι τότε τον κόπο, φίλε μου... Σκέψου, το παιδί σου θα σωθεί. Δεν πρέπει να διατάξεις. Πρόκει-ται για τη ζωή του γιου σου... — Θέε μου ! τραύλισε ο Μπ-λουέ.

—...Κι' έπειτα, πές μου τί έκα-νε για σένα η πατρίδα σου ; — Έ-χασες τη γυναίκα σου και τώρα πεθαίνει το παιδί σου... — Ένας πνιχτός λυγμός ακούστη-κε και ο ήχος κάποιου ποτηριού που έσπασε. Κατόπιν μια βαρεία, κομ-μένη αναπνοή, ανακατεμένη με ά-νοητες φωνές και λυγμούς.

—...Μη κάνεις έτσι Μίστερ Μπλουέ. Ο γιος σου θα ζήσει, δεν θα τον θυσιάσεις βέβαια για ένα άλλο, ασήμαντο πολιτικό πα-χνίδι. — Άλλά... το καθήκον μου ; — Το πρώτιστο καθήκον σου εινε να σώσεις το παιδί σου... — Επικολούθησε μια συζήτηση σε χαμηλή φωνή κι' η Νόρα δεν άκου-γε καθαρά. Λέξεις μονάχα έρθα-ν στην έφημερή της και της έ-θνη... Τά μεσάνυχτα — Έλεγαν — την τελευταία μέρα του Ραμαζα-νιού... στη γέφυρα της Μπένχα...

Δεν χροιάζονταν περισσότερο. Με φρίκη η Νόρα επέστρεψε στο δω-μάτιό της και πέρασε μια νύκτα ά-τη λέξη: «προδοτής». Κι' ο συλλο-κισμός ο οποίος θυσιάζει την πατρί-δα για ένα σκοπό, αλλά πώς λέγεται του ;...

Την επομένη το πρωί ο Γουίλ-φρεντ Μπλουέ έφυγε και πήγε στη δουλειά του. Ο Φράνκ είχε φύγει από το Πόρτ-Σάϊντ και η Νόρα έ-μεινε μόνη της στη την ημέρα βα-σαντισμένη από τις σκέψεις της. Τό-λωνα που είχε βγάλει από τα άγγλικά στρατεύματα, τα οποία έ-πορευον να έρθουν. Έπρεπε να έμ-ποδιστούν να φτάσουν στον προ-ο-

—...Διακρίσεις λήρες για λίγες λέξεις και λίγων λεπτών εργασία...

(Η συνέχεια εις την σελ. 1294)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAX & ALEX FISCHER

ΠΑΤΕΡΑΣ... ΕΞ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ !

έτοιμοθανάτου.

Πήγα πράγματι στο σπίτι του και τότε ο έτοιμοθανάτος, αφού άναγνώρισε με κόπο στο κρεβάτι του, μου ψιθύρισε δειλά :

— Άκούστε, κύριε μου... Θέ-λω μια συμβουλή σας εμπειρευτι-κή... Επειδή να κανονισώ το έλ-τημα των κληρονόμων μου... Δι-στυχώς απ' όλα τα παιδιά μου, μο-νάχα τον σαρανταεφτά έχω την διεύθυνση της κατοικίας !... Τα άλλα, δεν ξέρω ακριβώς πού μέ-νουν !

— Απομείνα κατάληκτος...

— Βέβαια, θα με νοιώσετε τρε-λό, ή τοιλάχιστον ξετρελλωμένο απ' τον πυρετό ! Ξεκαλούθησε ο έτοιμοθανάτος, αντιλαμβάνομενος την έκκλησή μου. Κι' όμως, σάς λέω την αλήθεια !... Νά, σ' εκείνο το συρτάκι εκεί, δι' βοήτης των κα-τάλογο των σαρανταεφτά παιδιών μου, με τα ονόματά τους, με τη διεύθυνση της κατοικίας τους !... Άλλά τα άλλα ;

— Μα πού άλλα ; κατόρθωσα

— Νά, τα άλλα μου παιδιά ! έ-πανέλαβε άπαράχαος ο άσθενής. Τα έβην των άλλων μου παιδιών, θέ-λω να πώ !... Γιατί βλέπετε, άλ-λα πέθαναν, άλλα ξεφανατίστηκαν, κι' δεν ξέρω τώρα πώς να τα δω !

— Ξεκαλούθησα να τον κυτάξω, σάν να αντίκονα δραστή του φρονεομένου. Έκείνος τότε χαμο-γέλασε, κουνώντας το κεφάλι του, και πρόσθεσε :

— Έντε δέξο, ν' αποσπότε έ-τσι !... Σας χωριστώ μια εξήγη-ση... Άκούστε με λοιπόν παρακαλώ, με λίγη υπομονή !

— Άλλο πού δεν ήθελα !... Σαρα-νταεφτά παιδιά, ο άδελφοβόρος, ζων-τανά !... Και χωριστά τα άλλα !

Κι' ο ξεφορεμένος μου πελά-της, άρχισε ψιθύριστα κι' εξαντλη-μένος να μου διηγείται τα εξής :

— Όταν ήμουν δεκαεφτά χρό-νων νέος έφυγα απ' το χωριό μου για να δω δου-... Ξέρεσα επί-τέλους στη Παρίσι, με λίγα μονό-φραγμα στον τσέπη μου, κι' έπα-

σα δουλειά σ' ένα τυπογραφείο.

— Έργαζόμουν καλά... Άλλά ξόδενα ασυλλόγιστα όλα τα λεπτά μου, σάν νέος τρελλός που ήμουν, κι' αδιαφορούσα για το μέλλον... Δεκαπέντε χρόνια κράτησε, αυτή η ξένοιαστη ζωή των γλεντών... Και μια μέρα, άρρωσταίνοντας απ' το τύφο, κατέληξα στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου των άπόρων !

— Αφού πάλαψα άρεστών και-ρό μεταξύ ζωής και θανάτου, κα-τόρθωσα επί τέλους να θεραπευ-θώ... Άλλά όταν βγήκα από το νοσοκομείο, ήμουν πιά ένα σαρά-βαλο : Άσθενικός, άναμικτός, σκε-λετωμένος, κι' άνικανος για κάθε δουλειά !

— Κι' όμως, έπρεπε να ζήσω !... Έπρεπε να τρώω, να ντύνομαι, να πληρώω το νοίκι του μικροδο-ματίου μου !... Τι πεινές πέρα-σα τότε !... Τι φοβερές και σκλη-ρές αναμνήσεις, πού είν' αυτές !... Πειναλός κι' άστεγος, άνικανος να δουλέψω, περιπλανιόμουν στην άχαρη προτείνουσα απ' το ποί ως το βράδυ άσκοπα... Σίς δουλειές δεν με δεχόντουσαν στα χάλια πού μ' έβλεπαν... Και μού φείδθηκε σι-γά-σιγά στο δολιμένο από τη δι-στυχία μυαλό, ή ιδέα ν' αυτοκτο-νήσω για να λυτρωθώ !...

— Ένα πρωί όμως, ενώ καθόμουν άναυδομένος πειψ στην πόρτα της Δημαρχίας, περιμένοντας κα-νένα βοήθημα, με πλησίασε ένα γυναίκα... Κρατούσε ένα μωρό στην άγκυλιά της... Κι' αφού με περιεργάστηκε καλά, μού είπε δε-λά - κοφτά :

— Είστε παντρεμένος ; — Όχι ! της αποκρίθηκα. — Θέλετε να κερδίσετε τριακό-νια φράγκα ; — Και το ρωτάτε, κυρία ; Ξα-νόπα λαχταρισμένος. Με τί τρόπο, όμως ;

— Μ' έναν απλούστατο τρόπο, φίλε μου ! είνε εκείνη. Θά μπήτε στη Δημαρχία μαζί με μένα και με τους μάρτυράς μου, και θα δι-λώσετε στο ληξιαρχό ότι είστε ο πατέρας αυτού του παιδιού !

— Μα... αφού δεν ήμια ό... ο σύζυγός σας ετραύλισε έκτακτος. Καί... — Τι πειράζει ; διέκοψε εκεί-νη. Φτάνει να δώσουμε τώρα ένα όνομα σ' αυτό το μωρό !... Κι' άρ-γότερα, ίσως γνωριστούμε πιο κα-λά !...

— Δεν δίστασα, κύριε συμβολαι-ογράφε. Τριακόσια φράγκα ήσαν αυτά, ολόκληρη περιουσία στην κατάστασι πού βρισκόμουν !... Κι' έξ' άλλου, έκανα και μια αγαθή πράξη. Χαίρα όνομα κι' όντότητα στην κοινωνία, σ' ένα άμοιρο νόθο παιδάκι !

— Είκοσι λεπτά της ώρας κρά-τησαν αυτές ή διατυπώσεις : Ύπε-ρωπία τη ληξιαρχική πράξη ως πατέρας του βρέφους, κι' ή άγνω-στη εκείνη γυναίκα μού μέτεψε άνακουφισμένα τα τριακόσια φράγ-κα μου !

— Μοιρέξε πιά, κύριε συμβο-λαιογράφε ! Στο εξής, είχα βρή-μα πρώτης τάξεως δουλειά : Γύρι-ζα κάθε πρωί διαδοχικά, πότε στο ένα και πότε στο άλλο απ' τα έ-

κοσένα δημαρχεία του Παρισιού...

Και δίχως την ελαχίστη ντροπή, κέρδινα να χρησιμοποιώ ως πατε-ρας, σ' όποια γυναίκα έβλεπα ναχεται πρὸς τα κεί με μωρό στην άγκυλιά της !

— Πολύς, έννοείται, μ' απο-ταρναν, όσες τοιλάχιστον ήσαν... εέν τάξει ! Άλλά όσες θροών-τουσαν στην άμείβωλη δέσι της πρώτης εκείνης μητέρας — κι' ή-σαν άρεστές κι' αυτές — με δε-χόντουσαν σάν τον από μηχανής θεό... Άλλωστε, όσο πληθύναν ή «δουλειές» μου αυτές, τόσο πιο σιγατατακτικάς έχανόμουν στην όμοιή...

— Νά μην τα πολυλογώ, στο λη-ξιαρχικά βιβλία των δημαρχείων του Παρισιού και των περιχωρών, υπάαρχον εκείνη πενήντα δυο παι-διά άγόρια και κορίτσια, τα όποια έχον ως πατέρα των έμένα : Μά-ριος Ροκά, εισοδηματίας, Παρί-σιος !... Αυτή είνε ή διεύθυνσής μου !

— Σάν φρόνιμος άνθρωπος έ-γώ, σημείωνα κάθε φορά σ' ένα κατάστιχο, το όνομα του κανονό-γιου μου παιδιού, καθώς και το όνομα και τη διεύθυνση της μητέ-ρας του. Τα παρακολουθούσα έτσι σκεδόν όλα, στη ζωή τους. Και κά-θε πρωτοχρονιά, ή όταν τύχαινε να παντρευτή κανένα, τους έστελνα το επισκεπτήριο μου με τις... πατρικές ειχές μου !

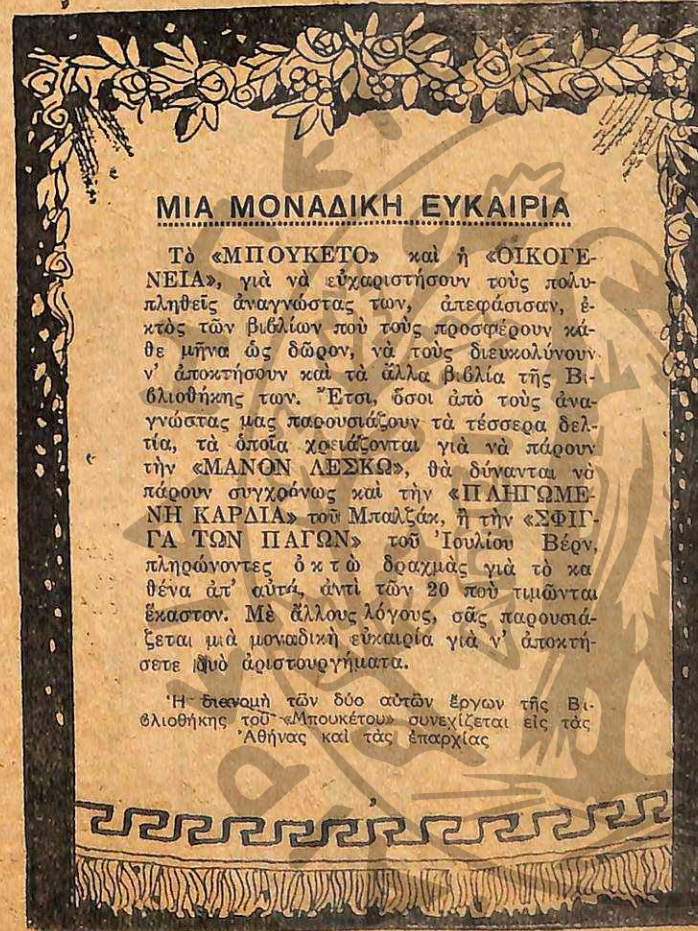
— Εντομεταξύ όμως, άλλα από τα... παιδιά μου τύχαινε να πε-θάνουν, άλλα να ξενητευθούν, άλλα να χάσω έντελώς τα ίχνη... Όσάόσο, όταν άρχισα να γερνώ πιά, μού έμεγαν άκριτά παιδιά, για να κατηγορούν τα γιορταία μου... Έπιχείρησα μάλιστα τότε μια περιόδεia, για να τα δω το καθένα χωριστά... Έννοείται, ότι αυτά δεν ήσαν προσωπικά έμέ-να των πατέρων τους, ούτε και ποιούς είχαν «άδελφους» !

— Και στο καθένα πού επισκε-πτόμουν, στην περιόδεia μου αυτή, το μιλούσα ός εξής : «Παιδί μου, έγώ είμαι ο πατέρας σου... Πρό-σαι να διολογήσεις, ότι ως σήμερα δεν είν' ενοχλητικά καθόλου... Άλλά τώρα γήρσα, και δεν μπορώ να εργασθώ... Νά μεταβίβω στα δι-καστήρια, για να επιτύχω ένα έ-πίδομα συντηρήσεώς μου από σένα, δεν το επιθυμώ !... Προτιμώ να ληφθ το έτήσιο, μεταξύ μας και φιλικά : λοιπόν, δώσε μόνος σου τί πούδν μπορείς να διαθέτης άπὸ τοι πατρός σου κάθε μήνα, δίχως να στενοχωρηθείς πολύ !... Κι' ό-σα όρίσεις εσύ, θα τα δέχτο μ' ευχαρίστηση... »

— Έκτός λοιπόν από καμιά δε-καπενταριά απ' τα παιδιά μου, τα όποια ήσαν πτωχικά, όλα τα άλ-λα δέχτηκαν ευχαρίστως να με δο-νήθουν... Κι' έτσι, δίχως παθα-νέματα, υποστειλάν άλλο έκαστό φράγμα, άλλο πενήντα, άλλο εκα-τόν πενήντα κάθε μήνα, και περ-νούσα άναμια !...

Δεν έκανα όμως σπατάλη και κατάχρηση της δαφνείας των... Ζούσα άνατά οικονομικά, και μά-ζεθα έτσι κάποι έκαστό χιλιάδες χροιά φράγκα σε δολογίες, τα όποια θα βρήτε σ' αυτό έκεί το

(Η συνέχεια εις την σελ. 1294)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— «Η κόρη σας, απάντησε στο Μορέλ ο αστυνομικός, κατηγορείται ότι σκοτώσε το παιδί της».

Καί, γιά να μαλακώση κάπως το χτύπημα που κατάφερε, πρόσθεσε :

— «Μα δεν έχει αποδειχθεί ακόμα το έγκλημα».

— «Ω! Αυτό δεν είναι αλήθεια, κύριε!... Δεν είν' αλήθεια! φώναζε η Λουίζα. Σας δρκίζομαι ότι το παιδί ήταν πεθαμένο... Δεν ανέπνεε πια... Είχε παγώσει... Δεν είχα πιά το μυαλό μου τότε...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

Κι' έκανε να βγί ξέω... «Η Λουίζα όμως ρίχτηκε μπρός στα πόδια του, τ' αγκάλιασε και φώναξε :

— «Πατέρα!... Πατέρα!... «Ακουσέ με μόνο!... Θέλω να μ' ακούσης!... «Νά μ' ακούσης!...»

— «Κύριε άστυνόμε, πάρτε την!... Την έγκυα έλεω σέ σάς!... Είπε ο Μορέλ, προσπαθώντας με όλες του τις δυνάμεις ν' άσπασσθί από τ' αγκάλιασμα της κόρης του».

— «Ακούστε την! είπε ο Ροδόλφος, κρατώντας τον. Μην είστε τόσο άδυσώπητος!

— «Ποιά ν' ακούσω ; Αιτήν;... «Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... τραύλισε ο Μορέλ, φέρνοντας τά δυο του χέρια στο μέτωπό του. Αιτή την θύλα! Αιτή την αντιμετώπιζε ;...»

— «Κι' αν άναγκάστηκε ν' άτιμαστή γιά να σάς σώση ; ψιθύρισε ο Ροδόλφος στο αυτί του Μορέλ».

Τά λόγια αυτά είχαν τό άποτέλεσμα κεραυνού. «Ο Μορέλ τινάχτηκε, κύταξε την κόρη του, που σσυρνόταν και όλοφύροταν μπροστά στα πόδια του, έρριξε σ' αυτήν ένα βλέμμα έρωτηματικό, άπερίγραπτο, και, σφίγγοντας τά δόντια του, μουρμούρισε με λύσσα :

— «Μήπως ό... συμβολαιογράφος ;... «Ο Ζάκ Φεράν ; Τά χείλη της Λουίζας σάλε-

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

Κι' έκανε να βγί ξέω... «Η Λουίζα όμως ρίχτηκε μπρός στα πόδια του, τ' αγκάλιασε και φώναξε :

— «Πατέρα!... Πατέρα!... «Ακουσέ με μόνο!... Θέλω να μ' ακούσης!... «Νά μ' ακούσης!...»

— «Κύριε άστυνόμε, πάρτε την!... Την έγκυα έλεω σέ σάς!... Είπε ο Μορέλ, προσπαθώντας με όλες του τις δυνάμεις ν' άσπασσθί από τ' αγκάλιασμα της κόρης του».

— «Ακούστε την! είπε ο Ροδόλφος, κρατώντας τον. Μην είστε τόσο άδυσώπητος!

— «Ποιά ν' ακούσω ; Αιτήν;... «Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... τραύλισε ο Μορέλ, φέρνοντας τά δυο του χέρια στο μέτωπό του. Αιτή την θύλα! Αιτή την αντιμετώπιζε ;...»

— «Κι' αν άναγκάστηκε ν' άτιμαστή γιά να σάς σώση ; ψιθύρισε ο Ροδόλφος στο αυτί του Μορέλ».

Τά λόγια αυτά είχαν τό άποτέλεσμα κεραυνού. «Ο Μορέλ τινάχτηκε, κύταξε την κόρη του, που σσυρνόταν και όλοφύροταν μπροστά στα πόδια του, έρριξε σ' αυτήν ένα βλέμμα έρωτηματικό, άπερίγραπτο, και, σφίγγοντας τά δόντια του, μουρμούρισε με λύσσα :

— «Μήπως ό... συμβολαιογράφος ;... «Ο Ζάκ Φεράν ; Τά χείλη της Λουίζας σάλε-

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

Κι' έκανε να βγί ξέω... «Η Λουίζα όμως ρίχτηκε μπρός στα πόδια του, τ' αγκάλιασε και φώναξε :

— «Πατέρα!... Πατέρα!... «Ακουσέ με μόνο!... Θέλω να μ' ακούσης!... «Νά μ' ακούσης!...»

— «Κύριε άστυνόμε, πάρτε την!... Την έγκυα έλεω σέ σάς!... Είπε ο Μορέλ, προσπαθώντας με όλες του τις δυνάμεις ν' άσπασσθί από τ' αγκάλιασμα της κόρης του».

— «Ακούστε την! είπε ο Ροδόλφος, κρατώντας τον. Μην είστε τόσο άδυσώπητος!

— «Ποιά ν' ακούσω ; Αιτήν;... «Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... τραύλισε ο Μορέλ, φέρνοντας τά δυο του χέρια στο μέτωπό του. Αιτή την θύλα! Αιτή την αντιμετώπιζε ;...»

— «Κι' αν άναγκάστηκε ν' άτιμαστή γιά να σάς σώση ; ψιθύρισε ο Ροδόλφος στο αυτί του Μορέλ».

Τά λόγια αυτά είχαν τό άποτέλεσμα κεραυνού. «Ο Μορέλ τινάχτηκε, κύταξε την κόρη του, που σσυρνόταν και όλοφύροταν μπροστά στα πόδια του, έρριξε σ' αυτήν ένα βλέμμα έρωτηματικό, άπερίγραπτο, και, σφίγγοντας τά δόντια του, μουρμούρισε με λύσσα :

— «Μήπως ό... συμβολαιογράφος ;... «Ο Ζάκ Φεράν ; Τά χείλη της Λουίζας σάλε-

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

Κι' έκανε να βγί ξέω... «Η Λουίζα όμως ρίχτηκε μπρός στα πόδια του, τ' αγκάλιασε και φώναξε :

— «Πατέρα!... Πατέρα!... «Ακουσέ με μόνο!... Θέλω να μ' ακούσης!... «Νά μ' ακούσης!...»

— «Κύριε άστυνόμε, πάρτε την!... Την έγκυα έλεω σέ σάς!... Είπε ο Μορέλ, προσπαθώντας με όλες του τις δυνάμεις ν' άσπασσθί από τ' αγκάλιασμα της κόρης του».

— «Ακούστε την! είπε ο Ροδόλφος, κρατώντας τον. Μην είστε τόσο άδυσώπητος!

— «Ποιά ν' ακούσω ; Αιτήν;... «Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... τραύλισε ο Μορέλ, φέρνοντας τά δυο του χέρια στο μέτωπό του. Αιτή την θύλα! Αιτή την αντιμετώπιζε ;...»

— «Κι' αν άναγκάστηκε ν' άτιμαστή γιά να σάς σώση ; ψιθύρισε ο Ροδόλφος στο αυτί του Μορέλ».

Τά λόγια αυτά είχαν τό άποτέλεσμα κεραυνού. «Ο Μορέλ τινάχτηκε, κύταξε την κόρη του, που σσυρνόταν και όλοφύροταν μπροστά στα πόδια του, έρριξε σ' αυτήν ένα βλέμμα έρωτηματικό, άπερίγραπτο, και, σφίγγοντας τά δόντια του, μουρμούρισε με λύσσα :

— «Μήπως ό... συμβολαιογράφος ;... «Ο Ζάκ Φεράν ; Τά χείλη της Λουίζας σάλε-

ψαν ν' άπαντήσουν... Μα, σάν να μετανόησε άμέσως, έσκυψε τό κεφάλι της και σάπασε.

— «Αλλά όχι!... «Οχι!... Δεν είναι δυνατόν!... Αυτός ήθελε σήμερα τό πρωί να με φυλακίση! φώναζε ο Μορέλ έξαλλος. «Ω! δεν της μένει πιά καμιά δικαιολογία... Δεν άτιμάστηκε γιά να μάς σώση...»

— «Ετσι μπορώ να την καταριέμαι, χωρίς να μέ τύπη ή συνείδησί μου...»

— «Οχι! «Οχι! Μή με καταριέσαι, πατέρα μου!... Θά σου τά πώ όλα... «Αλλά πρέπει να μείνουμε μόνοι... Τότε θα δής αν δεν είμαι άξια της συγγνώμης σου!...»

— «Ναί, πρέπει να την ακούσετε, είπε κι' ο Ροδόλφος στο Μορέλ».

— «Ν' ακούσω... τί ;... Την αντιμετώπιζε ;... Μα αυτή θα την ξέρω σε λίγο βλός ο κόσμος...»

— «Κύριε, είπε η Λουίζα, απευθυνόμενη προς τον αστυνομικό, γιά την αγάπη του Θεού, αφήστε με να πω δυο λόγια στον πατέρα μου...»

— «Ελεος, πατέρα μου!... «Ελεος! φώναζε η δυστυχισμένη νέα».

Μιά φριχτή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ο Μορέλ είπε με μιά άπαισιβα άταραξία :

— «Πάρτε, κύριε άστυνόμε, αυτή τη γυναίκα από δω!... Δεν είναι η κόρη μου...»

σας καταστρέψη... Θά σάς καταστρέψη, όπως κατέστρεψε έμένα!... Δεν ξέρετε τη δύναμη και τη θηριωδία αυτού του ανθρώπου.

— «Τίνος ανθρώπου ;... — «Του άφέντη μου.

— «Του συμβολαιογράφου Ζάκ Φεράν ;

— «Να', άπάντησε η Λουίζα, με σιγανή φωνή, κυττάζοντας γύρω της, σάν να φοβόταν μήπως την άκούσει κανείς.

— «Μή φοβάσαι, της είπε ο Ροδόλφος. «Αν αυτός ό άνθρωπος είναι δυνατός, ύπάρχουν κι' άλλοι πιο δυνατοί...

— «Εννοια σου και θά τον σιγουρσω έγώ... «Επίσης έχε ύπ' όψιν σου ότι αν πώ σε κανένα αυτά που θ' άκούσω τώρα, θά τό κάνω αυτό γιά τό καλό σου ή γιά τό καλό τού πατέρα σου.

— «Κι' έγώ, Λουίζα, αν μιλήσω σε κανένα, θά τό κάνω γιά να σέ σώσω. «Αλλά τί σου έκανε ό παληάνθρωπος αυτός ;

— «Ακούστε και κάτι άλλο άκόμα, είπε η Λουίζα μετά λίγων στιγμών σκεψί. Θ' αναγκαστώ ν' αναφέρω και τό όνομα ενός νέου, ό όποιος μου έκανε μιά μεγάλη έκδούλευση κι' ό όποιος έδειχνε πάντα μεγάλη συμπάθεια στον πατέρα μου και στην οικογένειά μου...

— «Ο νέος αυτός ήταν υπάλληλος τού Φεράν, όταν πήγα εκεί, και μ' έβαλε να τού ορκιστώ, ότι δεν θά πώ σε κανένα τό όνομά του.

— «Ο Ροδόλφος κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο και είπε στη Λουίζα :

— «Αν έννοης τόν Φρανσουά Ζερμαν, μείνε ήσυχη... «Ο πατέρας σου κι' έγώ θά φυλάξουμε τό μυστικό.

— «Η Λουίζα κύτταξε τό Ροδόλφο με άπορία.

— «Τόν ξέρετε ; τόν ρώτησε. — «Πώς, έκανε κι' ό Μορέλ.

— «Ο καλός αυτός νέος, ό όποιος καθόταν στό δαμάτιο τού κ. Ροδόλφου έδώ και τρεις μήνες, εργαζόταν στό γραφείο τού συμβολαιογράφου ;

— «Ναι, όταν τόν είδες έδώ γιά πρώτη φορά, έκανες πώς δεν τόν ήξερες ;

— «Γιατί αυτός, πατέρα μου, θέλησε να φερθώ έτσι. Δεν ήθελε να μάθη κανείς ότι εργαζόταν στο συμβολαιογραφείο.

— «Εγώ τού είχα πη ότι νοικιαζόταν έδώ μιά κάμαρη, γιατί ήξερα πώς θά είτανε καλός γείτονας.

— «Αλλά, ρώτησε ό Ροδόλφος, πώς πήγε ή κόρη σας στού συμβολαιογράφου Ζάκ Φεράν ;

— «Όταν άρρώστησε ή γυναίκα μου, είπα στην κυρά Μπουρέτ, μιά γυναίκα που δανείζει με τόκο και κάθεται έδώ, ότι ή Λουίζα ήθελε να μπι σε κανένα σπίτι γιά να μάς άνακουφίσει λίγο. «Η κυρά Μπουρέτ γνώριζόταν με μί' άλλη γυναίκα, την οποία ό Ζάκ Φεράν έχει οικόνομο τού. Μου έδωσε λοιπόν ένα γράμμα γι' αυτή, στο όποιο της σύσταINE με θερμά

λόγια τή Λουίζα... «Ανάθεμα και τρισανάθεμα σ' αυτό τό γράμμα! Αυτό ήταν ή αιτία όλων μας τών συμφορών... Τελοσπάντων, κύριε, έτσι μπι ή κόρη μου στο σπίτι τού συμβολαιογράφου.

— «Και τώρα, κύριε, Λουίζα, είπε ό Ροδόλφος, διηγήθηκε μου σάς παρακαλώ τί συνέβη μεταξύ σου και τού συμβολαιογράφου από τότε που μπήκες στο σπίτι τού.

— «Όταν έπήγα στού Ζάκ Φεράν, άρχισε να λή ή Λουίζα, κατά τις πρώτες ήμέρες δεν μου έδινε καμιά άφορμή δυσареσκείας. Είχα βέβαια πολλή δουλειά κι' ή οικόνομός τού με κακομεταχειριζόταν, αλλά έκανα ύπομονη. Σκεπτόμουν πώς όταν είναι κανείς ύπηρετης, αυτά τραβάει. «Ο Ζάκ Φεράν φαινόταν άνθρωπος σοδάρος, πήγαινε στην έκκληση και διαρκώς με λερει έκανε συντροφιά. Στην άρχή ούτε γύριζε να με δει, μου μιλούσε με τρόπο άυστηρό και μάστιγα μπροστά στούς ξένους. «Εκτός από τή θυρωρή που κατοικούσε σ' ένα δαμάτιο στην είσοδο τού σπιτιού, πλάι στο συμβολαιογραφείο, άλλος ύπηρετης στο σπίτι δεν ύπήρχε, εκτός από την οικόνομο Σεραφίνα και άπό μένα. «Η κάμαρή μου ήταν άπομονωμένη και συχνά τή νύχτα φοβόμουν καθώς έμενα μόνη μου. Μιά νύχτα που είχα άργχει πολύ να κοιμηθώ γιά να τελειώσω κάποια δουλειά, την

ώρα που πήγα να πλαγιάσω, τέ τη ζουτυρία μας στην οικόνομο κι' έκαINE μου άποκριθίκε : «Ο άφέντης μας είναι φιλάνθρωπος και σταματούσαν μπροστά στην πόρτα μου. Στην άρχή, νόμισα πώς ήταν ή οικόνομος, αλλά, όταν είδα πώς κανένας δεν έμπαινε μέσα, άρχισα να φοβάμαι. Δεν τολμούσα να κινηθώ, άφογκραζόμουν, δεν άκουγα τίποτε και όμως ήμουν βέβαιη πώς κάποιος ήταν έξω άπ' την πόρτα μου. Ρώτησα δυο φορές ποιος είναι, μά κανείς δεν μου άποκρίθηκε... Τότε κι' έγώ, άπάνω στον τρόμο μου, τράθηξα ένα μαρούλο πίσω άπ' τήν πόρτα, γιατί δεν είχα ούτε σύρτη, ούτε κλειδωνιά. Από έκαINE τή στιγμή, δεν άκουσα πιά τίποτε κι' ή ύπόλοιπη νύχτα πέρασε ήσυχη. Τή άλλη μέρα διηγήθηκα στην οικόνομο όσα είχαν συμβεί τή νύχτα και την ιαρά κάλεσα να φροντίση να περάσουν ένα σύρτη στην πόρτα μου. «Εκείνη όμως μου άποκρίθηκε ότι είχα όνειρευτή κι' ότι αν ήθελα σύρτη, έπρεπε να τό πώ στον ίδιο τόν άφέντη μου. Τό έπρα λοιπόν και στο Ζάκ Φεράν, μά έκαINE, μόλις με άκούσε, άνασκήωσε τούς ώμους τού και μου είπε πώς είμαι τρελλή. «Επειτα από λίγες ήμέρες μάς βρήκε, κύριε Ροδόλφε, τό μεγάλο δυστύχημα που ξέρετε : «Ο πατέρας μου έχασε ένα διαμάντι, άπ' αυτά που τού είχαν έμπιστευθί γιά να επιδιορθώση. Διηγήθηκα τό

» τό ίδιο βράδυ, άφού τελείωσα την ύπηρεσία μου, έτρεξα στον πατέρα μου και τού άνακοίνωσα την ευχάριστη αυτή είδηση και τό πρωί...

— «Είχα τά χίλια τριακόσια φράγκα ; δίνοντας άντι αυτών ένα γραμματίο έκδοτέλο μετά τρεις μήνες... συμπλήρωσε ο Μορέλ. «Ο γραμματίο όμως δεν έγραφε σέ ποιόν τά χρωστάω κι' ό σχετικός χώρος έμεινε άνοιχτός... «Εκλαψα τότε κι' έγώ από εδναυμασύνη, και ανόμισα αυτό τόν άνθρωπο εύεργετή μου...

— «Όταν είδατε πώς ό χώρος τού όνόματος τού δανειστού στο γραμματίο ήταν άνοιχτός, δεν ύποπτευθήκατε τίποτε, άφού μάλιστα ό Ζάκ Φεράν ήξερε πώς δεν θά έσκατε πέ θέσι να πληρώσετε τό χρέος σας σέ τόσο μικρό χρονικό διάστημα ;... ρώτησε ό Ροδόλφος.

— «Τί να ύποπτευθώ, κύριε μου ; Έγώ νόμιζα πώς μου πήρε τό γραμματίο γιά να είναι σίγουρος. Έξ άλλου μου είπε ότι δεν τόν έμελλε να έπιστρέψω τά χρήματά κι' έπειτα από δυο χρόνια. Μόνο κάθε τρεις μήνες έπρεπε ν' αναενώνα τό γραμματίο γιά τήν τάξη... Κι' όμως, μόλις έληξε ή πρώτη τριμηνία, μου παρουσίασαν τό γραμματίο γιά να τό έκφλησω κι' έπειδή δεν είχα χρήματα, κάποιος τρίτος, τού όποιου τό όνομα είχαν βάλει στον κενό χώρο τού γραμματίου, με κάλεσε στο δικαστήριο... Ωστόσο, ό Ζάκ Φεράν μου παράγγειλε ότι έχε γίνει κάποιο λάθος κι' ότι δεν έπρεπε να φοβηθώ τίποτε...

— «Ηθελε μ' αυτό τόν τρόπο να σάς δείξη ότι σάς κρατάει πάντα στα νύχια τού, είπε ό Ροδόλφος.

— «Πράγματι, καλέ μου κύριε, αυτό συνέβαινε, γιατί άμέσως κατόπιν άρχ

γυρίζει... έρχονται στιγμές που χάνω το λογικό μου... Θα τρελαθώ...

Ο Ροδόλφος προσπάθησε να καθησυχάσει το Μορέλ κι' η Λουίζα εξακολούθησε:

—Από την ημέρα εκείνη, ο αφέντης μου, οσάκις μ' εύρισκε μόνη, με κύτταζε μ' ένα τρόπο που μ' έκανε να τ' αχάνω και τότε, βλέποντας ότι κοκκινίζα, μου χαμογελούσε... Ένα βράδυ ή οικονομός είχε βγεί με άδεια κι' ο θυρωρός είχε πάει σε κάποια δουλειά. Βρισκόμουν λοιπόν μόνη στο σπίτι του αφέντη μου κι' έρραθα, στην είσοδο... Έξαφνα τόν άκουσα να χτυπάει το κουδούνι και να με προσκαλή στην κáμαρή του. Έτρεξα άμέσως και τον βρήκα όρθιο κοντά στο τζάκι. Ησώως όμως τον πλησίασα, εκείνος όρμησε και μ' άγκάλιασε... Γό προσώπó του ήταν κόκκινο σαν αίμα και τ' άματα του έβγαζαν φλόγες. Έγώ είχ' άπομεινεί χωρίς μιλιά από τó φόβο μου... Η οσαστιμάρα μου μ' έμπόδιζε στην άρχή να κάνω και την ελαχιστή κίνησι. Ώστόσο άμέσως κατόπιν, μολοντί ο Ζάκ Φεράν είνε πολύ δυνατός, με τόση δύναμι τι νάχηκα, ώστε ξέφυγα από τ' άχέρια του. Έτρεξα τότε στην κáμαρή μου, έσπρωξα την πόρτα κι' έπεσα ύπάνω της μ' όλην την δύναμι, γιά να μη την άνοιξη, γιατί με είχε πάρει άπό πίσω...

—Άκούτε, κύριέ μου, άκούτε; είπε ο Μορέλ πρós τó Ροδόλφο. Αυτή ήταν ή συμπεριφορά τού άξιότιμου ευεργέτου μας. —Σε λίγες στιγμές, εξακολούθησε ή Λουίζα, ο αφέντης μου έφτασε κι' άρχισε να σπρώχνει άπ' έξω την πόρτα. Η δύναμή του ήταν μεγαλειότερη από τή δική μου και την άνοιξε... Εύτυχώς τó λυχνάρι ήταν εκεί κοντά, τó φύσηξα κι' έσβησε. Έτσι, μόλις εκείνος μπήκε μέσα, έτρεξα έγώ έξω στην είσοδο. Ο Ζάκ Φεράν άρχισε να με φωνάζει, μά έγώ δεν τού άπαντούσα. Τότε εκείνος με φωνή που έτρεμε από θυμό, μου είπε: «Άν φύγης, θά στείλω αύριο κιόλας τόν πατέρα σου στη φυλακή γιά τ' άχλια τριακόσια φράγκα που μ' ο χρωστάει και δεν είνε σέ θέσι να μ' ο δώση.» Έγώ άρχισα να τόν ίκετεύω να μ' ευσπλαχνιστή, να τού ύποσχωμαι πώς θά έκανα ό,τι ήθελε γιά να τόν ευχαριστήσω γιά την ευσπλαχνιστή του... μά όχι και να μ' έξευτελίση...

—Βλέπετε τί άισθήματα έχει στη μέση της σοφίας άναπαύσαν τó πώμα της μικρής πεθαμένης...

ή Λουίζα μου; είπε ο Μορέλ. Άλλά εξακολούθησε, κόρη μου...

—Μά σέ μιιά στιγμή έφτασε κι' ο αφέντης μου στην είσοδο, κρατώντας ένα φανάρι. Δεν τολμώ, πατέρα μου, να σου πω πρós τó τί έπακολούθησε τότε, τις φοβέρες που έξετόξευσε εναντίον μου ο Ζάκ Φεράν και την καταδίωξε. Τού άπώ κáμαρη σέ κáμαρη. Εύτυχώς ή άπελπισία μου, ο φόβος μου κι' ή άγανάκτησίς μου μου έδωσαν δύναμεις... Όσο όμως έγώ άντιστεκόμουν, τόσο πιά έξαλλος γινόταν εκείνος. Μ' έξύθρισε χυδαίότατα, με χτύπησε, τó προσώπó μου καταματώθηκε...

—Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε ο Μορέλ, ύψώνοντας τ' άχέρια του πρós τόν ουρανó. Δεν ύπάρχει λοιπόν καμία τιμωρία γιά τ' άγκλήματα αυτά;

—Ίσως! άπάντησε ο Ροδόλφος, ο όποιος φαινόταν βυθισμένος σέ βαθύτατες σκέψεις.

—Επειτα άπευθυνόμενος πρós τή Λουίζα, έπρόσθεσε:

—Κατόπιν;... Μίλα με θάρρος! Πρέπει να μάς τ' άπες όλα...

—Η πάλι εξακολουθούσε κι' ή δύναμεις μου είχαν άρχισεί να μ' έγκαταλείπουν πειά, όταν ο θυρωρός, ο όποιος άρνεται είχε έπιστρέψει στο μεταξύ, χτύπησε δυό φορές τó κουδούνι. Ηθέλε να δώση στο συμβολαιογράφó μερικά γράμματα. Ο Ζάκ Φεράν, από φόβο μήπως άνέβη άπάνω ο θυρωρός, άφού έγώ δεν ήγαινα να πάρω τ' άγράμματα, μου είπε: —Πήγαινε! Άν βγάλεις έστώς και μιιά λέξι από τó στόμα σου, ο πατέρας σου είνε χαμένος...

Η Λουίζα στάθηκε λίγο και κατόπιν εξακολούθησε:

—Τήν άλλη μέρα, παρ' όλεις τις άπειλές τού αφέντη μου, ήρθα έδω κι' άρχισα να κλαίω μπροστά στόν πατέρα μου, χωρίς όμως να τολμήσω να τού τ' άπώ όλα... Ο πατέρας μου θέλησε να φύγω άμέσως από τó σπίτι τού συμβολαιογράφου, αλλά έγώ συλλογιστήκα τή φυλακή που τόν περίμενε... Έπειτα, χρειάζόμαστε τó μνηνιάτικό μου, γιατί ή μητέρα μου είχε άρρωστήσει και δεν μπο-

ρούσε να δουλέψη...

—Άλλοίμονο! είπε πικρά ο Μορέλ. Έμεις οί γονείς σου σταθήκαμε δήμιοί σου... Έμείς φταίμε περισσότερο από σένα γιά τó δυστύχημα που σέ χτύπησε! είπε ο λιθογλύφος, κρύβοντας τó προσώπó του μέσα σ' άχέρια του.

—Όταν ξαναείδα τόν αφέντη μου, συνέχισε ή Λουίζα, μου φερόθηκε όπως μου φερόταν πρίν συμβούν τ' άγεγονότα που σ' άς διηγήθηκα. Δεν μου έκανε ούτε ύπαινιγμό γιά όσα είχαν συμβεί. Συγχρόνως όμως ή Σεραφίνα, ή οικονομός, άρχισε να με βασανίζει. Μου έδινε να τρώω δυό έφτανε γιά να ζώ. Τó ψωμί τó κλείδωνε. Συχνά έβριχνε άκαθαρσίες σ' άποφάγια που μου άφηναν, γιά τ' αυτή έτρωγε πάντα στο ίδιο τραπέζι με τόν αφέντη. Έπειδή όμως ο Ζάκ Φεράν με είχε άφήσει ήσυχ, είχα άρχισεί να αναλαμβάνω τó άρρρος μου, με τή σκέψη ότι είχε έγκαταλείψει τ' άποτρόπαια σχέδιά του. Μά τόσο γελασμένη ήμουν.

—Ένα βράδυ τέλος ο Ζάκ Φεράν κι' ή οικονομός έφυγαν, χωρίς να φάνε, όπως πάντα, στο σπίτι. Μου είχαν άφήσει τó φαγητό μου και λίγο κρασί μου, κάθισα κι' έφαγα... Κατόπιν άνέβηκα στην κáμαρή μου και άρχισα να κεντάω, όταν έξαφνα, πράγμα που μου συνέβη γιά πρώτη φορά, με πήρε έξαφνα ο ύπνος. Ά! παπν γοντας ένα λυγμό — δεν θά πιστέψης αυτό που θά σου πώ... Θά πής ότι λέω ψέμματα... κι' όμως σου όρκίζομαι στο πώμα της πεθαμένης μου άδελφής, ότι αυτή είνε ή καθαρή άλήθεια...

—Λέγε, λέγε! είπε ο Ροδόλφος.

—Κύριε, έφτά μήνες τώρα βασανίζω τó μυαλό μου γιά να καταλάβω τί συνέβη τή φριχτή εκείνη νύχτα, μά δεν μπορώ... Τό πράγμα είνε μυστήριο γιά μένα!...

—Θεέ μου! Θεέ μου! Τι πρόκειται να μάς π' άχια! φώναξε ο Μορέλ, σπινερόμενος από τή βύθισή στην όποια έπεφτε

κάθε τόσο.

—Άποκοιμήθηκα λοιπόν στην κáμαρά μου, πράγμα που μου συνέβη γιά πρώτη φορά, εξακολούθησε ή Λουίζα. Αυτό είνε τó τελευταίο άπ' όσα θυμάμαι... Πατέρα! Πατέρα! συχώρεσέ με! Σού όρκίζομαι ότι δεν φταώ εγώ!...

—Σε πιστεύω!... Σε πιστεύω!... Λέγε...

—Δεν ξέρω πόση ώρα κοιμήθηκα... Όταν έξύπνησα, βρήκα πάλι στην κáμαρή μου... Άλλά πλαγιασμένη στο κρεβάτι μου και ντροπισμένη από τόν αφέντη μου, τόν όποιο είδα εκεί πλάι μου...

—Ψέμματα! Ψέμματα! φώναξε ο Μορέλ. Πες ότι ύποχώρησε στόν αφέντη σου... Άπό τó φόβο μήπως με κλείσουν στη φυλακή. Μη λές ένα τέτοιο ψέμμα, γιά τ' όνομα τού Θεού! —Ψέμμα έγώ, πατέρα μου; Σού όρκίζομαι!

—Ψέμματα! Ψέμματα! φώναξε πάλι ο Μορέλ. Τότε γιά ποιά λόγο ζητούσε να με φυλακίση ή συμβολαιογράφος, άφού εσύ ύποχώρησες σ' αυτόν;...

—Εγώ να ύποχωρήσω;... Ω! όχι, πατέρα μου, όχι... Ο ύπνος μου ήταν τόσο βαθύς, ώστε ήμουν σαν πεθαμμένη... Δεν θά τó πιστέψης... Είνε άδύνατο να τó πιστέψης... Κι' έγώ ή ίδια δεν μπορώ να τó πιστέψω άκόμα...

—Εγώ όμως τó πιστεύω, τ' άπιστεύω όλα, είπε ο Ροδόλφος, διακόπτοντας τή Λουίζα. Σώπα, Μορέλ, κι' ή κόρη σου δεν λέει ψέμματα... Πές μου, Λουίζα, την ώρα που έτρωγες στην κáμαρή σου, δεν ένοιώσες καμία γεύσι εξαίρετική σ' άγαπητά σου ή στο κρασί σου... Γιά προσπαθήσε να θυμηθής!...

Η Λουίζα σκέφτηκε λίγο κι' έπειτ' άπάντησε:

—Πράγματι, θυμάμαι ό,τι τó νερωμένο κρασί που μ' άφησε ή κυρία Σεραφίνα ή οικονομός, είχε εκείνο τó βράδυ κάποιον γεύσι πικρό... Μάλιστα νόμισα ότι τó κρασί είχε άρ' χίσει να χαλάη...

Ο Μορέλ με βλέμματα άλόγια και άγρια άκούγε από λόγια της Λουίζας, αλλά φαινόταν σαν να μην καταλάβαινε.

—Πρίν άποκοιμήθης στην κáμαρά σου, ρώτησε ο Ροδόλφος, δεν ένοιώσες τó κεφάλι σου και τ' ά μέλη σου να βαρύνουν;

—Μάλιστα, κύριε... Χτυπούσαν και τ' ά μπνίγγια μου... Είχα λαφρούα ρίγνη... δεν ήμουν καλά...

—Ό! τόν άθλιο!... Τό κάβαρμα! φώναξε ο Ροδόλφος. Ξέρεις, Μορέλ, τί έδωσε στην κόρη σου αυτός ο άνθρως;

Ο λιθογλύφος κύτταξε τó Ροδόλφο, χωρίς να τού άπαντήση.

—Αυτός ή ή υνένόχός του ή Σεραφίνα, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, έβριζε χωρίς άλλο κάποιο ναρκωτικό, όπιο ίσως, στο κρασί της Λουίζας. Έτσι ή δύναμεις κι' ή διάνοια της κόρης σου παρέλυσαν γιά μετρελλή... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Και ξαναθύσθησε στην άπάθειά του.

Ο Ροδόλφος τόν κύτταξε τώρα με άγωνία. Θέλοντας λοιπόν να τελειώση όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα τή θλιβερή αυτή συνομιλία, είπε στη Λουίζα:

—Θάρρος, κόρη μου... Λέγε... Τελείωνε!...

—Άλλο μόνον, κύριε, όσα άκούσατε είνε άκόμα άσημαντα. Άκούστε τώρα και τή συνέχεια. Βλέποντας τó Ζάκ Φεράν κοντά π' ου, στο κρεβάτι μου, έθυσια μ' άφοβή μ' άποφάγια και θέλησα να πεταχτώ από τó κρεβάτι, αλλά αυτός με κράτησε με δύναμι. Ήμουν άκόμα τόσο άδύνατη, τόσο κυριευμένη από τή νάρκη μου, ώστε δεν μπόρεσα να ξεφύγω άπό τ' άχέρια του. Γιάτί τώρα θέλεις να φύγω; μου είπε, δείχνοντας μιιά άπορία, ή όποια μ' έκανε να τόν ντραπώ. Παράξενο! Μήπως δεν θέλησες μόνη σου νάρθω να σέ βρω;... «Ά! κύριε! Δεν ντρεπόσατε; φώναξα. Με βρήκατε να κοιμάμαι και με ντροπιάσατε... Θά τó πώ στόν πατέρα μου!... Τότε όμως ο αφέντης μου έσπασε σέ καγχαυμούς και μου είπε: «Έγώ σέ βρήκα να κοιμάσαι; Άστειεύσαι, παιδί μου; Σε ποιόν θά πής ένα τέτοιο ψέμμα και θά σέ πιστέψη;... Είνε τώρα τέσσερες ή ώρα μετά τ' ά μεσάνυχτα κι' έγώ βρίσκομαι έδω από τις δέκα... Άρκετά κοιμήθηκες τόιες ώρες... Δεν ήξερα ότι κοιμάσαι τόσο βαθύτατα... Όμολόγησε ότι χρωστάω τ' ά πάντα στην καλή σου θέληση... Έλα τώρα, μην είσαι παράξενη, γιατί άλλοιώς θά μ' αλδάρω... Ο πατέρας σου βρίσκεται στην έξουσία μου... Τώρα πειά δεν ύπάρχει λόγος να μη με δέχεται... Μην πής μόνο σέ κανένα τίποτε και θά περάσουμε σάν καλοί φίλοι!...» —Θά τ' άπώ δ-

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Και ξαναθύσθησε στην άπάθειά του.

Ο Ροδόλφος τόν κύτταξε τώρα με άγωνία. Θέλοντας λοιπόν να τελειώση όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα τή θλιβερή αυτή συνομιλία, είπε στη Λουίζα:

—Θάρρος, κόρη μου... Λέγε... Τελείωνε!...

—Άλλο μόνον, κύριε, όσα άκούσατε είνε άκόμα άσημαντα. Άκούστε τώρα και τή συνέχεια. Βλέποντας τó Ζάκ Φεράν κοντά π' ου, στο κρεβάτι μου, έθυσια μ' άφοβή μ' άποφάγια και θέλησα να πεταχτώ από τó κρεβάτι, αλλά αυτός με κράτησε με δύναμι. Ήμουν άκόμα τόσο άδύνατη, τόσο κυριευμένη από τή νάρκη μου, ώστε δεν μπόρεσα να ξεφύγω άπό τ' άχέρια του. Γιάτί τώρα θέλεις να φύγω; μου είπε, δείχνοντας μιιά άπορία, ή όποια μ' έκανε να τόν ντραπώ. Παράξενο! Μήπως δεν θέλησες μόνη σου νάρθω να σέ βρω;... «Ά! κύριε! Δεν ντρεπόσατε; φώναξα. Με βρήκατε να κοιμάμαι και με ντροπιάσατε... Θά τó πώ στόν πατέρα μου!... Τότε όμως ο αφέντης μου έσπασε σέ καγχαυμούς και μου είπε: «Έγώ σέ βρήκα να κοιμάσαι; Άστειεύσαι, παιδί μου; Σε ποιόν θά πής ένα τέτοιο ψέμμα και θά σέ πιστέψη;... Είνε τώρα τέσσερες ή ώρα μετά τ' ά μεσάνυχτα κι' έγώ βρίσκομαι έδω από τις δέκα... Άρκετά κοιμήθηκες τόιες ώρες... Δεν ήξερα ότι κοιμάσαι τόσο βαθύτατα... Όμολόγησε ότι χρωστάω τ' ά πάντα στην καλή σου θέληση... Έλα τώρα, μην είσαι παράξενη, γιατί άλλοιώς θά μ' αλδάρω... Ο πατέρας σου βρίσκεται στην έξουσία μου... Τώρα πειά δεν ύπάρχει λόγος να μη με δέχεται... Μην πής μόνο σέ κανένα τίποτε και θά περάσουμε σάν καλοί φίλοι!...» —Θά τ' άπώ δ-

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Και ξαναθύσθησε στην άπάθειά του.

Ο Ροδόλφος τόν κύτταξε τώρα με άγωνία. Θέλοντας λοιπόν να τελειώση όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα τή θλιβερή αυτή συνομιλία, είπε στη Λουίζα:

—Θάρρος, κόρη μου... Λέγε... Τελείωνε!...

—Άλλο μόνον, κύριε, όσα άκούσατε είνε άκόμα άσημαντα. Άκούστε τώρα και τή συνέχεια. Βλέποντας τó Ζάκ Φεράν κοντά π' ου, στο κρεβάτι μου, έθυσια μ' άφοβή μ' άποφάγια και θέλησα να πεταχτώ από τó κρεβάτι, αλλά αυτός με κράτησε με δύναμι. Ήμουν άκόμα τόσο άδύνατη, τόσο κυριευμένη από τή νάρκη μου, ώστε δεν μπόρεσα να ξεφύγω άπό τ' άχέρια του. Γιάτί τώρα θέλεις να φύγω; μου είπε, δείχνοντας μιιά άπορία, ή όποια μ' έκανε να τόν ντραπώ. Παράξενο! Μήπως δεν θέλησες μόνη σου νάρθω να σέ βρω;... «Ά! κύριε! Δεν ντρεπόσατε; φώναξα. Με βρήκατε να κοιμάμαι και με ντροπιάσατε... Θά τó πώ στόν πατέρα μου!... Τότε όμως ο αφέντης μου έσπασε σέ καγχαυμούς και μου είπε: «Έγώ σέ βρήκα να κοιμάσαι; Άστειεύσαι, παιδί μου; Σε ποιόν θά πής ένα τέτοιο ψέμμα και θά σέ πιστέψη;... Είνε τώρα τέσσερες ή ώρα μετά τ' ά μεσάνυχτα κι' έγώ βρίσκομαι έδω από τις δέκα... Άρκετά κοιμήθηκες τόιες ώρες... Δεν ήξερα ότι κοιμάσαι τόσο βαθύτατα... Όμολόγησε ότι χρωστάω τ' ά πάντα στην καλή σου θέληση... Έλα τώρα, μην είσαι παράξενη, γιατί άλλοιώς θά μ' αλδάρω... Ο πατέρας σου βρίσκεται στην έξουσία μου... Τώρα πειά δεν ύπάρχει λόγος να μη με δέχεται... Μην πής μόνο σέ κανένα τίποτε και θά περάσουμε σάν καλοί φίλοι!...» —Θά τ' άπώ δ-

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Και ξαναθύσθησε στην άπάθειά του.

Ο Ροδόλφος τόν κύτταξε τώρα με άγωνία. Θέλοντας λοιπόν να τελειώση όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα τή θλιβερή αυτή συνομιλία, είπε στη Λουίζα:

—Θάρρος, κόρη μου... Λέγε... Τελείωνε!...

—Άλλο μόνον, κύριε, όσα άκούσατε είνε άκόμα άσημαντα. Άκούστε τώρα και τή συνέχεια. Βλέποντας τó Ζάκ Φεράν κοντά π' ου, στο κρεβάτι μου, έθυσια μ' άφοβή μ' άποφάγια και θέλησα να πεταχτώ από τó κρεβάτι, αλλά αυτός με κράτησε με δύναμι. Ήμουν άκόμα τόσο άδύνατη, τόσο κυριευμένη από τή νάρκη μου, ώστε δεν μπόρεσα να ξεφύγω άπό τ' άχέρια του. Γιάτί τώρα θέλεις να φύγω; μου είπε, δείχνοντας μιιά άπορία, ή όποια μ' έκανε να τόν ντραπώ. Παράξενο! Μήπως δεν θέλησες μόνη σου νάρθω να σέ βρω;... «Ά! κύριε! Δεν ντρεπόσατε; φώναξα. Με βρήκατε να κοιμάμαι και με ντροπιάσατε... Θά τó πώ στόν πατέρα μου!... Τότε όμως ο αφέντης μου έσπασε σέ καγχαυμούς και μου είπε: «Έγώ σέ βρήκα να κοιμάσαι; Άστειεύσαι, παιδί μου; Σε ποιόν θά πής ένα τέτοιο ψέμμα και θά σέ πιστέψη;... Είνε τώρα τέσσερες ή ώρα μετά τ' ά μεσάνυχτα κι' έγώ βρίσκομαι έδω από τις δέκα... Άρκετά κοιμήθηκες τόιες ώρες... Δεν ήξερα ότι κοιμάσαι τόσο βαθύτατα... Όμολόγησε ότι χρωστάω τ' ά πάντα στην καλή σου θέληση... Έλα τώρα, μην είσαι παράξενη, γιατί άλλοιώς θά μ' αλδάρω... Ο πατέρας σου βρίσκεται στην έξουσία μου... Τώρα πειά δεν ύπάρχει λόγος να μη με δέχεται... Μην πής μόνο σέ κανένα τίποτε και θά περάσουμε σάν καλοί φίλοι!...» —Θά τ' άπώ δ-

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Και ξαναθύσθησε στην άπάθειά του.

Ο Ροδόλφος τόν κύτταξε τώρα με άγωνία. Θέλοντας λοιπόν να τελειώση όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα τή θλιβερή αυτή συνομιλία, είπε στη Λουίζα:

—Θάρρος, κόρη μου... Λέγε... Τελείωνε!...

—Άλλο μόνον, κύριε, όσα άκούσατε είνε άκόμα άσημαντα. Άκούστε τώρα και τή συνέχεια. Βλέποντας τó Ζάκ Φεράν κοντά π' ου, στο κρεβάτι μου, έθυσια μ' άφοβή μ' άποφάγια και θέλησα να πεταχτώ από τó κρεβάτι, αλλά αυτός με κράτησε με δύναμι. Ήμουν άκόμα τόσο άδύνατη, τόσο κυριευμένη από τή νάρκη μου, ώστε δεν μπόρεσα να ξεφύγω άπό τ' άχέρια του. Γιάτί τώρα θέλεις να φύγω; μου είπε, δείχνοντας μιιά άπορία, ή όποια μ' έκανε να τόν ντραπώ. Παράξενο! Μήπως δεν θέλησες μόνη σου νάρθω να σέ βρω;... «Ά! κύριε! Δεν ντρεπόσατε; φώναξα. Με βρήκατε να κοιμάμαι και με ντροπιάσατε... Θά τó πώ στόν πατέρα μου!... Τότε όμως ο αφέντης μου έσπασε σέ καγχαυμούς και μου είπε: «Έγώ σέ βρήκα να κοιμάσαι; Άστειεύσαι, παιδί μου; Σε ποιόν θά πής ένα τέτοιο ψέμμα και θά σέ πιστέψη;... Είνε τώρα τέσσερες ή ώρα μετά τ' ά μεσάνυχτα κι' έγώ βρίσκομαι έδω από τις δέκα... Άρκετά κοιμήθηκες τόιες ώρες... Δεν ήξερα ότι κοιμάσαι τόσο βαθύτατα... Όμολόγησε ότι χρωστάω τ' ά πάντα στην καλή σου θέληση... Έλα τώρα, μην είσαι παράξενη, γιατί άλλοιώς θά μ' αλδάρω... Ο πατέρας σου βρίσκεται στην έξουσία μου... Τώρα πειά δεν ύπάρχει λόγος να μη με δέχεται... Μην πής μόνο σέ κανένα τίποτε και θά περάσουμε σάν καλοί φίλοι!...» —Θά τ' άπώ δ-

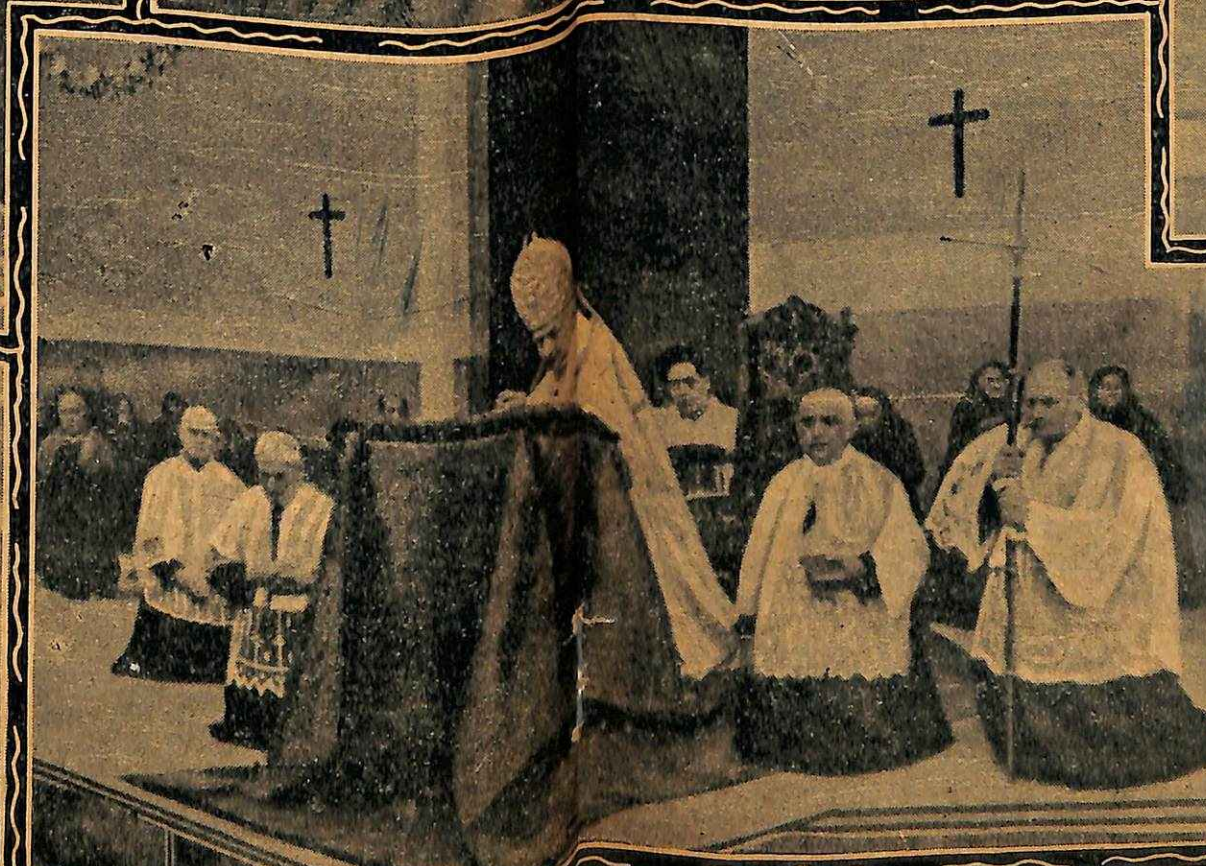
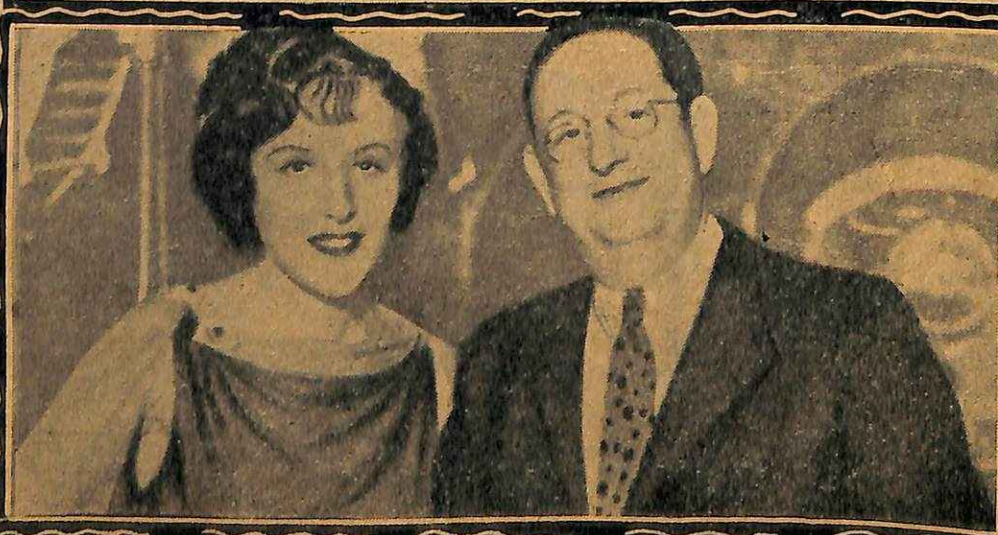
λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει και σ' ή δικαιοσύνη». Ο Ζάκ Φεράν με κύτταξε με μεγαλειότερη άκόμα άπορία και μου είπε: «Άλλά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλή, θεότρελλη... Και τί θά πής τάχα στόν πατέρα σου;... Ότι με προσκάλεσε στο κρεβάτι του; Πές του τó άν σ' άρέσει... Θά δής πώς θά σέ δεχτή.

Η Λουίζα στάθηκε μιιά στιγμή λαχανιασμένη και έπειτα εξακολούθησε:

—Δεν ύπόρεσα τότε να κρατηθώ και φώναξα: «Θεέ μου! Μά αυτό είνε ψέμμα!... Έσείς έξέρετε ότι ήρθατε έδω δια της βίας...» Έκείνος έσπασε σέ σαρκαστικά γέλια και είπε: «Διά της βίας; Είσαι τόσο άνασχυντη, ώστε να ψεύδεις άς αυτό τó σημείο... Θέλεις λοιπόν να σου άποδείξω πώς είσαι ψεύτρα; Έγώ είνα άτάξει τόν Φρανσουά-Ζερμαίν, τόν ταίφι μου, να γυρίση χτες τó βράδυ σ' ός δέκα ή ώρα γιά να τελειώση κάποια εργασία

λα στόν πατέρα μου, φώναξα, κι' αυτός θά σ' άς έδικηθή! Ύπάρχει

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΛΟΓΗ : Στην Πασαρένα της Καλιφορνίας εορτάστηκε κι' έφετος η έτησια Βασίλισσα των Βουρβόνων και ο πρίγκιψ Τολόνια, με τον οποίο έτελεσε πρό το γάμο τους. — ΚΑΤΩ : 'Η άραία φρενέτινα Βέρβα Σίγκερμαν και ο Μιγκουέλ Ζαρράγκα, ο Ένα διάλειμμα του ευγυρίσματος του φίλου «Ζητείται» χών στη Μητρόπολη της πόλεως, από κληρικούς του Τάγματος «ΟΙ Προστάται» που βλέπετε στη φωτογραφία μας μ' Ένα τεράστιο μαντώ από έρμιν, στολισμένο με ρόδα. — 'Η κόρη του τέως βασιλέως της Ισπανίας 'Ινφάντη 'Ισπανίας πριγκίπισσα Σαβάνο Κίτασιρακάδα, η οποία παντρεύτηκε εξ έρωτος τον υποκόμητα Μοσιμπούμι Χιγκασιόνο, ποζάρουν στο φακό λίγο μετά τον γάμο. — Ένα άριστο θρησκευτικό έθιμο της Σεβίλλης : Δέσεις υπέρ των πτωχών. — Μία άλλη άραία φωτογραφία της πριγκίπισσας Βασίλειχ των Βουρβόνων.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΗΜΕΣ

("Άρθρο της χαριτωμένης «βεντέτας» Βιρτζίνιας Μπρούκ)

ΓΑΠΗΤΕΣ μου φίλες, ξεκινάτε πάντα για την πόλη του κινηματογράφου, βέβαιος ότι θα κατακτήσετε τη σημαία των ασχολιών και των ελπίσεων. Έχετε επηρεασθεί απ' όλες τις ψευδείς που γράφουν τα διαφημιστικά γραφεία, κινείτε τη ζωή των «βεντέτων» από τα διάφορα φιλμ και δνευ-νέστε όμορφες βίλλες, πολυτελή αυτοκίνητα και μια λεγόμενη πλούσιων και τρυφερών φίλων. Δεν σ' αδικώ. Δεν έτυχε να ζήσετε ποτέ πραγματικά, απ' ό,τι λένε «ζωή ενός αστέρος», και γι' αυτό μπορείτε να φαντάζεστε τα πιο όμορφα πράγματα. Κι' όμως, αν μπορούσατε να καθίσετε ένα μήνα στη φιλοσοφία, και να συναναστραφίτε τους ηθοποιούς του κινηματογράφου, θα χάνατε κάθε ιδέα γι' αυτούς και θα μετανοούσατε παρὰ γιατί θέλησατε να διαλέξετε το πιο όμορφο δεινό σας. Όλοι οι «αστέρες» είναι κακοί, ζηλιάρηδες, παράξενοι, και μπορούν να σας πνέξουν σε μια κονταλιά νερό !...

Γιὰ να γλυτώσετε λοιπόν από τα νύχια τους, πρέπει να είσαστε πολύ όμορφες, υπομονετικές, και να έχετε μεγάλη τύχη. Μά δεν είναι αυτά μόνο τα εφόδια που θα σας βοηθήσουν να γίνετε διάσημη. Χρειάζεται ακόμη αδιάφορη και έντακτη δουλειά, καθώς και πολλές γνωριμίες.

Γιὰ να πετύχει κανείς στο Χόλλυγουντ υπάρχουν δέκα τρόποι. Ο πρώτος είναι να σ' ερωτευθεί ο σκηνοθέτης σας και να θέληση να σ' κάνει πασίγνωστη κι' αντίξια της φίλιας του, όπως συνέβη με την Γκερέτα Γκάρμπο. Ο δεύτερος είναι να έχετε έναν βαθύλοιο φίλο, ο οποίος να πληρώσει τα έξοδα των πρώτων σας φιλμ. Ο τρίτος να σ' συμπληρώσει ένας «εγός» του κινηματογράφου και ν' απαιτήσει από την εταιρεία τον να σ' πάρη ως παρτενέρ του. Ο τέτατος να πετύχετε σ' ένα διαγωνισμό καλλιτεχνίας και να τυχρή να είναι επιτροπή σ' αυτόν ένας από τους επιχειρηματίες του Χόλλυγουντ. Ο πέμπτος, να κάνετε τρεις ανθρώπους ν' αυτοκτονήσουν εξ αιτίας σας, να γράψουν ένα σωρό ιστορίες ή εφημερίδες, όπως συνέβη με την Μαίη Γουέστον, και τότε να είσαστε βέβαιες ότι θα γίνετε «αστέρας». Ο έκτος είναι λιγότερο...επιεικής : Πέψτε, δηλαδή...στις ρόδους του κύματος ενός διάσημου «αστέρος». Αν τραυματισθείτε, εκείνος θα σπεύση να σ' μεταφέρει σ' ένα νοσοκομείο και κάθε μέρα θα έρχεται να σ' βλέπη και να σ' στέλνη λουλούδια. Κι' όταν θα γίνετε καλά, θα σ' ερωτήσει :

—Και τώρα, πώς μπορείς να σ' κάνω να ξεχάσεις αυτή την τραγική περίπτωση ;

—Μ' αλλούστατα, να με βοηθήσετε να καίω στην όθνη ! Θα το απαντήσετε.

Εκείνος φυσικά δεν 'έ' αρνηθή. Και τότε έσείς μπορείτε να πετύχετε ένα μικρό ρόλο, κι' έπειτα ξανά καλύτερο.

Ο έβδομος τρόπος είναι να 'χετε όμορφο σώμα και να το επιδεικνύετε παντού, και τέλος να καταφέρετε να σ' προσέξη ένας σκηνοθέτης. Ο ογδοός, να έχετε φίλο πόν...καριέρα του διεθνούς της εταιρείας. Αυτός ο άνθρωπος, σ' εββαδω, είναι πανίσχυρος. Κάθε φορά που βρίσκεται κοντά στον διευθυντή, του μιλάει για ένα σωρό πράγματα και καταφέρνει να τον κάνει να προσέξη στις κινήσεις του. Έτσι δεν θα του αρνηθή να δ' από κοντά τον μέλλοντα κινηματογραφικό «αστέρα», για τον όποιο του κάνει λόγο. Ένας τέτοιος καριέρας έχει κάνει «βεντέτες» τρεις γοητευτικές, με απροσάλευτα γυναίκες του Χόλλυγουντ.

Ο ένατος τρόπος, είναι να λανσάρτε μια μόδα, όπως η Τζίν Χάουλου το χρώμα των μαλλιών. Κι' ο δέκατος να έχετε μεγάλο ταλέντο, για ν' αναγκάσετε τον σκηνοθέτη να σ' προσέξη.

Μά δεν πρέπει να νομίζετε ότι όλα αυτά είναι πράγματα εύκολάτα. Κι' οι δέκα αυτοί τρόποι είναι πολύ δύσκολοι. Οι «αστέρες», πρέπει να έχετε, δεν ερωτεύονται άλλες γυναίκες, παρὰ μόνον όταν βα-

ρεθούν τις συναδέλφους τους. Οι σκηνοθέτες πάλι έχουν πέτρινη καρδιά. Όσο για τους καριέρες, πάν διευθυντών, αυτοί είναι συνήθως «εχθροί της γυναίκας» όμως, και τρυφεροί μοιρών. Μά κι' οι πλούσιοι προστάτες είναι σπάνιοι στο Χόλλυγουντ. Όλοι οι Αμερικανοί κροίσοι θέλουν να έχουν φίλες διάσημες «βεντέτες» κι' όχι φτωχά κορίτσια, που ζητούν να κάνουν την τύχη τους. Έπειτα όλες οι όμορφες γυναίκες που δνευρεύονται να γίνουν κινηματογραφικοί «αστέρες», δυστυχώς, δεν είναι έξυπνες. Η περισσότερες είναι υπερβολικά φιλάρεσκες κι' εγωίστριες. Δεν καταδέχονται να ομολογήσουν με ειλικρίνεια ότι δεν έχουν ένα σέντς, ότι υποφέρουν κι' ότι πρέπει να τις βοηθήσουν οι γνωστοί τους, γιατί αλλιώς θα πεθάνουν από την πείνα ! Κι' όμως, παρ' όλες τις δυσκολίες, η τύχη βοηθάει πολλές να περάσουν το κατώφλι των «αστέρων». Μά δεν αργούν όλ' αυτά τα κορίτσια με τα τρελλά δνευρά, ν' απογοητευθούν. Νομίζουν ότι όταν θα προσληφθούν σε μια εταιρεία άμεσως θα γίνουν πρωταγωνίστριες. Γι' αυτό χάνουν το κέφι τους, δεν έχουν καμιά όρεξη ούτε να γυμνασθούν, ούτε να μελετήσουν το ρόλο τους, και δεν αργούν να γίνουν η τελευταία κομπάρσος των «αστέρων» !

Γιὰ να με καταλάβετε καλύτερα, θα σ' ερωτήσω μια τέτοια ιστορία :

Η Μάρτυ Φλώρανς, μια πολύ χαριτωμένη νέα, δυό χρόνια πάλενε με τη δυστυχία, ελπίσοντας μια μέρα ότι θα την θυμόταν η τύχη της. Πράγματι, μια μέρα έγινε η γνωριμία ενός «εγός» του κινηματογράφου, του Ρόμπερτ Μοντγκόμερι. Ο Μόντγκ, θέλοντας να διασκεδάση σ' αν...θνήτος, μπήκε ένα απόγευμα σ' ένα λαϊκό μπαρ, ήπια μια μπυρίτσα κρασί, χόρεψε με διάφορες νέες και πέλος γνώρισε τη Μάρτυ Φλώρανς. Η όμορφη της κι' η χαρι της δεν τον άφησαν διάφορο. Της πρότεινε λοιπόν να πουν ένα κοκταίλ στη βίλλα του, κι' εκείνη δέχτηκε με χαρά, γιατί τον είχε αναγνωρίσει. Έμειναν δ-λη τη μέρα μαζί. Και φυσικά έγιναν φίλοι. Τότε η Φλώρανς πρόεινε στον Μόντγκ να την βοηθήσει να παίξη στον κινηματογράφο. Έκείνος δεν της αρνήθηκε. Μετά από λίγες μέρες την πήρε στο «στούντιο» και την συνέντησε στον σκηνοθέτη Βάν Ντάιν.

Ο σκηνοθέτης, αν κι' η Φλώρανς δεν είχε καθόλου ταλέντο, της έδωσε ένα μικρό ρόλο, με την ερμηνεία κυριολεκτικώς στις δοκιμές. Η Μάρτυ είδε τότε πόσο κοπιώτικη είναι η δουλειά των «αστέρων» και άρχισε να βαρύνεται τη δόξα. Επειδή όμως είχε ανάγκη από λεπτά, έμεινε στο «στούντιο» ως κομπάρσα κι' εξακολούθησε τρία χρόνια να εδωδιά. Κι' όμως, αν σ' αυτό το διάστημα έδινε επιμέλεια, ίσως σήμερα να ήταν μια καλή «βεντέτα».

Γι' αυτό σ' ερωτώ, αγαπητές μου φίλες, ότι η έβδομη τέχνη είναι η πιο κορυφαία απ' όλες. Πρέπει να δουλεύετε σκληρά και τη μέρα και τη νύχτα, για να διατηρήτε τη φήμη σας.

Έτσι η πρώτη σας δουλειά πρέπει να είναι η γνωριμία σας μ' όλους τους διάσημους «αστέρες», για να σ' συμβουλευούν μ' ειλικρίνεια και να σ' δίνουν διάφορες χρήσιμες οδηγίες. Έπειτα πρέπει ν' ακολουθήτε τυφλά ό,τι σ' λέει ο σκηνοθέτης του έργου και να μη σκέφτεστε καθόλου την κοίρα.

Αυτός είναι κι' ο πιο διαφυλές τρόπος για την επιτυχία σας. Κι' όσες «βεντέτες» τον ακολουθήσαν, εβν βγήκαν ζημιωμένες. Η Τζόαν Κράουφορντ, η Νάνσυ Κάρολ, η Τζίν Χάουλου, η Ντόροθυ Τζόρνταν, η Έθελ Άντσελ, η Τζίνγκερ Ρότσερς, η Κλάρα Μπού, κι' όλες οι πασίγνωστες ηθοποιοί του Χόλλυγουντ, χρησιμοποιούν ειλικρινά μόνον κάθε χρόνο για την ανάπτυξη τους. Όλο τον άλλο καιρό εργάζονται έντακτα. Γι' αυτό έχουν τοσαύτη την υγεία τους. Μά έχουν άποχτήσει τη δόξα, που διαρκεί πολύ από τη ζωή μας.

Μά, όπως σ' είπα, για να πετύχετε στη φιλοσοφία, πρέπει να έχετε τύχη, επιμονή κι' υπομονή. Έτσι θα ξεφύγετε από όλες τις παγίδες που θα σ' στήσουν, για να σ' εμποδίσουν να γίνετε διάσημες.

BIRTZINIA ΜΠΡΟΥΚ

Η Ντόροθυ Τζόρνταν, μια από τις «βεντέτες» που εργάστηκαν υπεράνθρωπα για να επικρατήσουν και ν' αναδειχθούν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ο περίφημος εκδοτικός οίκος του Όλφ Χολμσλόγκεν στο Λονδίνο. Ο άθετος ιδιοκτήτης του. Η γνωριμία του αρχικατασκοπού Λώρενς με την Όλγα Βάλφορ. Η υπόνοιας του «Χ. 202». Η θανατική εκτέλεσις δέκα αξιωματικών. Μια μικρή βία. Η σύλληψις των δυο Γερμανών κατασκοπών. Ο τρυφερός και τα τουφεκισμός των, κλπ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, σ' ένα παλιό βιβλιοπωλείο, στην αριστερή όχθη του Τάμεσι, έκανα τη πιο σπουδαία ανακάλυψη της ζωής μου.

Βρήκα ένα κουρελιασμένο βιβλίο και τ' αγόρασα για δυό πένες, ενώ η αξία του ήταν πάνω από εκατό λίρες. Έπρεζετο για τις «Αναμνήσεις» του περίφημου Άγγλου κατασκοπού Λώρενς, ο οποίος, μετά τον πόλεμο, είχε γράψει αυτό το βιβλίο για να επανέση τη δόξα της αντικατασκοπείας και ν' αναφέρει τα όνοματα μερικών συναδέλφων του, που είχαν βοή τραγικό θάνατο, ε-ντελόντας το καθήκον τους. Ο μεγάλος κατασκοπός, ωστόσο, αποφένει να κάνει λόγο για τα κατορθώματά του. Όλες οι σελίδες των «Αναμνήσεών» του είναι αφιερωμένες στους συντρόφους του. Κι' εκεί περα μπορεί να διαβάσει κανείς ένα σωρό συνταρακτικές υποθέσεις, σ' αυτή που θα σ' αναφέρουν με το κάτω. Πρόκειται για την ιστορία των σημαδεμένων λέξεων. Μια υπόθεση που αναστάσσει τον τρίτο χρόνο του πολέμου το έπτελειο των συμμάχων και στοίχισε τη ζωή σε δέκα αξιωματικούς, που τουφεκίστηκαν, κατηγορούμενοι επί εσχάτη προδοσία. Ίδου λοιπόν πώς την αναφέρει ο Άγγλος αρχικατασκοπός Λώρενς.

Πριν από τον πόλεμο, στην πιο γενναία συναισθή του Λονδίνου, υπήρχε ένας μεγάλος εκδοτικός οίκος, που η αν πασίγνωστος για τις επιστημονικές εκδόσεις του. Όλοι οι μορφωμένοι Άγγλοι θεωρούσαν υποχρέωσή τους να αγοράζουν τα βιβλία τους από εκεί περα. Ο ιδιοκτήτης του ήταν ένας πλούσιος Νορβηγός, Όλφ Χολμσλόγκεν ονομαζόμενος, για τον οποίο έλεγαν διάφορες παράγες ιστορίες. Αδ-τός ο άνθρωπος ήταν άθετος. Ού-τε οι συγγαφείς, ούτε οι υπάλλη-λοι του τον ήξεραν στο πρόσωπο. Στο ιδιαίτερο γραφείο του δεν ε-πετρέπετο η είσοδος σε κανέναν άλλο, παρὰ μόνον στη γραμματέα του, μια τεταράσθη και γοητευτική νέα, γεμάτη εξυπνάδα και υπερβολικά ε-χέμνη. Πολλές φορές μου δόθηκε η ευκαιρία να επισκεφθώ αυτό τον οίκο και να μελετήσω τα βιβλία του, τα οποία είχαν μια αξιοθαύμαστη ακρίβεια. Έτσι έβλεπα και την όμορφη γραμματέα του Όλφ κι' αντίλλασσα καμιά κουνέτια μαζί της. Κολακευόμουν, μάλιστα, που έβλεπε σε μένα κάποια ιδιαί-τερη συμπάθεια κι' εγώ πάλι την

έκτιμούσα, γιατί ήταν μια μορφή νέας και τόσο καλή, ώστε σε σκλάβωνε. Έτσι μου είχε εμπιστευ-θή δι' ο «εγός» της ήταν ένας σοφός άνθρωπος, αξιοσημείων τε-λείως στις επιχειρήσεις του.

Θα ήθελα πολύ να τον γνωρί-σω, έλεγα συχνά στην γραμματέα του κ. Όλφ.

Μά εκείνη τότε χριενόταν από έναν ανεξήγητο φόβο και κοινούσε αδημονία το κεφάλι της :

—Όχι, μ' άπαντούσε. Αυτό θα μου στοίχισε τη θέση μου. Έπειτα έχω όρεξη να μην άρσω κανέ-ναν να μη στο γραφείο του.

Κι' εγώ, που εκείνο τον καιρό ξεκουραζόμουν, δεν έδινα καμιά σημασία σ' αυτή την επιμονή α-νησί της. Άλλωστε δικαιολογούσα τον Όλφ, γιατί ήξερα πόσο παρά-ξενοι είναι όλοι οι άνθρωποι των γραμμάτων.

Ξαφνικά ξέσπασε η θύελλα του πολέμου κι' η Ερώση βάρφτηκε στο αίμα. Αναγκάστηκαν τότε να εγκαταλείψω τις μελέτες μου και να ρι-χθώ στην περιπετειώδη ζωή του κατασκοπού. Όταν τυχάνε ωστόσο να γυρίζω πάλι στο Λονδίνο, έβλε-πα μ' έκπληξη μου δι' ο μόνος α-νδρας που εξακολουθούσε να λειτουργεί θανάσιμα, ήταν ο εκδοτικός οί-κος του Όλφ. Τους υπάλληλους του τους είχε αντικαταστήσει τώρα μ' όμορφες Λονδρέζες κι' εξεκο-λουθούσε να στέλνη στο εξωτερικό τις διάφορες εκδόσεις του. Άκούνη και σ' αυτή τη Γερμανία. Αυτό ο-

μως κίνησε την περιέργειά του «Χ. 202», ενός από τους καλύτερους μυστικούς πράκτορες μας. Με πα-ρακάλεσε λοιπόν να τον συστήσω στην Όλγα Βάλφορ, την γραμμα-τέα του Όλφ. Κι' εγώ δεν του άρνηθηκα. Η όμορφη Όλγα, με καταιπληκτική ειλικρίνεια, του εξή-γησε τότε πώς γινόταν το «αποφω-μ» πόνος των βιβλίων.

—Γιὰ να γλυτώσουμε από την καταστροφή, του ομολόγησε, ανα-γκαστήκαμε σ' ένα κρυφό εργαστή-ριο να κρυφτούμε με κρυφτούμε τα βιβλία μας στο εξωτερικό. Τα στέλνουμε πρώτα στο Όσλο κι' α-πό εκεί οι αντιπρόσωποί μας τα κ-υλοφορούν σ' όλο τον κόσμο. Είναι μια πολύ κορυφαία δουλειά αυτό και σ' ε-μολογώ δι' άρνηται έλαχι-στα κέρδη. Μά τι να γίνη ; Πρέ-πει να κρατηθούμε, όπως να πε-ράσει ο εφιάλτης του πολέμου.

Ο «Χ. 202» την ευχαρίστησε και δέχτηκε μάλιστα πρόθυμα την πρόσ-κλησή της. Όλγας να πάρουν εν' α-πόγευμα το ταί στο διαμέρισμά της. Η Βάλφορ, βλέπετε, εύρισκε τον καιρό να δέχεται μερικούς φί-λους της και να συζητά μαζί τους την ώρα που εύκαιρούσε. Αύτοι οι φίλοι της ήταν ή απόφοιτοι του Λονδίνου. Άνθρωποι αξιοπαι-κά, καθηγητά του Πανεπιστημίου, λό-δοι κι' όλοι οι διανοούμενοι. Η συγκέντρωσις στο διαμέρισμά της Βάλφορ είχαν άρρηστη εποχή, γιατί εκεί περα συνέτασσοντο οι διάφορες διαμαρτυρίες του μορφωμένου κό-

σμου, ο οποίος κατηγορούσε τον «ε-στειμένο τρελλό», τον Κάιζερ, ως μόνο υπεύθυνο για την άγρια τρα-γωδία του πολέμου.

Ήταν ο τρίτος χρόνος του αιμα-τωμούματος κι' αμυδώς η εποχή που οι Γερμανοί κι' οι σύμμαχοι με-ταχειρίζονταν πεία την επιστή-μη, για να υπερικήσουν. Η γη-μεία, η μηχανική, η ιατρική, έκα-ναν αλματικές προόδους για να κα-ταστρέψουν όσους μπορούσαν πε-ρισότερους ανθρώπους.

Μά τότε ξέσπασε ένα τρομαχ-τικό σκάνδαλο. Δέκα αξιωματικοί του επιτελείου κατηγορήθηκαν ότι είχαν παρασπύη από έναν μυστηριώδη κατασκοπό που τους είχαν αποκαλύ-ψει την τελευταία ανακάλυψη του δόκτορος Σέρβιν. Αυτός ο γαστρός είχε δηλώσει ότι μπορούσε να γε-μίσσει το μέτωπο με τα μικρόβια μιας θανατηφόρου επιδημίας, η ό-ποια θα εξολόθρευε τους Γερμανούς στρατιώτες. Είχε βρη μάλιστα και τις ειδικές μάσκες, η οποίες θα προ-φύλαγαν τους στρατιώτες μας α-πό αυτό τον φοβερό θάνατο. Η πρότασι του έγινε δεκτή και το ύ-πουργείο των Στρατιωτικών έβα-λε ειδικές μάσκες, η οποίες θα προ-φύλαγαν τους στρατιώτες μας α-πό αυτό τον φοβερό θάνατο.

Η πρότασι του έγινε δεκτή και το ύ-πουργείο των Στρατιωτικών έβα-λε ειδικές μάσκες, η οποίες θα προ-φύλαγαν τους στρατιώτες μας α-πό αυτό τον φοβερό θάνατο. Η πρότασι του έγινε δεκτή και το ύ-πουργείο των Στρατιωτικών έβα-λε ειδικές μάσκες, η οποίες θα προ-φύλαγαν τους στρατιώτες μας α-πό αυτό τον φοβερό θάνατο. Η πρότασι του έγινε δεκτή και το ύ-πουργείο των Στρατιωτικών έβα-λε ειδικές μάσκες, η οποίες θα προ-φύλαγαν τους στρατιώτες μας α-πό αυτό τον φοβερό θάνατο.

Οι σύμμαχοι αναστατώθηκαν. Δε-σταχθή η σύλληψις των δέκα αξι-ωματικών κι' η θανατική εκτέλεσις τους, κι' όλοι οι μυστικοί πράκτορες έλαβαν εντολή ν' ανακάλυψουν τον τρομερό κατασκοπό, που δούσε τό-σο περίφημα μέσα στο Λονδίνο. Ο πιο τρυφερός όμως απ' όλους τους πράκτορες στάθηκε ο «Χ. 202», ο ό-ποιος, παρακολουθώντας κάθε κινή-ση του οίκου του Όλφ, είχε ανα-καλύψει το εξής περιεργό : Ότι ένα μήνα αμυδώς πριν από την κα-ταστροφή, η Όλγα είχε καλέσει στο διαμέρισμά της τον δόκτορα Σέρβιν, τον οποίο εννοώ. Την άλλη δέ μέρα έστάλη μια επιτροπή να αποστολή βιβλίων στο Όσλο. Ο «Χ. 202» είχε καταφέρει να κλέψη ένα από αυτά τα βιβλία. Ή-ταν ένα σύγγραμμα. Καθώς όμως το ξεφύλλιζε, είδε περίεργος ότι μια λέξη σε κάθε σελίδα του είχε από κάτω μια τελεία, σ' αυτή μια μικρή μονογράμμη του χαρτί ! Παρα-ξενεμένος, κτύπησε τις τελείες α-ν-τές μ' ένα φακό και τότε τα έλασε από την κατάληξή του. Κάθε τε-λεία ήταν σημειωμένη με ένα λεπτό μονό γραμμάκι. Χορίς να χάση ού-τε στιγμή, λοιπόν, συγκέντρωσε αυτές τις σημαδεμένες λέξεις και δεν άργησε να διαβάση μια λεπτο-μερή αναφορά των στρατιωτικών στασιασών. Ο κατασκοπός είχε με-ταχειρισθή αυτό το τέχνασμα, για

(Η συνέχεια εις την σελ. 1294)

Ήταν μια τεταράσθη νέα, γεμάτη εξυπνάδα...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΑΙ, τόν μουσούσα μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, μ' ὅλη τὴν φλόγα τῆς καρδιάς μου! Ὁταν ξύπνησα, ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνονταν οἱ γάμοι του μὲ τὴν Λίτσα, τὴν κοπέλα πού ἀγαποῦσα κ' ἐγὼ ἀποστόργα καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ μου, ὁρκιστῆκα νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ χαρῇ τὴν εὐτυχία αὐτῆν... Πῆγα, λοιπόν, καὶ ὁρίκα τὸν Τόνου ντὲ Μάλντὸρν, ἔτσι λεγόταν ὁ ἀντιπρόεδρος μου... ἰ, λέω; ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς μου! — καὶ τοῦ ἔδωσα τὴν συμβουλὴ νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὴν Λίτσα... Ἐκεῖνος, μὲ κίτταξε γελοῦντως καὶ, ἀντὶ γὰρ μου ἀπάντησε, ἀντιστάθηκε περιφρονητικὰ τοὺς ὅμους.

— Ὅπως καὶ ἂν εἴη τὸ πρᾶγμα, συνέχισα, συγκρατώντας μὲ κόπο τὸ ξεσπάσμα τῆς ὀργῆς μου, σὰς πληροφοροῦ ὅτι θὰ ἐμποδίσω τὸν γάμο αὐτὸν!...

— Καὶ μὲ ποῖο τρόπο; μὲ ρώτησε.

— Θὰ σὰς κάνω, ἀπλούστατα, νὰ μὴ σὰς θέλῃ περὶ ἡ Λίτσα!

— Εἶμαι περιέργος, νὰ δῶ ἂν θὰ τὰ καταφέρετε...

— Θὰ τὸ δῶτε!... ἔγραψα. Καὶ πολλὸ σύντομα, μάλιστα!

... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐξῆς, ξύπνησα ἡ σκιά τοῦ Μάλντὸρν. Ἐν δαλουθούσα παντοῦ καὶ φροντίζα νὰ βρεσκῶμαι διαρκῶς μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω τὴν παρουσίαν μου, τὴν ἀπόφασί μου νὰ τὸν ἐκδιώξω! Στὴν ἀρχή, ἐκεῖνος μὲ κίτταξε μὲ ἀδιαφορία. Ὑστερὰ, ὅμως, ἀπὸ λίγων καρῶν, κατάλαβα, ὅτι ἡ ματιὰς τοῦ τοῦ ἐξοργιστοῦ, ἀρχίζαν νὰ τὸν πειράζουν, νὰ τὸν ἐκνευρίζουν.

Μία μέρα, ξύπνησα πῶς ὁ Τόνου ἐφυγε γιὰ τὸ Μπαρρίτζ καὶ εἰπάσα ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Τὴν ἐπομένη, ἔπειτα στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο τὸ διπλὸν δωμάτιο. Ὅταν ὁ Μάλντὸρν μὲ εἶδε μπροστά του, στὸ σιλό, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ μοῦ κίσετε τὴν χεῖρα νὰ μὴν ξαναπαρουσιασθῇ στὸν δόμο μου... Ἐχσιν, περὶ τὴν ὑπομονή μου...

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, ἀγαπητέ μου φίλε τώρα πού χάσατε τὴν ὑπομονή σας; τὸν ρώτησα μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

— Ὁ Τόνου σπρώχνει τὸ χεῖρ του νὰ μὲ χτυπήσῃ. Μερικοὶ κύριοι, πού ἐβόθουν κατὰ τὴν ἡμέρην ἐκεῖ, ντὲν ἔφεραν νὰ μὰς χωρῶνουν. Ὁ Μάλντὸρν εἶχε γίνῃ κατωκάρι ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Ὅσο γὰρ μένα, γελοῦσα πανοῦρ, μὲ τὴν σκέψη ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος μου οὔτε κἀν μποροῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκδίωξή μου τοῦ ἐτοίμαζα.

Τὴν ἐπομένη, ἕνας γνωστός μου, ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ στὸ ἐπιστάδιο πού ἀνέφερα παραπάνω, μοῦ ἔλεγε:

— Φαίνεται πῶς ὁ κ. ντὲ Μάλντὸρν δὲν σὰς συμπαθεῖ διόλου...

— Ναι, ἀποκρίθηκα. Ἐχουμε κάποια παλαιὰ διαφορά... Ὁ κ.

αὐτὸς θὰ χαϊρότανε πολλὴ ἂν μαθαίνε πῶς πέθανε...

— Σὰς μπεῖ, λοιπόν, τόσο πολὺ:

— Περισότερο ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε. Φροντίζω ὅμως νὰ παραφυλάξω ἀπὸ αὐτόν...

Τὸ σχέδιό μου ὁρίμαζε... Ἀρχίζα νὰ ὑποβάλω σὲ διαφόρους γνωστούς μου τὴν γνώμη ὅτι ὁ Μάλντὸρν μὲ μισοῦσε θανάσιμα.

Τέλος, ἀποφάσισα νὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ τὸ πρωτότυπο σχέδιό μου.

Ἐνα ἀπογευμα, πλησίασα τὸν ἀντιπρόεδρό μου, ἐνὸς ἐκείνος ἔμπαινε στὸ Καξίνο. Μόλις μὲ εἶδε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίτταγμα θυμοῦ.

— Ἐγὼ νὰ σὰς ἀνακοινώσω κάτι ἰδιαίτερόν σου εἶπα.

— Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτα ἀπὸ σὰς! μοῦ ἀπεκρίθη.

Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχο εἰδεμῆ...

— Καὶ ἂν αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ εἶνε σχετικὸ μὲ μὴ νέα γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεσθε πολὺ; τὸν ρώ-

τήσα.

— Θὰ σὰς κάνω, ἀπλούστατα, νὰ μὴ σὰς θέλῃ περὶ ἡ Λίτσα!

— Εἶμαι περιέργος, νὰ δῶ ἂν θὰ τὰ καταφέρετε...

— Θὰ τὸ δῶτε!... ἔγραψα. Καὶ πολλὸ σύντομα, μάλιστα!

... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐξῆς, ξύπνησα ἡ σκιά τοῦ Μάλντὸρν. Ἐν δαλουθούσα παντοῦ καὶ φροντίζα νὰ βρεσκῶμαι διαρκῶς μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω τὴν παρουσίαν μου, τὴν ἀπόφασί μου νὰ τὸν ἐκδιώξω! Στὴν ἀρχή, ἐκεῖνος μὲ κίτταξε μὲ ἀδιαφορία. Ὑστερὰ, ὅμως, ἀπὸ λίγων καρῶν, κατάλαβα, ὅτι ἡ ματιὰς τοῦ τοῦ ἐξοργιστοῦ, ἀρχίζαν νὰ τὸν πειράζουν, νὰ τὸν ἐκνευρίζουν.

Μία μέρα, ξύπνησα πῶς ὁ Τόνου ἐφυγε γιὰ τὸ Μπαρρίτζ καὶ εἰπάσα ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Τὴν ἐπομένη, ἔπειτα στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο τὸ διπλὸν δωμάτιο. Ὅταν ὁ Μάλντὸρν μὲ εἶδε μπροστά του, στὸ σιλό, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ μοῦ κίσετε τὴν χεῖρα νὰ μὴν ξαναπαρουσιασθῇ στὸν δόμο μου... Ἐχσιν, περὶ τὴν ὑπομονή μου...

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, ἀγαπητέ μου φίλε τώρα πού χάσατε τὴν ὑπομονή σας; τὸν ρώτησα μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

— Ὁ Τόνου σπρώχνει τὸ χεῖρ του νὰ μὲ χτυπήσῃ. Μερικοὶ κύριοι, πού ἐβόθουν κατὰ τὴν ἡμέρην ἐκεῖ, ντὲν ἔφεραν νὰ μὰς χωρῶνουν. Ὁ Μάλντὸρν εἶχε γίνῃ κατωκάρι ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Ὅσο γὰρ μένα, γελοῦσα πανοῦρ, μὲ τὴν σκέψη ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος μου οὔτε κἀν μποροῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκδίωξή μου τοῦ ἐτοίμαζα.

Τὴν ἐπομένη, ἕνας γνωστός μου, ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ στὸ ἐπιστάδιο πού ἀνέφερα παραπάνω, μοῦ ἔλεγε:

— Φαίνεται πῶς ὁ κ. ντὲ Μάλντὸρν δὲν σὰς συμπαθεῖ διόλου...

— Ναι, ἀποκρίθηκα. Ἐχουμε κάποια παλαιὰ διαφορά... Ὁ κ.

αὐτὸς θὰ χαϊρότανε πολλὴ ἂν μαθαίνε πῶς πέθανε...

— Σὰς μπεῖ, λοιπόν, τόσο πολὺ:

— Περισότερο ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε. Φροντίζω ὅμως νὰ παραφυλάξω ἀπὸ αὐτόν...

Τὸ σχέδιό μου ὁρίμαζε... Ἀρχίζα νὰ ὑποβάλω σὲ διαφόρους γνωστούς μου τὴν γνώμη ὅτι ὁ Μάλντὸρν μὲ μισοῦσε θανάσιμα.

Τέλος, ἀποφάσισα νὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ τὸ πρωτότυπο σχέδιό μου.

Ἐνα ἀπογευμα, πλησίασα τὸν ἀντιπρόεδρό μου, ἐνὸς ἐκείνος ἔμπαινε στὸ Καξίνο. Μόλις μὲ εἶδε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίτταγμα θυμοῦ.

— Ἐγὼ νὰ σὰς ἀνακοινώσω κάτι ἰδιαίτερόν σου εἶπα.

— Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτα ἀπὸ σὰς! μοῦ ἀπεκρίθη.

Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχο εἰδεμῆ...

— Καὶ ἂν αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ εἶνε σχετικὸ μὲ μὴ νέα γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεσθε πολὺ; τὸν ρώ-

τήσα.

— Θὰ σὰς κάνω, ἀπλούστατα, νὰ μὴ σὰς θέλῃ περὶ ἡ Λίτσα!

— Εἶμαι περιέργος, νὰ δῶ ἂν θὰ τὰ καταφέρετε...

— Θὰ τὸ δῶτε!... ἔγραψα. Καὶ πολλὸ σύντομα, μάλιστα!

... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐξῆς, ξύπνησα ἡ σκιά τοῦ Μάλντὸρν. Ἐν δαλουθούσα παντοῦ καὶ φροντίζα νὰ βρεσκῶμαι διαρκῶς μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω τὴν παρουσίαν μου, τὴν ἀπόφασί μου νὰ τὸν ἐκδιώξω! Στὴν ἀρχή, ἐκεῖνος μὲ κίτταξε μὲ ἀδιαφορία. Ὑστερὰ, ὅμως, ἀπὸ λίγων καρῶν, κατάλαβα, ὅτι ἡ ματιὰς τοῦ τοῦ ἐξοργιστοῦ, ἀρχίζαν νὰ τὸν πειράζουν, νὰ τὸν ἐκνευρίζουν.

Μία μέρα, ξύπνησα πῶς ὁ Τόνου ἐφυγε γιὰ τὸ Μπαρρίτζ καὶ εἰπάσα ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Τὴν ἐπομένη, ἔπειτα στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο τὸ διπλὸν δωμάτιο. Ὅταν ὁ Μάλντὸρν μὲ εἶδε μπροστά του, στὸ σιλό, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ μοῦ κίσετε τὴν χεῖρα νὰ μὴν ξαναπαρουσιασθῇ στὸν δόμο μου... Ἐχσιν, περὶ τὴν ὑπομονή μου...

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, ἀγαπητέ μου φίλε τώρα πού χάσατε τὴν ὑπομονή σας; τὸν ρώτησα μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

— Ὁ Τόνου σπρώχνει τὸ χεῖρ του νὰ μὲ χτυπήσῃ. Μερικοὶ κύριοι, πού ἐβόθουν κατὰ τὴν ἡμέρην ἐκεῖ, ντὲν ἔφεραν νὰ μὰς χωρῶνουν. Ὁ Μάλντὸρν εἶχε γίνῃ κατωκάρι ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Ὅσο γὰρ μένα, γελοῦσα πανοῦρ, μὲ τὴν σκέψη ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος μου οὔτε κἀν μποροῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκδίωξή μου τοῦ ἐτοίμαζα.

Τὴν ἐπομένη, ἕνας γνωστός μου, ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ στὸ ἐπιστάδιο πού ἀνέφερα παραπάνω, μοῦ ἔλεγε:

— Φαίνεται πῶς ὁ κ. ντὲ Μάλντὸρν δὲν σὰς συμπαθεῖ διόλου...

— Ναι, ἀποκρίθηκα. Ἐχουμε κάποια παλαιὰ διαφορά... Ὁ κ.

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΒΙΛΙΕ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

λόνι, τυχαῶς διῆεν, μὲ δυὸ-τρεις γνωστούς μου καὶ νὰ τοὺς ἀνακοινώσω τὸν νυχτερινὸ περίπατό μου.

— Μὰ, τί θὰ κάνετε τέτοια ὥρα μὲ τὸν κ. ντὲ Μάλντὸρν; μὲ ρώτησαν ὅλοι. Σκοπεύετε μήπως νὰ χτυπήσῃτε;

— Ἀλεντάνια. Ὁ κ. ντὲ Μάλντὸρν μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἔχει νὰ μοῦ πῇ κάτι, πού θὰ διαλύσῃ μὴ παλαιὰ παρεξήγησι...

— Ἀρῶς εἶπε, ἄς σὰς ἐξηγήσωμε καλὴ τύχη!...

Ὅταν ἐφθάσα, στὴν 9 παρὰ τέταρτο, στὸ Μονοπάτι τῆς Μοναξίας, στάθηκα καὶ κίτταξα τὸ θαυμάσιο τοῖο πού ἀπλώνονταν γύρω μου. Τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι ἦσαν λουλουμένα μέσα στὸ ἀσημένιο φῶς τῆς σελήνης. Ἡ θάλασσα γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου...

Ἄν δὲν μὲ ἀπασχολοῦσαν σκέψεις τόσο σοβαρές, θὰ μπορούσα ν' ἀπολαύσω, ὅπως τοῦ ἄλλου, τὸ λαμπρὸ αὐτὸ θέαμα... Μὰ ὁ νοῦς μου γυρνοῦσε ἄλλου...

Μὲ μεγάλῃ προσοχῇ καὶ μεθοδικότητι ἀρχίζα νὰ προετοιμάζω τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ φόνου μου.

Ἄ! ὅλες αὐτὲς τὲς λεπτομέρειες τὲς εἶχα σκεφθῇ, τὲς εἶχα κατασκευάσει ἀπὸ πρῶτα, μὲ ἀπειρήν ἢ δυνάμιν...

Ἐπείτα, στὰ τρία τὸ μεσημέρι, μου καὶ πέταξα τὰ κομμάτια τὸν κάτο. Ἐρχομαι κατόπιν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά μου καὶ τὸ πέταξα καὶ αὐτὸ παραπέρα, μαζὺ μὲ ἕνα μαντήλι πού ἔφερε τ' ἀρχαῖα μου...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτοῦ, διευκόλυνα τὸ ἔργο τῆς κατασκευῆς... Οἱ ἀστυνομικοὶ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαναν ἐρευνες καὶ ἀνακρίσεις γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισί μου, μόνον ἂν ἀνεκάλυπταν τὰ πειστήρια αὐτά, θὰ κατέληγαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔγινε πάλιν μεταξὺ τοῦ Μάλντὸρν καὶ ἐμοῦ, ὅτι ἐγὼ ἀντεστάθηκα καὶ ὅτι ἐκεῖνος τὰ κατάφερε τέλος νὰ μὲ πετάξῃ στὴν θάλασσα, πού ἐκινῶσε ἀπὸ κάτω τὸ νερὸ τῆς...

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, φόρεσα ἕνα κασκέτο ὡς τ' αὐτὰ καὶ ἐξελίχθηκα γιὰ τὸ Μπαγιόν...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ πῆδαν ὁ Τόνου νὰ ἐμφανίζονταν ἀπὸ στιγμὴν ἐν στιγμῇ.

Κοιτάχτικα πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ περιμένα...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά...

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγους παρουσιαστικὰς καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος μου. Ἐρχετο γύρω του μὲ ῥυτίδες, εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πάλιν ἀκόμα, ἀναψε ἕνα τσιγάρο, καὶ ἀρχισε νὰ μὲ περιμένῃ καὶ κείνος. Τέλος, βλέποντας, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ, ἔκανε μὴ χειρονομία θυμοῦ καὶ ἔφυγε, τραβώντας γιὰ τὸ Μπαρρίτζ.

Βῆκα τότε ἀπὸ τὸν κορμῶνα μου καὶ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, ἀρχίζα νὰ ἐφαρμόζω τὸ σχέδιό μου. Ἦθελα νὰ τιμωροῦμαι σκληρὰ τὸν ἀντιπρόεδρό μου, νὰ τὸν κάνω νὰ μὴ χτύπημα πού θὰ τοῦ ἔδωκα. Καὶ, πάντα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ὑποφύλλω προηγουμένως ὁρισμέ-

να μέτρα, πού θ' ἀποτελοῦσαν μὴ ἀδιάσειστη κατηγορία ἐναντίον τοῦ κ. ντὲ Μάλντὸρν, ὅτι μὲ εἶχε δολοφονήσει!...

Μήπως δὲν εἶχα φροντίσει νὰ πληροφορηθῶ τοὺς πάντας, στὸ ξενοδοχεῖο, ὅτι ὁ Τόνου ντὲ Μάλντὸρν μὲ μισοῦσε καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολλὴ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο;...

Ὑπάρχον πολλοὶ μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι θὰ μπορούσαν νὰ πιστοποιήσουν ὅτι τὸν εἶδαν νὰ σηκώνει τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ μὲ χτυπήσῃ. Τέλος, ἀρκετοὶ φίλοι μου ἤξεραν ὅτι τὸ θεοδὸν ἐκεῖνος, ὁ Μάλντὸρν μὲ εἶχε δώσει ραντεβὸ στὸ Μονοπάτι τῆς Μοναξίας, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις γιὰ μὴ πάλιν μὰς διαφορά...

Πόσα ἐπαθρονικά στοιχεῖα γιὰ τὸν ἀντιπρόεδρό μου!...

Μὲ μεγάλῃ προσοχῇ καὶ μεθοδικότητι ἀρχίζα νὰ προετοιμάζω τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ φόνου μου. Ἄ! ὅλες αὐτὲς τὲς λεπτομέρειες τὲς εἶχα σκεφθῇ, τὲς εἶχα κατασκευάσει ἀπὸ πρῶτα, μὲ ἀπειρήν ἢ δυνάμιν...

Ἐπείτα, στὰ τρία τὸ μεσημέρι, μου καὶ πέταξα τὰ κομμάτια τὸν κάτο. Ἐρχομαι κατόπιν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά μου καὶ τὸ πέταξα καὶ αὐτὸ παραπέρα, μαζὺ μὲ ἕνα μαντήλι πού ἔφερε τ' ἀρχαῖα μου...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτοῦ, διευκόλυνα τὸ ἔργο τῆς κατασκευῆς... Οἱ ἀστυνομικοὶ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαναν ἐρευνες καὶ ἀνακρίσεις γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισί μου, μόνον ἂν ἀνεκάλυπταν τὰ πειστήρια αὐτά, θὰ κατέληγαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔγινε πάλιν μεταξὺ τοῦ Μάλντὸρν καὶ ἐμοῦ, ὅτι ἐγὼ ἀντεστάθηκα καὶ ὅτι ἐκεῖνος τὰ κατάφερε τέλος νὰ μὲ πετάξῃ στὴν θάλασσα, πού ἐκινῶσε ἀπὸ κάτω τὸ νερὸ τῆς...

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, φόρεσα ἕνα κασκέτο ὡς τ' αὐτὰ καὶ ἐξελίχθηκα γιὰ τὸ Μπαγιόν...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ πῆδαν ὁ Τόνου νὰ ἐμφανίζονταν ἀπὸ στιγμὴν ἐν στιγμῇ.

Κοιτάχτικα πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ περιμένα...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά...

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγους παρουσιαστικὰς καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος μου. Ἐρχετο γύρω του μὲ ῥυτίδες, εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πάλιν ἀκόμα, ἀναψε ἕνα τσιγάρο, καὶ ἀρχισε νὰ μὲ περιμένῃ καὶ κείνος. Τέλος, βλέποντας, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ, ἔκανε μὴ χειρονομία θυμοῦ καὶ ἔφυγε, τραβώντας γιὰ τὸ Μπαρρίτζ.

Βῆκα τότε ἀπὸ τὸν κορμῶνα μου καὶ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, ἀρχίζα νὰ ἐφαρμόζω τὸ σχέδιό μου. Ἦθελα νὰ τιμωροῦμαι σκληρὰ τὸν ἀντιπρόεδρό μου, νὰ τὸν κάνω νὰ μὴ χτύπημα πού θὰ τοῦ ἔδωκα. Καὶ, πάντα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ὑποφύλλω προηγουμένως ὁρισμέ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ἐφημερίδα μου — σὰν νὰ μὴ μ' ἔλεγαν πράγματι Ζάν Νορτάι.

Ὁστόσο, ἕνα χεῖρ, παραμέρισε μὲ ἀπότομη κίνηση τὴν ἐφημερίδα πού κρατοῦσα μπροστά μου...

Καὶ εἶδα τὸν ἀγνωστό νὰ πλησιάζῃ τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὸ δικό μου.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὲ συλλαμβάνω, Ζάν Νορτάι!...

Προσπάθησα νὰ διαμαρτυρηθῶ.

— Μὰ, δὲν λέγομαι Ζάν Νορτάι! ἀποκρίθηκα.

— Περίττον νὰ γυρῶσαι! Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπὸ μὴ φωτογραφία σου... Σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνου τοῦ Τόνου ντὲ Μάλντὸρν!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! φώναξα.

— Ὁ Μάλντὸρν βρέθηκε δολοφονημένος χθές, στὴν 10 τὸ βράδυ, κοντὰ στὸ Μονοπάτι τῆς Μοναξίας. Πολλοὶ πελάτα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας κατέθεσαν ὅτι εἶχαν κάποια παλαιὰ διαφορά, ὁ Μάλντὸρν κ' ἐγώ... Κοντὰ στὴν τοποθεσίαν, ὅπου ἀνεκαλύφθη τὸ πτώμα του, βρήκαμε τὸν μπαστούνι σας, σπαθίονα στὰ τοῖρα, καὶ κομμάτια ἀπὸ τὰ ρούχα σας... Φαίνεται ὅτι, πρὶν μαχαρώσετε τὸν ἀντιπρόεδρό σας, προηγήθη ἀγρία πάλη!...

Δὲν μπορούσα νὰ μιλήσω ἀπὸ τὴν κατάπληξί μου!

Εἶχε συμβῇ καὶ τὸ ἐντελὸς ἀρρόστο, πού ἀνέτρεπε ὅλα μου τὰ σχέδια, ὅλους τοὺς ὑπολογισμούς μου...

Ὁ Μάλντὸρν, ἐπιστρέφοντας στὸ Μπαρρίτζ, ἐδολοφονήθη ἀπὸ ἕνα ἀγνωστό καὶ ὅλα τὰ ἐπαθρονικά πού προετοίμασα ἐγὼ γιὰ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 50^{ΗΣ} ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ

ΤΟ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

"Αγνωστες λεπτομέρειες για τις άπιστιες της σύζυγου του δικηγορείς της 'Αδέλας. "Η Παρηγοριές" του κριτικού Σαίντ-Ουγκώ. "Αγνωστες λεπτομέρειες ενός ιστορικού καυγᾶ. Τό σου Κάρ. "Ενας λιβέλλος του

Ουγκώ. "Η τρελλές θυμάστρες των νεαρών ποιητών. "Η εκ-Μπέδ. "Ενα αποκαλυπτικό ποίημα. Τό άμάρτημα της κυρίας περίφημο «Βιβλίο του έρωτος». "Η αγανάκτησις του 'Αλφόν-Ουγκώ κατά του Σαίντ-Μπέδ, κλπ.

Ε την εικόνα της. Της πενήντα ο-πότες έπαινον το θάνατον του Βίκτωρος Ουγκώ, γο-ύφθηκαν ένα σω-ρό άφθορα για την άπορρητη ζωή του συ-γραφέως των «Αθλίων» και για τους τρελλούς έρωτές του με την άμορφη ήδυσή του Ιουλιέτα Ντρούε, μᾶ κανένα από αυτά δεν μᾶς πα-ρουσιάζει και την έκδηλη της γυ-ναίκας του μεγάλου ποιητού καθώς και τούς έρωτας της τελευταίας με τόν παρόνοιο και άσχημο κοιτώντ Κάρολο Αύγουστο Σαίντ-Μπέδ. Στο συνηθισμένο άσχημο μόν θᾶ σᾶς κάνει λόγο γι' αυτές άνοήτους τις νήπιους σχέσεις της κυρίας Ουγκώ καθώς και τόν ιστορικό καυγᾶ τοῦ μεγάλου ποιητού με τόν άντεραστή του. 'Ο καυγᾶς αὐτός σᾶ πολλὰ σημεῖα εἶνε άγνωστος και για πρό-τη φορά έρχεται σήμερα σᾶ σᾶς της δημοσίωσής με τᾶ απαραίτη-τα επεξηγηματικά σχόλια.

Τό 1822 ὁ Βίκτωρ Ουγκώ ήταν μόλις ἑξοκί χρόνων, κ' ὅμως τότε άνοήτως παντρεύτηκε μᾶ σεμνή και άμορφη νέα, τᾶ δεσποινίδα 'Α-δέλα Φουέ, ποῦ ήταν 19 χρόνων και φίλη του από τᾶ παιδικά του χρόνια. 'Η 'Αδέλα Φουέ ήταν μᾶ κοπέλλα με παρόξενη κάπως δι-μορφία «εὐβοαίου τύπου». Είχε μαύρα μαλλιά, γαλάζια μάτια και κάτασπρο δέρμα... Γιᾶ ἄνετά χρόνια λοιπόν, ἡ παρόξενη αὐτή καλλονή έκανε εὐτυχισμένο τόν νε-αρό ποιητή. 'Από τὴν ταιριαστή αὐ-τᾶ ένωση γεννήθηκαν τρία χαριτω-μένα παιδιά: ἡ Λεοπολδίνη, ὁ Κά-ρολος και ὁ Φραγκίσκος. Σ' αὐτό τὸ μεταξὺ ὁ σύζυγος τῆς 'Αδέλας γινόταν κάθε μέρα και πὸ ἔνδοξος και σημείωσε μεγάλους θριάμβους με τᾶ λογοτεχνικά ἔργα του.

Μᾶ αὐτᾶ ἀκριβῶς ἡ μεγάλη δό-ξα δὲν ἄργησε νᾶ καταστρέψει τὴ σπυριγνῆ εὐτυχία τῆς άμορφης 'Α-δέλας, με τᾶ μαύρα μαλλιά καὶ τᾶ γαλάζια μάτια... 'Ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε μᾶ μεγάλη ἀδυναμία: τὸ ἔ-ρεσαν ἡ δροσρᾶς καὶ γέ-καλλο-νᾶς καὶ ὅπως ήταν συνήθᾶ συναν-τούσε κάθε μέρα σᾶ δρόμο του ένα σωρό πεντάμορφες θινιάστοις, του πρόθυμες νᾶ τοῦ χαρῶσιν μα-ζὶ με τόν θαυμασμό τους καὶ τὴν ἄγάπη τους, καὶ τὴν καρδιά του.

Κατὰ τὸ 1829 λοιπόν, ἡ 'Αδέλα, ἔσπετο ἀπὸ 7 χρόνων ἡσυχῆς καὶ εὐ-τυχισμένης συζυγίας ζωῆς, ἄργισε νᾶ νοιώσει ὅτι ὁ ποιητής δὲν εἶνε πᾶν τὸ νου του σᾶ αὐτᾶ του, φαι-νόταν γὰρ πᾶν τὸν ἐνδίασαν τὴν τᾶ ἄλλες γυναῖκες καὶ ἄλλοι ἔ-ρωτες. Κι' εἴτοι ἡ 'Αδέλα, χωρίς ὁσάσσο νᾶ παρανοήσῃ κατᾶ τῆς, ἄνοιξε νᾶ ὑποφέρει κοινὰ καὶ νᾶ συλλογῆται ὅτι δᾶ ἔρωτες νᾶ ἔ-παυση σᾶς ἀπιστίας τοῦ άνδρός της με ἄσπες γὰ νᾶ τὸν ἐκδι-κήσῃ καὶ νᾶ λυαναστήσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ταπεινωμένο ἔρω-τα.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, όταν παντρεύτηκε τὴν 'Αδέλα Φουέ

«ερασιμῶς» του, ὅπως ἔλεγε τῆς κριτικῆς του.

Τό 1829 λοιπόν, ὁ Σαίντ-Μπέδ ἔξεδωσε μᾶ μικρὴ ποιητικὴ συλ-λογὴ με τόν τίτλο «Η παρηγοριές», ἀπερριπνῆ σᾶν ἄλλο του καὶ συ-νδεδεγᾶ του, Βίκτωρα Ουγκώ. Τό πρότο ὅμως ποίημα αὐτῆς τῆς συλ-λογῆς ἀπευθύνετο σᾶν γυναῖκα τοῦ φίλου του, τὴν ἀπαρηγόρητη 'Α-δέλα. 'Ο Σαίντ-Μπέδ μεταξὺ ἄλ-λων, ἔλεγε καὶ τᾶ ἑξῆς:

«Κάποιες θερινές μέρες, τὸ ἀπόγεμα, όταν γέρνει ὁ ἥλιος, ἔρχομαι κοντὰ σᾶς καὶ σᾶς βρίσκω σᾶ σᾶλδνι δλομόδωχη, γιατί τᾶ παιδικὰ σᾶς παίζουν κάτω σᾶν κῆπο καὶ γιατί ὁ άνδρας σᾶς βγήκε γὰ νᾶ ρεμ-

θάσῃ... Κι' ἐγὼ τότε κάθομαι δίπλα σᾶς κι' ἀρχίζουμε ἔτσι νᾶ μιλάμε. 'Εγὼ σᾶς περιγρά-φω τῆς μελαγχολίας μου, τᾶ ἑλπιερῆ ζωῆ μου, τᾶ χαμένῃ νεύατα μου κι' ἐσεῖς μοῦ ἄ-παντᾶς με φίλικὰ λόγια, ποῦ μοῦ γλυκαίνουν τὴν καρδιά. 'Επειτα, μιλάμε γὰ σᾶς, γὰ τᾶ ζωῆ σᾶς καὶ τὴν εὐτυχία σᾶς, γὰ τὸν ἔνδοξο άνδρα σᾶς, ποῦ εἶνε τὸ καμάρι σᾶς καὶ γὰ τᾶ ὅλα τᾶ δῶρα ποῦ σᾶς χάρισε ἡ ζωῆ... Κι' ὥστόσο μοῦ ἔκμυ-στηρεῖσθε πᾶς ἔρχονται μερι-κῆς στιγμῆς ποῦ δῖχας νᾶ ἔξε-ρετε γιατί, θέλετε νᾶ κλάψε-τε...»

Τὴν ἐποχὴ ποῦ εἶχε γραφῆ αὐτό τὸ ἀποκαλυπτικό ποίημα, ἡ σχέσις τῆς 'Αδέλας καὶ τοῦ Σαίντ-Μπέδ

γὰ νᾶ ἐκδικήσῃ, πήρε τὴν ἀπόφαι νᾶ ζητήσῃ παρηγορία σᾶν ἀγκαλιά τοῦ Σαίντ - Μπέδ.

Ἡ σχέσις λοιπόν τῆς κυρίας Ουγκώ καὶ τοῦ Σαίντ-Μπέδ, ἔγιναν ἀμείωτες, πᾶγμα ποῦ ἀνέκρινε τὸν Ουγκώ νᾶ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸ φίλο του. Κι' ἐκείνος δὲν ἔδωκε διόλου νᾶ τᾶ καθαρὰ σᾶν ἄπιστο ποιητή:

«Ναί, εἶνε ἀλήθεια! 'Αγαπᾶ τὴν γυναῖκα σου! Μᾶ ὁ Σαίντ-Μπέδ ήταν καλὸς καὶ ὅπως ήταν ἐπόμενος δὲν ἄργησε νᾶ δειλῇ τὸ «ερασιμῶς» του. 'Εκα-νε λοιπόν τὴν ἀπαρηγόρητη ἐλα-φρότητα νᾶ διαδόσῃ δεξιά καὶ ἄ-σπερα σᾶν φίλους του, ὅτι ἡ 'Αδέλα Ουγκώ εἶχε πᾶσι μόνῃ της σᾶν ἀγκαλιά του. Καὶ σᾶν νᾶ μὴν ἔφθανε αὐτᾶ μικροσκέπεια, ἔ-σπετο ἀπὸ λόγων καὶ, ἔβγαλε μᾶ δέυτερη ποιητικὴ συλλογὴ με τόν τίτλο: «Τὸ βιβλίο τῶν ἔρωτος».

Σᾶ καινοῦργα ποιήματά του ὁ Σαίντ-Μπέδ περιέγραφε με τόν πᾶ ἡδιδάντοπο τρόπο τᾶς ἀπᾶρμιες ἔρωτας του με τὴν κυρία Ουγκώ... 'Ο συγγραφεὺς 'Αλφόνσος Κάρ, φίλος καὶ τᾶν διᾶ, όταν διάβασε αὐτὴν τὴν παρόξενη συλλογὴ ποῦ ἔξεδεσε τὴν 'Αδέλα, ἔρεξε ἄμ-σως σᾶ σᾶν τοῦ Σαίντ - Μπέδ καὶ τοῦ φώναξε με περιφρόνησι:

«Αὐτὸ ποῦ ἔκρινε εἶνε ἀγα-νάκτηστο! Πρέπει ν' ἀποσῆς ἀπὸ τὴν καλοπορία αὐτᾶ τᾶ ποιῆ-ματα!...»

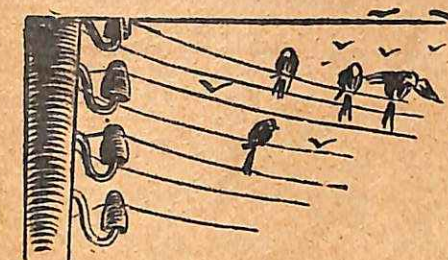
«Κι' ἐγὼ τὸ συλλογίσθηκα αὐ-τᾶ... τοῦ ἀπάντησε ὁ Σαίντ-Μπέδ. Μᾶ τότε, πᾶ εἶνε ἄντα, γιατί ἔ-χω νοιώσει καμιά ἔκστασι. 'Ο Βίκτωρ Ουγκώ τότε ποῦ δὲν ἤθελε πᾶ ἄλλᾶ ἀποδείξει γὰ τὴν ἀτιμία τοῦ φίλου του, τὸν κα-τακρινῆσσε μ' ἑνα χεῖμαρο ἀπὸ πορσελινικῆς σῆχας.

«Τι ἀκούω: ἔγραφε. Μοῦ εἶ-παν ὅτι ἔβγαλες ἑνα λιβέλλο. Πολὺ καλά! 'Ο βόρβορος σου εἶνε νεμρῶς ἀπὸ φαρμάκι καὶ πικρία... 'Ολα πᾶ τᾶ περιμέ-νω ἀπὸ σᾶν, ὁ παμπόνηρος πε-δῖ. Δὲν ἔξασα τὸ τερατῶδες βλῆμμα σου τᾶ μέρα ποῦ σ' ἔ-διωξα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὁ ἄ-ερισκατορόντε παληάτης...»

Πολλὰ τότε αἶνοι τοῦ Ουγκώ ἔρεσαν σᾶν μέση γὰ νᾶ πᾶξουν τὸ σᾶνδῶλο καὶ προσπαθῆσαν νᾶ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Σαίντ - Μπέδ ἔ-ταν ἑνας φεῖτης, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἔχει καταφέρει νᾶ κερδίσῃ τὴν καρδιά τῆς 'Αδέλας. Μᾶ ποῦ! ἔλα αὐτᾶ, περὶ τῆς φανερῆς ἐνδεδείξε-ῖς ἀκαταστασίας τοῦ Σαίντ-Μπέδ.

«Βεγγᾶν ὅμως ὁ καυγᾶς στα-νάτρεσε ὁ ἔδῃ. 'Ο Σαίντ - Μπέδ ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσε σᾶ σᾶν τοῦ Ουγκώ καὶ δὲν ἔπαυσαν αὐ-τῆς με τὴν 'Αδέλα.

Κι' οἱ σῆχας ἐξακολούθησαν τᾶ ζωῆ τους, ἀσᾶ ποτὶ ἔδωσαν ὁ-μοῦ ἑνας τᾶ ἄλλων, γὰ νᾶ ἔξασᾶ-λίσουν τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία τᾶν παιδιᾶν τους.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμε-νου)

«Πολὺ παρόξενος ἀρχίζει τὸ εἰδύλλιο μας, παρατήρησε ὁ πρίγκηψ Τσέρσκυ. Μήπως γὰ νᾶ μ' ἐξευτέλισετε, με πᾶτε μαζὶ σᾶς σᾶν ἄμᾶξι σᾶς;

«Γιᾶ ποῖο λόγο νᾶ παῖξω μᾶ κωμῶδιᾶ, ποῦ εἶνε ἀνδρία καὶ τᾶν διᾶ μας, ἀπάντησε ἡ πρίγκηπισσα ντᾶ Πολινιάκ. Μᾶ παρηγορηθῆτε: Δὲν ἀγαπᾶ, δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανέναν άν-δρα... 'Απεναντίας συχᾶθηκα πολλούς, 'Εσεῖς, δὲν τὸ κρύ-θω, εἶστε ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ, χωρίς νᾶ τούς ἀγαπᾶ, νοιώθω γι' αὐτούς ζωηρὰ συμπάθεια...

«Γι' αὐτὸ κανάτε ἔξη βδο-μάδες νᾶ μοῦ ἀπαντήσετε;

«Ναί, γιατί ἔλπιζα νᾶ σᾶς κούρᾶσω.

«Κι' αὐτούς ποῦ συχαίνε-σθε;

«Τους παραχωρᾶ ἄμέσως ὅτι ζητήσουν.

«Μᾶ τὴν πᾶσι μου, εἶστε μᾶ γυναῖκα ἀλλόκοτη! Λένε γὰ σᾶς τόσο ἄοριστα καὶ τό-σο μπερδεμένα πράγματα.

«Ὦστε, ἀπὸ ἀπλῆ περιέρ-γεια, ἐπιδιώκατε νᾶ σχετιστῆ-τε μαζὶ μου;

«Θεοοοο, ὅχι... 'Αν ἐσεῖς δὲν με ἀγαπᾶτε καθόλου, ἐγὼ, ἄλλοιμονο! σᾶς ἀγαπᾶ! Σᾶς ἀγαπᾶ τόσο, ὥστε, χωρίς νᾶ εἶνε πλήρης ἡ χαρὰ μου αὐτᾶ τᾶ νύχτα, θᾶ ξεπεράσῃ ὅλες τῆς περασμένες μου χαρές...

«Περιμένετε πρώτα τὸ τέ-λος! εἶπε ἡ πρίγκηπισσα.

«Μήπως πρόκειται νᾶ μετα-νοήσω;

«Εἶμαι εὐλικρινῆς μαζὶ σᾶς. Δὲν ἔξρω ἂν θᾶ μετανοήσετε... 'Εν πάσῃ περιπτώσει, θέλω νᾶ ἔξερετε...»

«'Ο Τσέρσκυ, ἐκείνη τᾶ στιγ-μῆ, ἔνοιωσε κάπως ῖγος. Καὶ ἡ πρίγκηπισσα ντᾶ Πολινιάκ ἐξακολούθησε:

«'Εχω τὸ δικαίωμα νᾶ σᾶς θέσω τούς ὅρους μου, νᾶ σᾶς προειδοποιήσω καὶ ν' ἀπαιτή-σω ἀπὸ σᾶς νᾶ μοῦ δώσετε μᾶ ὑπόσχεσι τιμῆς...

«Λατρευτῆ καὶ μυστηριώδης γυναῖκα, οἱ ὅροι σᾶς εἶνε ἐκ τᾶν προτέρων δεκτοί, ἀπάντη-σε περὶφάνεια καὶ παράφορα ὁ πρίγκηψ, ποῦ ήταν ἱκανὸς ἐ-κείνη τᾶ στιγμή γὰ ὅλες τῆς θυσιᾶς καὶ ὅλες τῆς τρέλλας. Καὶ σᾶν κόλασι ἀκόμῃ ἂν θέ-λατε νᾶ με ῖξετε, θᾶ τὸ δεχό-μουν...»

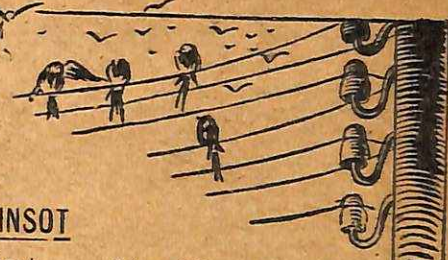
«'Ο πρώτος ὅρος εἶνε νᾶ ἄ-γνωσίσετε ἀπόλυτως ποῦ θᾶ σᾶς ὀδηγήσω. Τὸν δέχεστε...»

«'Ο πρίγκηψ κούνησε τὸ κε-φάλι του καταφατικά κι' ἀμέ-σως ἡ Πολινιάκ πάτησε ἑνα ἔ-λατριο. Εὐθὺς τότε πυκνὰ μαῦρα παραπετάσματα κατέ-θῃκαν καὶ σκέπασαν τᾶ παρᾶ-θου τοῦ ἄμαξιᾶ, εἴτοι ποῦ νᾶ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

μὴ μπορῇ νᾶ δᾶ κανεῖς ἔξω.

«Τὸ μυστήριο ἀρχίζει, μουρ-μούρισε ὁ πρίγκηψ ἀπὸ μέσα του.

Κι' ἡ πρίγκηπισσα ἐξακό-λούθησε:

«'Η προειδοποίησίς μου εἶ-νε ἡ ἔξῃς: Δὲν ἐκάνατε καλά με τὸ νᾶ ἐξακολουθήσετε νᾶ με καταδιώκετε με τόν ἔρωτά σᾶς. Δὲν ἐκάνατε καλά με τὸ νᾶ μὴ θελήσετε νᾶ παραιτηθῆ-τε ἀπὸ μένα. Σᾶς τὸ βεβαιώ-νω αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς συμπα-θείας μου, ποῦ σᾶς ἀπολόγη-σα πρὸ ὀλίγου.

«Δὲν ἔκανα καλά ποῦ εἶμαι ξετρελλαμένος με τὴν ὡμορφί-ας; 'Αφήστε τᾶ αὐτᾶ, ἀγα-πητῆ μου φίλη.

«'Οχι, ἂς μὴ τ' ἀφήσουμε. Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, ὅτι ἡ καρδιά μου δὲν χτυπάει γὰ κανένα. 'Ολοι ὅσοι ἤρθαν ὅπως σᾶς κοντὰ μου με τῆς αἰσθησιᾶς ἀνάστατες καὶ με τὴν ψυχῆ ξετρελλαμένη, ἔφυ-γαν με μᾶ ἄσχημη ἀνάμνησι.

«Τί σᾶς ἐνδιώκει;... 'Εγὼ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σᾶς δέχομαι μαζὶ με τᾶ συνδεία τᾶν φαν-τασμάτων, με τᾶ ὅποια θέλετε νᾶ με τρομάξετε.

«Εἶμαι ἀπελπισμένη γὰ τὸ πάθος σᾶς, πρίγκηψ, σᾶς τὸ ἐ-παναλαμβάνω. Τρέχετε πρὸς μᾶν ἄδυσσο, ἡ ὅποια ὥστόσο σᾶς φωνάζει: «'Αλτ!» 'Αν σᾶς ἔγραψα ἀπόψε, ἡ ἐπιστολή σᾶς...»

Ἡ φίλη τῆς Εὐγενίας πρίγκηπισσα Κορσικῆς

(Πᾶς τοῦ Βικτωριάνου)

«Τότε θέλω νᾶ μοῦ κάνετε κι' ἑναν ἄλλον ὄρκο.

«Τὸν κάνω πρὶν νᾶ τὸν μά-θω.

«'Ω! Τί τρομερὸ πᾶγμα ποῦ εἶνε τὸ πάθος! εἶπε ἡ πρί-γκηπισσα χαμογελώντας με-λαγχολικά. Σᾶ τί θᾶ μοῦ ὀρ-κιστῆτε;

«Στὸν Τσάρο.

«'Ο Τσάρος εἶν' ἑνας ἄν-θρωπος.

«Στὸ Θεό.

«Δὲν πιστεύετε ὥσως σ' αὐ-τόν. Μᾶ τελοσπάντων, δέχο-μαι. 'Ορκιστῆτε μοῦ πᾶς ὅτι κι' ἂν συμβῇ, δὲν θᾶ με κατα-ραστῆτε, δὲν θᾶ ἐκδικηθῆτε...

«Μᾶ, κυρία...»

«'Α! διστάζετε;

«'Οχι! φώναξε ὁ πρίγκηψ, φλογισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία. 'Ορκίζομαι...»

«Ὦστε ἐπιμένετε;...»

«Ναί, ἐπιμένω... Γιατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι μοῦ φαίνον-ται σᾶν παιγνίδι κα, σᾶς ἔπα-ναλαμθᾶνω, ἔχω ἑνα θάρρος, ποῦ τίποτε δὲν μπορεῖ νᾶ τὸ καταβάλῃ.

«'Ο κύβος ἔρριφθῇ! εἶπε ἡ-πίσημα ἡ πρίγκηπισσα. 'Απεκ-δύομαι κάθε εὐθύνης. Καὶ ἐγκατέλειπε τὸ χέρι τῆς σᾶν δικό του, τὸ ὅποιο ὁ Τσέρσκυ ἔσφιξε νευρικά, ἔτοι-μος γὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ νᾶ θυ-σιάζῃ τὴ ζωῆ του σ' αὐτᾶ τὴν παρόξενη περιπέτεια. 'Ενα ῖ-γος τὸν διέτρεχε δλοκλήρο, γιατί τίποτε τὸ παρόμοιο δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Συγχρόνως μᾶ ἀπέ-ραστη περὶφάνεια τὸν εἶχε πλημμυρίσει. Μᾶ μονάχα ἀνη-συχία τὸν κατέχει καθὼς θυ-νόταν τᾶ λόγια τοῦ Καρόλου Δ'. Μήπως ὅλη αὐτᾶ ἡ περιπέ-τεια θᾶ τελεσθῇ με μᾶ γελιο-ποιοῖς του; 'Εν τᾶ αὐτᾶ περι-πτώσει, θᾶ σκότωνε οὐτᾶ τᾶ γυναῖκα με χέρι τόσο παγω-μένο, ὅσο καὶ τὸ χέρι ποῦ τοῦ ἄνοιγε τᾶ ἑκείνη νᾶ φίλη, βεβαιωμένη σᾶ μᾶ ἀπόλυτη σι-ωπῇ.

«Νᾶ ἀπιστολογήσῃ, δὲν μπο-ρώσε πᾶ. 'Εἰ ἄλλοι τὸ ἄμᾶ-ξι σταμάτησε. Μᾶ μεγάλῃ ἀ-μαρτορῇ αἰοῖσε καὶ τὸ πρί-γκηπικὸ ζευγάρι μᾶς μετᾶ σ' ἑνα θέλο, τὸ ὅποιο ὁ Τσά-ρος εἶδε, γιατί ἡ Πολινιάκ εἶ-χε σηκώσει τῆς κουρτίνας τοῦ ἄμαξιᾶ, πατώντας ἑν' ἄλλο κομμάτι.

«Ποῦ βρίσκόντουσαν;

«Θᾶ γελᾶσσομε; μᾶθύρισε ὁ πρίγκηψ ἀπὸ μέσα του.

Καὶ κατέθηκε ἀπ' τὸ ἄμαξι, ἀκολουθώντας τὴν πρίγκηπι-σα ντᾶ Πολινιάκ. Τίποτε τὸ γε-λοῖο ὥστόσο δὲν φαίναν γύ-ρω τους, γιατί τὸ σκοτάδι εἶχε κάποιον τραγικὸ τόνο...»

Τὸ ἐπόμενον βράδυ, ὁ πρί-

κηψ Τσέρσκυ έτρωγε πάλι μαζύ με τον Κάρολο Δ... Είχε τὰ μάτια του βαδουλωμένα, τὸ χρώμα του πελιδνὸ καὶ φαινόταν πολὺ κουρασμένος. "Εμοι-αζε σχεδὸν με τοὺς ἄλλους πού εἶχαν περάσει, μαζύ με τὴν πριγκήπισσα ντὲ Πολινιάκ, τὴν νύχτα τὴν τόσο ἐπιθυμητή, τὴν νύχτα τὴν μοναδική.

—Φαίνεται κουρασμένος, ὑψηλότε! εἶπε ὁ Κάρολος Δ. —Πῶς νὰ μὴν εἶμαι; "Α! Τί νύχτα... Τί γυναῖκα!...

—Θὰ κρατήσετε λοιπὸν τώρα τὴν ὑπόθεσί σας νὰ μὴ διηγηθῆτε τὰ διάφορα περιστατικά τῆς νύχτας αὐτῆς; —Θὰ τὴν κρατήσω. Μὰ ἄς φάμε πρώτα...

Ὁ Κάρολος Δ... εξέτασε προσεχτικά τὸ διπλωμάτι. Ἀναζήτησε στὰ χαρακτηριστικά του ἓνα ἴχνος ὀργῆς, μὰ τὸ μόνον πού ἀνακάλυψε, ἦταν μόνον μιά ἐξαιρετικὴ ἐξάντλησι. Καθουχασμένος, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα φιαλίδιο καὶ εἶπε:

—Ἐπιτρέψατέ μου, ὑψηλότε, νὰ ρίξω στὸ πρῶτο ποτήρι τοῦ κρασιοῦ σας δυὸ δάχτυλα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλιξίριο, πού καὶ νεκρὸ θὰ μποροῦσε ν' ἀναστήσει... "Ω! δὲν εἶνε δηλητήριο... Βλέπετε, θὰ πάρω κι' ὁ ἴδιος ἀπ' αὐτό...

Ὑπὸ τὴν ἐπιδρασί τοῦ δυνατοῦ τονωτικοῦ, τὰ χαρακτηριστικά τοῦ πρῆγος Τσέρσκυ ἐξανθήσαν τὴ συνθιγμένη τους ἐκφρασί.

Τὸ σουπέ, τὰ λικέρ ἔκαναν κατόπιν κι' αὐτὰ τὸ ἔργο τους καὶ μετὰ πολὺ εὐθυμία ὁ Ρῶσος διηγήθηκε στὸ συνδαιτημόνα του τὴν περιπέτειά του, τὴν ὁποία ἐπαναλαμβάνουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔκανε τὴν εἰσοδὸ του στὸ μυστεριώδες σπιτί, ὅπου τὸν ὠδήγησε ἡ πριγκήπισσα ντὲ Πολινιάκ.

—Ἐπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή, εἶπε, μιά πόρτα ἀνοίξε καὶ μιά ὑπεροχὴ μαρμαρένια σκάλα φάνηκε, φωτισμένη ἐκφυλαγικά. Ἀμέσως τότε ἡ πριγκήπισσα ἄλλαξε τρόπον καὶ ἀπὸ πένθιμην καὶ αὐστηρήν πού ἦταν ἔγινε εὐθυμὴ, πνευματώδης, ζωηρή.

—Ὡραία! φώναξε. Ἀς ἀπολαύσουμε τώρα τὴν ὀφθαλμαπάτη.

—Τὸ δράμα—ἀν ἐπρόκειτο βέβαια περὶ δράματος— ἄρχισε εὐθυσ.

—Κι' ἔτσι, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ, βρεθήκαμε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, Πέντ' ἔξη φορές τὰ χεῖλη μου ἀναζήτησαν καὶ βρήκαν τὰ δικὰ της, πρὶν φτάσουμε στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ διαμερισματοῦ της. Ἐκεῖ ὅμως μ' ἄφησε καὶ μετὰ παρὰ λαβὰν δυὸ καμαριέρες, ἡ ὁποῖες ἄρχισαν νὰ μὴ κάνουν μασάζ.

Ἦσαν κι' ἡ δυὸ ὠραιότατες καὶ σὲ μιά στιγμή, καθὼς τὸ μπράτσο μου ἀγκάλιασε μιά ἀπ' αὐτές, ἐκείνη μοῦ εἶπε:

—Ὅχι! Ὅχι ἔμεις! Ἡ κυρία θὰ θυμώσει!

—Ἐπειτὰ ἡ δυὸ καμαριέρες με ὠδήγησαν στὸ μπουντουάρ τῆς κυρίας τῶν.

—Ἀ! Ἐπιτέλους θὰ μάθου-

με! ἔκανε ὁ Κάρολος Δ... γεμάτος περιέργεια.

—Μπαίνοντας μέσα, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ, εἶδα τὴν πριγκήπισσα ντὲ Πολινιάκ ἔαπλωμένη, με γυμνὸ τὸ φιλικὸ σέμιο τῆς κορμὶ, ἔπάνω σ' ἓνα βελουδένιο σκοτεινόχρωμο καναπέ. Ἡ γυμνὴ ὀμορφιά της ἦταν κάτι ἀφάνταστο, κάτι ὑπερόχο. Ἐτρεῖς ἀμέσως κι' ἔπεσα γονατιστὸς μπροστά της, πῆρα τὸ χεῖρ της καὶ τὸ γέμισα φιλήματα... Κι' ἔπειτα, ἐαφνικά, τὸ φάει!...

—Πῶς;

—Ἀπλούστατα, ἓνας μπᾶτσος μοῦ ἔκανε τὸ μάγουλο κατακόκκινο, ἓνας τρομερὸς μπᾶτσος πού μοῦ τὸν καταφέρω αὐτὸ τὸ μεταξένιο χεῖρ. Εἶχα ἀρχίσει πεινὰ νὰ καταλαβαίνω γιατί οἱ ἐρασταὶ τῆς πριγκήπισσης εἶνε τόσο σιωπηλοὶ στὸ πῶς περνᾶνε τὴ νύχτα τους μαζύ της. Μὰ σὲ σᾶς, σὲ σᾶς μόνον ὑποσχέθηκα νὰ πῶ τὰ πάντα, ὑπὸ τὸν ὄρον διὰ τὴν κρατήσετε τὴν πὶ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια...

—Σᾶς ὀρκίζομαι... Καὶ σᾶς ἀκούω...

—Σ' ἐμένα, αὐτοὶ οἱ τρόποι δὲν μοῦ ἀρέσουν... Οἱ πρόγονοί μας ἄλλωστε μα-

στίγωναν τίς κοπέλλες πού ἔκαναν δικές τους. Διὰ ἔβαλε!

Δὲν φτάσαμε ἀκόμα σὲ τόσο πολιτισμὸ, ὥστε νὰ μᾶς μαστιγώνουν ἡ κοπέλλες... Μανιασμένος, εἶπα τότε στὴν πριγκήπισσα, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ:

—Κυρία, σᾶς ἀγαπῶ, ἀλλὰ δὲν ἀνεχόμαι τέτοια παιχνίδια, γιατί θὰ σᾶς φερθῶ ἀλόγα!

Τότε ἐκείνη με μί' ἀπότομη κίνησι, μ' ἓνα ἀναγκαστικὸν νεύμα τῆς ἀφάνταστο, πῆδηξε ἀπ' τὸ ντιθάιν, ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, πέρασε τὸ σὺρτη καὶ, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ φώναξε:

—Μὲ θέλησες, Κοζάκε! "Ε, λοιπὸν, πάρε με! Εἵμαστε κι' οἱ δυὸ μᾶς ἄσπιλοι... Μὰ δὲν θὰ γίνω δική σου... Μόνον διὰ τῆς βίας μπορεῖς νὰ με πάρης... Δοκίμασε...

—Θέλετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω κάτι; ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ. Αὐτὸ πού συνέβαινε μοῦ ἄρεσε... Κι' ἡ δύναμις τῆς πριγκήπισσης δὲν ἦταν καθόλου συνθιγμένη... Μὰ εἶχε νὰ κάνει μετὰ ἐμένα... Οἱ ἄλλοι φίλοι της ὡς τότε ἦσαν ἄνθρωποι λεπτοκαμωμένοι καὶ μαλθακοὶ κι' ἐτοὶ καταλαβαίνω γιατί τὴν ἐλὶλη μέρα παρουσιάζοντοσαν με χαλασμένα μοῦτρα... Ἡ πριγκήπισσα ντὲ Πολινιάκ ἔνε ἓνα μικρὸ θηρίο... Μὰ κι' ἐγὼ ἓνα μεγάλο...

—Καὶ πῶς, ἐφύγατε ἀπὸ τὸ σπιτί της;

—Ὅπως μῆλκα, ἀπὸ τὴν πόρτα... Ἐκεῖ με πῆρε ἓνα ἄμαξι με κατεβαμένους τίς κουρτίνες του κι' ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά μ' ἔβγαλε μπροστά στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου μου... Ἐτοὶ τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία...

—Ὑψηλότε, εἶπε ὁ Κάρολος Δ..., μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα... Περιμένετε...

—Μὰ περιμένω; Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί.

—Ἀκούστε, ὑψηλότε... "Ο-

» Ἀρχισε λοιπὸν τότε μιά ἄγρια παλὴ, γιὰ τὴν ὁποία ντεπόμουν, ἂν δὲν μου τὴν εἶχε ἐπιδώσει ἐκείνη. Ριχτήκα ὑπὲρ ὀχρὴ ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ἀρπάζα, τὴν ἀφῆσα δέκα φορές, γιατί γλυστρουσε σαν μελὸν, τὴν ἐρρισα τέλος στὸν τάπητα. κυλιομαστει λαχανιασμένοι σ' ἓνα μανιασμένο ἀγκυλισμα. Μὰ ἐκείνη κατάρωσσε καὶ πάλι νὰ μου ξεφύγῃ, μὰ ἐξαντλημένη, μαζεῦτήκε σὲ μιά γωνία, μετὰ ματία ματαμένα... Ἐμοιάζε με πλῆγωμένο θηρίο... Ἐγὼ ὡστόσο δὲν ἔβλησα νὰ τῆς ὠσω χάρι!...

ἴσως τὸ χειρότερο γιὰ κείνη, ἀφοῦ αὐτὴ θέλησε τὸ παίγνι δι. Ἦμουν σὺν τρελλός, τὸ αἶμα μου ἔθραξε, τὸ κεφάλι μου εἶχε ἀνάψει...

—Θὰ εἶχατε πολὺ ἄγριο παρουνιστικό...

—Εἶχα πραγματικά. Ὁρμώντας πάλι ἐναντίον της, τὴν ἐρριξα κάτω, τὴν στριφογύρισα, τὴν παρέλυσα... Καὶ παρ' ὅλα τα χτυπήματα τοῦ κεφαλιοῦ της, τὰ δαγκώματά της, τὴν κατέκτησα ἐπιτέλους. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ. Κανείς ὡς τώρα, εἶμαι βέβαιος, δὲν τὴν ἔδαμασε...

—Ὅχι ἔκανε σοβαρὸ ὁ Κάρολος Δ... Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ μυστικὸ της, ἡ τουλάχιστον εἶν' ἐν μέρει τοῦ μυστικοῦ της.

—Ὡστε δὲν θεωρεῖτε ἀρετὰ ὅσα εἶπα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ της...

—Ὁ Κάρολος Δ... ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ῥώπης:

—Καὶ ὅταν τὴν ἐδομάσατε τι ἔγινε;

—Τότε ξέσπασε σὲ χάδια, σὲ τρυφερά λόγια καὶ σὲ φιλήματα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς με κάνει νὰ πιστεύω ὅτι ὅλ' ἡ πρωτοτυπία τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ ἔγκειται στὴν διὰ τῆς βίας κατὰκτησί της ἀπὸ τοὺς φίλους της τὴν ὁποία κανεῖς ἡ κανεῖς σχεδὸν δὲν ἐπέτυχε ὡς τώρα...

—Καὶ πῶς, ἐφύγατε ἀπὸ τὸ σπιτί της;

—Ὅπως μῆλκα, ἀπὸ τὴν πόρτα... Ἐκεῖ με πῆρε ἓνα ἄμαξι με κατεβαμένους τίς κουρτίνες του κι' ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά μ' ἔβγαλε μπροστά στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου μου... Ἐτοὶ τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία...

—Ὑψηλότε, εἶπε ὁ Κάρολος Δ..., μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα... Περιμένετε...

—Μὰ περιμένω; Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί.

—Ἀκούστε, ὑψηλότε... "Ο-

» Ἀρχισε λοιπὸν τότε μιά ἄγρια παλὴ, γιὰ τὴν ὁποία ντεπόμουν, ἂν δὲν μου τὴν εἶχε ἐπιδώσει ἐκείνη. Ριχτήκα ὑπὲρ ὀχρὴ ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ἀρπάζα, τὴν ἀφῆσα δέκα φορές, γιατί γλυστρουσε σαν μελὸν, τὴν ἐρρισα τέλος στὸν τάπητα. κυλιομαστει λαχανιασμένοι σ' ἓνα μανιασμένο ἀγκυλισμα. Μὰ ἐκείνη κατάρωσσε καὶ πάλι νὰ μου ξεφύγῃ, μὰ ἐξαντλημένη, μαζεῦτήκε σὲ μιά γωνία, μετὰ ματία ματαμένα... Ἐμοιάζε με πλῆγωμένο θηρίο... Ἐγὼ ὡστόσο δὲν ἔβλησα νὰ τῆς ὠσω χάρι!...

ἴσως τὸ χειρότερο γιὰ κείνη, ἀφοῦ αὐτὴ θέλησε τὸ παίγνι δι. Ἦμουν σὺν τρελλός, τὸ αἶμα μου ἔθραξε, τὸ κεφάλι μου εἶχε ἀνάψει...

—Θὰ εἶχατε πολὺ ἄγριο παρουνιστικό...

—Εἶχα πραγματικά. Ὁρμώντας πάλι ἐναντίον της, τὴν ἐρριξα κάτω, τὴν στριφογύρισα, τὴν παρέλυσα... Καὶ παρ' ὅλα τα χτυπήματα τοῦ κεφαλιοῦ της, τὰ δαγκώματά της, τὴν κατέκτησα ἐπιτέλους. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ. Κανείς ὡς τώρα, εἶμαι βέβαιος, δὲν τὴν ἔδαμασε...

—Ὅχι ἔκανε σοβαρὸ ὁ Κάρολος Δ... Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ μυστικὸ της, ἡ τουλάχιστον εἶν' ἐν μέρει τοῦ μυστικοῦ της.

—Ὡστε δὲν θεωρεῖτε ἀρετὰ ὅσα εἶπα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ της...

—Ὁ Κάρολος Δ... ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ῥώπης:

—Καὶ ὅταν τὴν ἐδομάσατε τι ἔγινε;

λα ὅσα μοῦ εἶπατε, ἀποτελοῦν γιὰ μένα μιά λάμψι τοῦ μυστηρίου... Μὰ τὸ μυστήριον ὅλοκληρο δὲν τὸ ξέρετε ἀκόμα... Ἐλπίζω ὅμως πῶς θὰ τὰ μάθουμε ὅλα σὲ μιά βδομάδα...

—Ἰότε, ὠρεθούαρ, σὲ μιά βδομάδα ἀπὸ σήμερα στὸ «Καφε-Ἀγγλαί»... Ἐὰ φάμε πάλι μαζύ...

—Ὁρεθούαρ, πρίγκηψ.

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἀριστοκρατίας ἤξερε ὅτι ὁ ἱερόσκυ εἶχε περάσει τὴ νύχτα τοῦ στὸ μυστηριώδες σπιτί τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ καὶ σχολίαζε ποικιλοτρόπως τὸ γεγονός.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἓνας λόρδος πολὺ γνωστὸς πλησίασε τὸ Ρῶσο πριγκήψα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὴν πῆτε οὕτε λέει περισσότερο γιὰ τὴ νύχτα σας μετὰ τὴν πριγκήπισσα, γιατί εἰσὶτε χαμένος.

—Γιατί;

—Ἀβρίο θὰ σᾶς πᾶω κάπου καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἐξήγησι αὐτοῦ πού σας λέω. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε μάλιστα γι' αὐτό. Μὰ πρὸς θεοῦ, σωπάστε ἐδῶ... Θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴν γελωτοποιήσι...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐτρόμαξαν τὸν Τσέρσκυ καὶ τοῦ ἔκαναν ζωηρὴ ἐντύπωσι. Γιά τρίτη φορά τὸ ἀνυπόφορο φάντασμα τῆς γελοιοποιήσεως παρουσιαζόταν χειρότερο ἀπὸ καὶ κίνδυνον... Κατάλαβε τὴ σημασία τῆς συστάσεως τοῦ φίλου του καὶ τοῦ πρότεινε νὰ παίξουν χαρτιά σ' ἓν ἀπόμερο τραπέζι.

Τὸ παίγνιδι ἄρχισε δυνατὸ, μετὰ τρελλῆς «μίζης» ἔπάνω στὸν πρᾶσιν τάπητα... Ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ παιγνιδιοῦ ἔζωιζε τὸ μυαλὸ τοῦ Ρῶσου καὶ προκαλοῦσε τὴν περιέργειαν τῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι, συγκεντρώνοντας τὴν προσοχή τους σ' αὐτὴ τὴν τεραστίαν παρτίδα, ἐσχάσαν νὰ ρωτήσουν τὸν πρίγκηψα γιὰ τὴν προηγούμενη νύχτα.

Τὸ πρῶν, οἱ δυὸ παίχτην χωρίστηκαν.

—Λοιπὸν, ραντεβοῦ τὰ μεσάνυχτα στὸ «Καφε-Ρίς»; εἶπε ὁ «Ἀγγλος λόρδος».

—Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Ρῶσος πρίγκηψ.

Ὁ Τσέρσκυ περιμένε ἀνυπόμονα νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ μέρα. Χωρὶς νὰ βέλῃ, ἓνα σωρὸ φόβοι τὸν βασάνιζαν. Κι' ἔπειτα ἔτσι σιγά-σιγά τὴ στενοχωρῆ-μένη ψυχή, πού εἶχαν ὅλοι οἱ ἐρασταὶ τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ.

Τὰ μεσάνυχτα ἦταν συνεπέστατος, στὸ ραντεβοῦ του μετὰ τὸν «Ἀγγλο λόρδο». Ἀφοῦ ἦπαν ἓνα ποτήρι κιόμελ, ὁ τελευταῖος προσκάλεσε τὸν Τσέρσκυ ν' ἀνεβῶν σ' ἓνα ἄμαξι.

—Ποῦ θὰ με ὠδηγήσετε; ρώτησε ἐκείνος.

—Στὴν ἀναγκυρία ἐξήγησι, ἀπάντησε ὁ «Ἀγγλος». Ἐπειτ' ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ἀφοῦ τὸ ἄμαξι διέσχισε διάφορες συνοικίες, σταμάτησε.

Κι' οἱ δυὸ κατέβηκαν. Ὁ «Ἀγγλος» χτύπησε τὸ κουδούνι μιάς μικρῆς πόρτας καὶ ψιθύρισε δυὸ συνθηματικά λόγια στὸ θυρὸν πού τοὺς ἀνοίξε.

—Ἀκούστε, ὑψηλότε... "Ο-

» Ἀρχισε λοιπὸν τότε μιά ἄγρια παλὴ, γιὰ τὴν ὁποία ντεπόμουν, ἂν δὲν μου τὴν εἶχε ἐπιδώσει ἐκείνη. Ριχτήκα ὑπὲρ ὀχρὴ ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ἀρπάζα, τὴν ἀφῆσα δέκα φορές, γιατί γλυστρουσε σαν μελὸν, τὴν ἐρρισα τέλος στὸν τάπητα. κυλιομαστει λαχανιασμένοι σ' ἓνα μανιασμένο ἀγκυλισμα. Μὰ ἐκείνη κατάρωσσε καὶ πάλι νὰ μου ξεφύγῃ, μὰ ἐξαντλημένη, μαζεῦτήκε σὲ μιά γωνία, μετὰ ματία ματαμένα... Ἐμοιάζε με πλῆγωμένο θηρίο... Ἐγὼ ὡστόσο δὲν ἔβλησα νὰ τῆς ὠσω χάρι!...

ἴσως τὸ χειρότερο γιὰ κείνη, ἀφοῦ αὐτὴ θέλησε τὸ παίγνι δι. Ἦμουν σὺν τρελλός, τὸ αἶμα μου ἔθραξε, τὸ κεφάλι μου εἶχε ἀνάψει...

—Θὰ εἶχατε πολὺ ἄγριο παρουνιστικό...

—Εἶχα πραγματικά. Ὁρμώντας πάλι ἐναντίον της, τὴν ἐρριξα κάτω, τὴν στριφογύρισα, τὴν παρέλυσα... Καὶ παρ' ὅλα τα χτυπήματα τοῦ κεφαλιοῦ της, τὰ δαγκώματά της, τὴν κατέκτησα ἐπιτέλους. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς πριγκήπισσης ντὲ Πολινιάκ. Κανείς ὡς τώρα, εἶμαι βέβαιος, δὲν τὴν ἔδαμασε...

—Ὅχι ἔκανε σοβαρὸ ὁ Κάρολος Δ... Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ μυστικὸ της, ἡ τουλάχιστον εἶν' ἐν μέρει τοῦ μυστικοῦ της.

—Ὡστε δὲν θεωρεῖτε ἀρετὰ ὅσα εἶπα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ της...

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπιτί, ἡ κουζίνα, κλπ.)

ΦΘΑΣΕ ἡ ἐποχὴ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ντύσιμο στὴς πλάς. Τὸ ντύσιμο αὐτὸ δὲν συνίσταται μόνον σὲ μιά τυτῆα φορεσιά, πού μοιάζει σχεδὸν με φρούτα καὶ φοριέται με μιά ὁποιονδήποτε μιλῶσα. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ φορέσουμε καὶ ὀρεστικά φορεματάκια λινὰ ἢ χαμωμένα ἀπὸ λεπτοῦ ἀλκατῆς ὡς ἢ καρεβάτι κατὰ τὴν πλάς.

Μερικὲς, πὺς τοιμηρὲς, προτιμοῦν τὰ «σούτς», ἡδη παντελονάκια κοντὰ καὶ κοροσὲς δίχως μανίκα. Μὰ τὸ κοινοῦ αὐτὸ εἶνε κατὰ τὴν πλάς, γιὰ τίς ψυχρὰς καὶ λεπτῆς. Ὅσες εἶνε λίγο εὐσωμες, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὸ «σούτς», γιατί κονταίνει τὰ πόδια καὶ τὸνίζει πολὺ τίς στοργυλότητες, πού μᾶλλον θέλουν νὰ τίς κρύβουν ἢ γυμνάζουν.

Αὐτὲς εἶνε καλύτερα νὰ προτιμοῦν φορεματάκια σπορτίβ. Ἀλλ' ὡστε τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε χαριτωμένα. Ὅλη τους ἡ ὀμορφιά συνίσταται στὴν ἀπλοότητά τους. Κάποτε συμπληρώνονται με μιά μικρὴ μίτερ, πού μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν βροχὴν ἡ ψύχρα.

Καὶ ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ πλάς, ἄς ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὰ κοινοῦ μίαν.

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἡ βιομηχανία ἀμύλων νὰ μᾶς παρουσιάσῃ κάθε χρόνιο νέες κρεσσόνες, ὅσων ἀφορὰ τὰ κοινοῦ μίαν. Ἀλλὰ τὰ κοινοῦ μίαν αὐτὰ ἦσαν μονόχρωμα, ἔπειτα ὅμως ἔγιναν χρωματιστά καὶ οἷε. Τώρα εἶνε ἡ μόδα τὸ πλεῖον στὸ χεῖρ με πολὺ σφιχτὸ πλέξιμο ἀπὸ μαλλί.

Τὸ παντελονάκι εἶνε μαῖον, τὸ δὲ κοροσὲς, εἶτε οἷε, εἶτε μαγιαντέρα. Πάντως τὰ ἐφετινὰ μαγιὰ δὲν παρουσιάζουν τίς γυμνότητες τῶν ἄλλων ἐτῶν καὶ ἀφήνουν μόνον ἓνα καλὸ ντεκολτέ, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, καὶ τὰ μαρτίσια.

Γιὰ τὰ κοροσὲς σὺνηθίζονται πολὺ τὰ ζωηρὰ χρώματα.

Ἡ μισοτέλεια καὶ τὰ περίεργα ἀνοίγματα στὴν πλάτη, καταργήθηκαν, γιατί σκέφθηκαν ἡ κορὴ, καὶ πολὺ σωστά, διὰ παρουσιάζουν πολὺ ἀκαταστάτο θέαμα με τίς ἔσομες τουαλέτες, πού δείχνουν τὴν πλάτη ἡλικιωμένη με διάφορα σήματα.

Καταργήθηκε ἐπίσης στὴς ἑυρωπαῖκες κοινοῦ μίαν ἡ μανία τοῦ νὰ τρυφοῦν ἢ γυμνάζουν διὰ τὴν ἡμέρα με τὸ μαγιὸ στὴς πλάς. Τὸ μαγιὸ φοριέται γιὰ τὸ πᾶν, γιὰ τὴν ἡλικιωμένη, καὶ ὅτε ἄντικαθίσταται με σούτς, ἂν πρόκειται νὰ γίνονιν σούτς με βράδια, ὁ-τερο κλπ., ἢ με φορεματάκια σπορτίβ, ἂν πρόκειται νὰ μείνουμε στὴν πλάς. Τὰ λινὰ ὑφάσματα σὲ εὐ-φορα χρώματα εἶνε τὰ πὺς προτιμῶνται. Σὺντὰ βλέπουμε καὶ ἀναμείγ-νους δύο χρωμάτων λινὸν σ' ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ φορέμα: Ἀσπρὸ καὶ κίτρι-

νο, ἄσπρὸ καὶ μπλε σέλ, ἄσπρὸ καὶ ροζ, ἄσπρὸ καὶ πράσινο.

ΓΙΑ Τὴν ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Μιλήσαμε κι' ἄλλοτε γιὰ τὴ σημασία πού ἔχουν τὰ μάτια, ὅσων ἀφορὰ τὴν ὀμορφιά τοῦ προσώπου. Σήμερα θὰ πραγματευθῶμε ἐιδικῶς τὸ μακιγιάρισμα τῶν ματιῶν, πού πρέπει νὰ γίνετα με τρόπο τέτοιο, ὥστε νὰ μὴ διατρέχουμε τὸν κίνδυνον νὰ βλάψουμε τὴν ὀράσιν μας.

Υπάρχουν μερικὰ κοσμητικά, πού δίδουν λάμψιν στὰ μάτια, ἀλλὰ πρέπει, πρὶν τὰ χρησιμοποιήσουμε, νὰ ἐξετάσουμε καλὰ τί οὐσίες περιέχουν, γιατί

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΣΕΙΣ, ΤΙ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΤΕ;

ΕΙΜΑΙ, άπελ-
πόμενος, φί-
λε μου—μου
έλεγε—έλε-
να βράδυ ό
κ. Φαβερο-
νιά—και
κοντεύω να
παλαβώσω!...

Ναί, μη γελάς... Δεν είναι ά-
ντείο, αυτό που μου συμβαί-
νει... Είπε φριχτό!... Είπε τρα-
γικό!... Είπε προτάκουστο!...
"Άκουσε λοιπόν, την περιπέ-
τειά μου... Κι' αντί να γελάς
έτσι, καλώς θάκαινες να μου
δώσεις μια συμβουλή, για το
πώς θα κατορθώσω να ξεμ-
πλέξω απ' την τωρινή γελοία,
άλλα και τόσο επικίνδυνη θέ-
σι μου!

Καθώς ξέρεις, την πρώτη
νεότητά μου την πέρασα—σαν
άπόγονος καλών κι' όρεσιθίων
ευπατριδών—στη Βρετανία,
και στον πατρικό μου πύργο
του Καστρί. Καθώς ξέρεις
έπίσης, δεν είμαι καθόλου φι-
λόσοφος ή ρωμαντικός. Έπο-
μένως, θά άνοισσα και θά με-
λαγχολούσα τρομερά στις
βραχώδεις εκείνες έρημιές
μου, αν δεν υπήρχε εκεί να με
διασκεδάζω ή Τζέννυ.

Η Τζέννυ, κόρη του φύλα-
κος του πύργου μου, ήταν μια
εύρωστη χωριατοπούλα, πα-
χουλή, ροδοκόκκινη, και γε-
μάτη από όγεια. Κοντά στα
σωματικά αυτά προτερήματά
της, είχε και το σπάνιο χά-
ρισμα να είναι μια έξαιρετη μα-
γειρίσα: Μαγειρούσε τις ά-
γριόπαπιες σαλμί και τους
λαγούς στιφάδο με τόσο τέ-
χνη, ώστε ακόμη θυμίζονται
αυτά τα φαγητά της και έερο-
καταπνίω από λαιμαργία!

Η μοναξιά κι' η έρημία μου
λοιπόν, ήταν πολύ κακοί σύμ-
βουλοι... Κι' αν σκεφθής και
πόσο όρεχτική μου φαινόταν η
Τζέννυ, θά καταλάθης εύκολα
τά ύπολοιπα!... Έξ αίτίας λοι-
πόν αυτών των «ΥΠΟΛΟΙ-
ΠΩΝ», αναγκάστηκα ένα
πρωί να όδηγήσω τη Τζέννυ
στο Δημαρχείο, και να την...
παντρευτώ κοινωνικά μπρός
στον παπά και στο δήμαρχο...

Τι τά θέλεις, φίλε μου!...
Ό καθένας σήμερα ζή για τον
εαυτό του... Γι' αυτό κι' εγώ,
δεν λογάσασα καθόλου τις
προλήψεις, και τά σχόλια του
κόσμου, και παρ' όλο που ή-
μουν ευπατρίδης, παντρεύτηκα
σχεδόν ευχαρίστως την εύρω-
στη χωριατοπούλα της Βρε-
τανίας...

Ό! δεν άργησα να μετανοή-
σω πικρά, γι' αυτό!... Η-
μουν συνθιγμένος σε μερικές
λεπτότητες της ζωής, και σε
κάποιο ύψος αίσθησης, πρά-
γματα τα οποία άγνοούσε εν-
τελώς ή τραχεία σύζυγός
μου: Παραδελφισμός χάριν,
μεταχειριζόταν διαρκώς χον-
δροειδείς άθυροστοιγές στις
οικητήσεις της, ένοούσε να
κοιμάται το βράδυ με τις...
κάλτσες, σπάνια λουζόταν,

κλπ. κλπ!
Και το χειρότερο απ' όλα,
από τότε που έγινε γυναίκα
μου, όχι μόνον έπαψε να είναι
μαγειρίσα μου, αλλά ούτε
και πατούσε καν το ποδι της
στην κουζίνα!...

Αναγκάστηκα τότε, να πά-
ρω άλλη μαγειρίσα, ή οποία
όμως δεν ήξερε καμιά άπ' τις
ιδιοτροπίες μου στο φαγη-
τό. Έτσι, το γεγονός αυτό,
καθώς και το ότι ή Τζέννυ έ-
ξακολουθούσε να μη διορθώ-
νεται—διαρκώς худαία και
χονδροειδής—με άνάγκασαν
να νοιώσω μια βαθειά άηδία,
γι' αυτή!...

Ευτυχώς, ό Θεός δεν εύλό-
γησε τον άναρμστο γάμο μας
με παιδιά. Και γι' αυτό, μόλις
συνήλθα κι' ένοιωσα την άνο-
ησία που είχα κάνει, μπόρεσα
να πετύχω εύκολάτα το δι-
αζύγιο μου μαζί της...

Στάσου όμως, ξού, και να
ιδής τί έπαθα άργότερα!...
"Υστερα από έναν χρόνο, έα-
ναπαντρεύτηκα... Πήρα τη
μαρκησία Γκραφονταίν, μια
δελκτική χήρα... Είπε ή σημε-
ρινή γυναίκα μου... Και πρέ-
πει να όμολογήσης, φίλε μου,
ότι στο έλκεκτό της άτομο εί-
νε συγκεντρωμένα ή χάρις, ή
ώμορφιά, ή άρχοντιά, και ή
λεπτότης!

Στην άρχή, ή δεύτερη αυτή
γυναίκα μου, μούκανε άρκετές
σκηνές... Ηξερε ότι ήμουν έα-
ναπαντρεμένος, και κάτι είχε
άκούσει περί της πρώτης μου
γυναίκας: "Ότι, δηλαδή, ή-
ταν κάποια άμόρφωτη νέα, κι'
όχι τελοςπάντων από καλή οι-
κογένεια!... Άλλά το ότι ήταν
μια έντελώς χωριατοπούλα,
και μάλιστα πρώτη μαγειρί-
σα μου, το άγνοούσε έντελώς!

Σιγά-σιγά όμως, κατώρθω-
σα να κοιμήσω έντελώς τις
πρώτες αυτές ζηλοτυπίες της...
Ημουν ευτυχής, γιατί βρήκα
έντελως ως σύζυγό μου ένα
λεπτό, άριστοκρατικό πλάσμα,
της ίδιας κοινωνικής τάξεως
με μένα, μορφωμένο έξαιρετι-
κά, και με το όποιο θά μπο-
-

ρούσα έπιτέλους να συνεννοή-
μαι... Κάναμε ένα άλησμόνητο
ταξίδι γάμου στην Ιταλία,
κι' όταν γυρίσαμε στο Παρίσι,
άποφασίσαμε να τακτοποιήσου-
με και το «νοικοκυριό» μας...

Έγώ είχα τον καμαριέ-
ρη μου, κι' ή μαρκησία σύζυγός
μου είχε την καμαριέρα της...
Μας χρειαζόταν όμως και μια
μαγειρίσα, και γι' αυτό δώ-
σαμε έντολή στο πλησιέστερο
«Μεστικό Γραφείο», να μας
προμηθεύσει μια κατάλληλη...

Φαντάσου όμως, φίλε μου,
την κατάπληξι μου, όταν—ύ-
στερα από λίγες ήμέρες—πή-
κα ένα πρωί στην τραπεζαρία,
κι' άκουσα τη γυναίκα μου να
λέη:

—Λοιπόν σύμφωνοι, κόρη
μου!... Μου άρέσει ή μαγειρι-
κή Ικανότης σου, και σε κρα-
τά!... Θά σου δίνω, έκτός από
ύπνο και ένδύματα, και όχτα-
κόσια φράγκα το μήνα μισθό!

Κεραινωθήκα!... Η μαγει-
ρίσα αυτή, την οποία μας έ-
στειλε—με άριστες συστάσεις
—ό μεστής, ήταν ή πρώτη μου
γυναίκα, ή Τζέννυ!... Και μά-
λιστα μια Τζέννυ που χονδρο-
ειδής, πιο κόκκινη, από άλλο-
τε.

—Μην την παίρνεις, μην την
κρατάς! φώναξα έντρομος κι'
άβελά μου, στη γυναίκα μου.

—Γιατί; έκανε εκείνη, με
βαθεία άπορία.

—Γιατί, κύριε; έκανε επίσης
ειρωνικά και προκλητικά κι' ή
Τζέννυ.

—Ό, Θεέ μου!... Τι φοβερή
πού ήταν ή θέσι μου, εκείνη τη
στιγμή!... Βέβαια, έπρεπε να
χω το θάρρος και ν' άποκρι-
θώ:

—Μην την παίρνεις, γιατί εί-
νε ή πρώτη μου γυναίκα!

—Άλλά, έλα πάλι που διέτρε-
χα τον κίνδυνο, να χάσω όλο
το γοητρό μου και την άξιο-
πρέπεια μου!... Τι θάλεγε για
μένα ή όπερφηφαν πρώην μαρ-
κησία Γκραφονταίν και τώρα
σύζυγός μου, όταν θά μάβαινε
ποιά ήταν πραγματικώς ή
πρώτη μου γυναίκα;

Στάθηκα, λοιπόν, μικρόψυ-
χος... Μουρμούρισα, τραυλί-
ζοντας κι' εγώ δεν ξέρω πειά
τι είδους άνόητες κι' άσυνάρ-
τητες δικαιολογίες!... Κι' ή
υπ' αριθ. 2 σύζυγός μου, άσυ-
ποίαστη εύτυχώς, με διέκοψε
άνοπόμωνα, λέγοντάς μου:

—"Ας την δοκιμάσουμε, ά-
δελφέ, και βλέπουμε!... Άν
δεν μας κάνει, τη διαχύνουμε
και παίρνουμε άλλη!

Υποχώρησα. Αυτό όμως που
φοβόμουν, έγινε: "Η υπ' αριθ.
2 σύζυγός μου, μόλις δοκιμα-
σε τα μαγειρευτά χαρίσμα-
τα της υπ' αριθ. 1 σύζυγου
μου, καταγοητεύτηκε μαζί
της!...

Την έβαζε διαρκώς να
μαγειρεύη πολυεργικά ουλμί
και λαγούς στιφάδο, και με
κανέναν τρόπο δεν ήθελε να
τη δώδω!

Ιδού λοιπόν ή καταραμένη
Τζέννυ, για τα καλά θρονια-
σμένη μέσα στο σπίτι μου και
στην οικογένειά μου!... Μη γε-
λάς, φίλε μου... Άντ'θετα,
κλάψε με και λυπήσου με, γι-
ατί απ' την άφωτισμένη έκε-
λη ήμέρα ή ζωή μου κατάντη-
σε σωστό βύσανο!

Ναί, είχε το σκοπό της ή
Τζέννυ, που δεν μαρτυρούσε
τίποτα απ' το παρελθόν μας,
στη γυναίκα μου!... Γιατί!...
"Ιδού, γιατί: Κάθε λίγο, πρωί,
μεσημέρι, βράδυ, με παραφύ-
λαγε πίσω απ' τις πόρτες ή
στούς έρημικούς διαδρόμους
του μεγάρου μου... Και τότε,
με οικειότητα άηδιαστική και
με σαρκασμό άνυπόφορο, μου
τέντωνε τα σαρκώδη χείλη
της, λέγοντάς μου:

—Έλα, ένα φιλάκι δόσμου,
άγαπημένε μου!... Γιατί μ'
άονήθηκες και πήρες άλλην!...

Αποζημιώσε με, τουλάχιστον
την καμένη, μ' ένα γλυκό φι-
λί σου!

—Πήγαινε πνίξου, κουκουθά-
για! της μούγκριζα τότε εγώ
πνιχτά, έξαλλος για τη θρασύ-
τητά της. Και να μη μου έα-
ναμιλήσης στον ένικό, γιατί
θά σε ξεμαλλιάσω!

Μά εκείνη, γελώντας με υσ-
τανική ειρωνεία, άπαντούσε:

—Μπα, έτσι!... Τότε, δόσε
μου ΔΕΚΑ φράγκα!

—Νά πές στο διάβολο! ά-
παντούσα, μισοπνιγμένος απ'
την άγανάκτηση.

—Πάω, λατρευτέ μου! μζ'-
λεγε τότε άτάραχη, εκείνη.
Πρώτα όμως, δόσε μου... ΕΙ-
ΚΟΣΙ φράγκα, γιατί 9ά τά
μαρτυρήσω όλα στην κυρία!!

Τι ήθελες να κάνω;... Έδι-
να τά είκοσι φράγκα, και σω-
πούσα!... Σε λίγο, τά είκοσι
φράγκα έγιναν σαράντα, τά
σαράντα έγιναν ογδόντα, κι'
ούτω καθεξής!... Δεν είχε ά-
νάγκη να τσακίζεται στις δου-
λειές ή καταραμένη Τζέννυ,
για να της αδεήσουμε τον μι-
σθό: Της ήταν άρκετό να με
άπειλη με τά χάδια της, κι' ά-
μέσως εγώ της άνοιγα πρόθυ-
μα το πορτοφόλι μου!
(Η συνέχεια εις την σελ. 1294)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο κ. ΗΛΙΑΣ Η.
ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ
(Κέρκυρα) μας
γράφει:

«Άγαπητέ μου
μεταλλικό,
στην κοινωνική
σας έρευνα σπεύ-
δο κι' εγώ, σύμ-
φωνα με την άν-
τιλήψη μου, να

σας άπαντήσω και σας λέγω: Σπο-
νταίως τυχάνει να συναντήσω κανείς
στην ζωή του μια γυναίκα που να
συγκεντρώνει τόσα χαρίσματα, όσα
χρειαζόμαστε για να της χαρίσω δι-
κάια τον τίτλο της Ιδανικής. Με
αυτά μου τά λόγια δέβαια δεν θέ-
λω να πω πως χάρηκαν τέτοιες γυ-
ναίκες απ' τον κόσμο. Υπάρχουν,
παύουν όμως κατά το πλείστον
μεσα σε ώριμα στρώματα της
κοινωνίας, όπου δυστυχώς παραμι-
λούνται και παραγνωρίζονται. Τό-
ρα επιτρέψτε μου να σας πω, και
αυτό δέβαια δεν πρέπει να το ξε-
χνάμε όλοι μας, πως ή γυναίκα ή-
ταν ένα και θά παραμείνει πάντοτε
ή αιώνια Εύα. Πολλή δε περιούσι-
οσ τώρα, στον είκοστο αιώνα που
με την εξέλιξη της ανθρώπινης
ή γυναίκα έχει άποκτήσει τόσα και
τόσα δικαιώματα. Η σημερινή γυ-
ναίκα θέλει τον άντρα σκέλετο της,
τον θέλει να γονιτεύει με τοσούτα
της, τον θέλει τέλει να τον μετα-
χειρίζεται σαν παιχνίδι και ζεί-
νος να μη μιλά, και πολλές φορές
να κάνει πως δεν βλέπει...

Και μόνον αυτά; Μήπως τά τό-
σο φοιλέα, όσο και άποτρόπαια
έγκληματα, δεν γίνονται έξ ατίας
των γυναικών; Τη διαφορά λοιπόν
έχει ή γυναίκα από τον διάβολο;
Αποόριστο χαμφάν, μια μόνη ποι-
ά, αντί κέρατα, έχει άφθονα μαλλιά.
Ας μη προσορώμε όμως περισσό-
τερο, πολύ σας άσπαχόλησα, δεν
ήνε έτσι: Σας λέγω μόνον πως ή
τέλεια γυναίκα, ή ιδανική σύζυ-
γος, ή στοργική μητέρα, και ή κα-
λή αδελφή, βρίσκεται μέσα στα κοι-
νωνικά εκείνα στρώματα, όπου τ'
αποχά κορίτσια με τον ιδιοτή και
την τιμή προσπαθούν να κερδίσουν
τον έπαισιον. Αυτές μόνον ή γυ-
ναίκες είνε εις θέσιν να συμμερι-
στούν τόσο τη χαρά, όσο και τη
λίπη του άνδρός. Όσο για τις
άλλες, δηλαδή τις γυναίκες των
σαλονιών που διαθέτουν άφθονα τα
μέσα για να γλεντούν τη ζωή τους
αυτές αν είνε διάσημα, θά τις έ-
στέλνω ως δώρο στους Καννιά-
λους.

Με άγάπη,
Ηλίας Η. Μεταλλινός.

Ο κ. ΗΛΙΑΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥ-
ΛΟΣ (Νέα Χάλκηδον-Γιαννιτσών)
μας γράφει:
«Άγαπητή «Οικογένεια». Με-
τά χαράς σπεύδω ν' άπαντήσω
στο έρώτημα που έθεσες στους ά-
ναγνώστες σου. Κατά την γνώμη
μου, ιδανική σύζυγος είνε εκείνη
που έξοι, σε κάθε περίπτωση να
φερθεί ανάλογα, που διατηρεί την
χαρά στο σπίτι, που στην λίπη πε-

...

...

...

...

Ποιό είναι ή ιδανική σύζυγος;

ΚΖ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Φίλος μας, με το ψευδώνυμο
«ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΑΚΡΥΝΟΣ» μας
άπαντά:

«Άγαπητή μου «Οικογένεια». Για
την έρευνά σας ποια είνε ή
ιδανική σύζυγος; απαντώ και
εγώ: Την σύζυγον που θά πάρω,
την θέλω να είνε όμορφoύταια,
εύμορφη πρό πάντων στην ψιχή,
και να μη μέ... άπατά!...

Κάποιος Μακρυνός

Φίλος μας με το ψευδώνυμο
«ΙΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ» μας
γράφει από το Ρέθυμνο της Κρή-
της:

«Άγαπητή «Οικογένεια». Για
την προτροπή σου σε συγχώρω.
Κάτι τέτοιες στήλες είνε σχεδόν
άπαραίτητες σε περιοδικά, πραγμα-
τικώς οικογενειακά με κηλοφορία
άν η δική σου. Άπαντώντας λοι-
πόν κι' εγώ στο έρώτημα σου έχω
την παρακάτω γνώμη, πως σαν
βρω μια γυναίκα που νάχη την ά-
μορφιά της Αφροδίτης, την έξο-
πιάδα της Ασπασίας, τη γοητεία
της Κλεοπάτρας, τη χάρι της Λαί-
δος, και την τόλην και τη σινει
της Θεοδόρας, τότε θά δεχθώ ει-
χαρίστως να ταυρίζομαι.

Με άγάπη
«Ιδανικός σύζυγος»

Ο κ. Η. Α. (Καλάμα) μας
γράφει:

«Κύριε Διευθυντά. Παρακολού-
θω με μεγάλο ένδοσιασμό, στην
άγαπητή «Οικογένεια», την μεγα-
λή έρευνα που κάνετε περί της Ι-
δανικής σύζυγου. Διατυχώς όμως,
κατά την γνώμη μου δεν υπάρχει
καμιά άπολύτως ιδανική σύζυγος.
Και για να πιασθίτε, σίχτε μια

...

Μετά τλίστης τιμής
Γεώργ. Χομενιάδης

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντή-
σεις άναγνώστών μας.

...

Πληροφορίες τους άναγνώ-
στες μας, ότι άπαντήσεις διά την
«Ιδανική σύζυγον» θά γίνονται δε-
κτά μέχρι τέλους Ιουνίου. Κάθε
άπάντηση που θά φτάση πέραν της
προθεσμίας ταύτης δεν θά ληφθί
ισ' όψιν.

Επίσης δεν θά ληφθούν ισ' ό-
ψιν άπαντήσεις άδίκως κακογραμ-
μένες, έλλιπώς άσύντακτες και
δυσάναγνώστες.

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1266)

οισμό τους. Κι' ως δογάνοι τους, οι ιδιογενείς θα μεταχειρίζοντο τον πατέρα της, ο οποίος θα τάνανε τη γέφυρα του Νείλου στην Μπένχα.

Μ' αυτή την αγωνία πέρασαν άλλες δυο μέρες. Έφθασε η τελευταία μέρα του Ραμαζανισιού. Αβριο θα γιορταζότανε το Μπαϊράμ. Κι' απόψε επρόκειτο να ταναχτή η μεγάλη γέφυρα του Νείλου, στη Μπένχα. Τα νερά θαρραλύνονταν στην καταστάση στάθμης του αβριού την εποχή και το τραίνο με τους στρατιώτες θα γυρομύδατο στην κοίτη του ποταμού. Και έπειδή οι δούλοι ήταν ελεεινοί, δύσκολα θα έφθαναν ή έπαινοντες.

Στο μεταξύ, ο μαυισμένος έθλος θα καταλάμβανε το Κάουρ... Κι' ο Φράνκ είχε πη ότι θα επέστρεφε με το πρώτο απόσπασμα... Ναι, αλλά ο Κέννεν θα σώζονταν !...

— Πατέρα ! Πατέρα ! "Ω, δοξάσω τον Θεό... τραύλισε ή νέα και λιποθύμησε.

— Τι συμπεριφορά θυμάστε σεις απ' αυτήν την υπόθεση ; ρώτησε ο "Αγγλος. Σύμφωνα με την έκθεση, φαίνεται ότι ο Μπάλφουρ έκανε την κατάσταση. Θα τον αναφέρουν ή εφημερίδες ως ήρωα, αλλά τώρα αναστατεύεται, ήταν ελκρινής τάχα ο άνθρωπος αυτός, κι' ενήργησε από μεταμέλεια ;

— Μι ! απάντησε κάποιος. Είπε αλήθεια παράξενη υπόθεση... ο παθ'όχιποτε όμως, θα δικαιολογηθεί ότι το κορίτσι αυτό έδειξε σπάνιο θάρρος κι' αυτοθυσία...

— Αυτό, έλοι έμειναν σύμφωνοι. "Ετσι ο Γουίλφρεντ Μπάλφουρ, θεωρήθηκε ως ήρωας στα μάτια των "Αγγλο-Αιγυπτίων. "Ωστόσο, ή άρχος του τόπου του έδωσαν μια άποψη παράξενη αναγνώριση της υπηρεσίας του. Τον απέλυσαν από τη θέση του με πλήρη σύνταξη, για λόγους υγείας του ίδιου και του γιου του.

Στόν σταθμό του Κάουρ, την ώρα της αναχώρησης του τραίνου, ο κόσμος προσέπεμπε τον Μπάλφουρ με ένθουσιασμό. "Ο Φράνκ πήρε ιδιαίτερος την επιτηρημένη τώρα, Νόρα και της ηρώθηκε.

— Σέ τέσσερες μήνες, άγαπημένη μου, θα έννοθουμε παντοτεινά... Καλή αντίοισι !...

Τη στιγμή που θα ξεκινούσε το τραίνο, ένας υπάλληλος με την χειροσκόνη στολή της Διοικήσεως, έδωσε ένα γράμμα στην Νόρα. Παρασημεμένη, ή νέα, το άνοιξε. Βεβαιέ μέσα ένα τσέκ πεντακοσίων λιρών και μια σημείωση μ' αυτές τις λέξεις:

— "Εκ μέρους ενός όμιλου θανμαστών, σε μια πραγματική ηρωίδα. Τα μάτια της νέας βοήθησαν. "Απέναντί της, ο μικρός Κέννεν καθόταν στα γόνατα του πατέρα του και οι δυο χαρούμενοι χαμογούσαν με τα μαντίλια τους τον κόσμο που στεκόταν στη πλατφόρμα του σταθμού. "Αργά το τραίνο ξεκίνησε.

Μ' απόγνωση, γιατί έβλεπε ότι έβγχαν τον πολύτιμο καιρό σε άσκοπες ερωτήσεις αντί να στεφθούν και να προλάβουν τον φοβερό και έπαινομένο κίνδυνο, ή Νόρα έβγχησε ότι ο αδελφός της κινδύνευε κι' ότι έπρεπε να φύγει. Και

— Γιατί το κάνετε αυτό ;
— Γιατί είχα ανάγκη από χρήματα ! είπε ή νέα πονηρά.

— Είπατε ότι έβλεπε ή Νόρα Μπάλφουρ, ή κόρη του Γουίλφρεντ Μπάλφουρ, του έπαιτη των σιδηροδρόμων ;

Μ' απόγνωση, γιατί έβλεπε ότι έβγχαν τον πολύτιμο καιρό σε άσκοπες ερωτήσεις αντί να στεφθούν και να προλάβουν τον φοβερό και έπαινομένο κίνδυνο, ή Νόρα έβγχησε ότι ο αδελφός της κινδύνευε κι' ότι έπρεπε να φύγει. Και

— Γιατί το κάνετε αυτό ;
— Γιατί είχα ανάγκη από χρήματα ! είπε ή νέα πονηρά.

— Είπατε ότι έβλεπε ή Νόρα Μπάλφουρ, ή κόρη του Γουίλφρεντ Μπάλφουρ, του έπαιτη των σιδηροδρόμων ;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΕΞ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ !

(Συνέχεια εκ της σελ. 1267)

συστάρι... Τις πενήντα χιλιάδες, τις κληροδοτώ στα σαράντα πέντε γνωστά παιδιά μου, και τις άλλες πενήντα χιλιάδες στις δυο τελευταίες κόρες μου, για να τους χρησιμεύσουν ως προίκια !...

...Θέλω όμως τώρα το εξής από σας, κύριε συμβολαιογράφε : Πώς πρέπει να συντάξω τη διαθήκη μου, ώστε να εξασφαλιστή αυτή ή προίκια των δυο κοριτσιών μου ;... Μήπως πάλι ξεπεταχτούν στη μέση τα υπόλοιπα παιδιά μου, των οποίων τή έχω έχω χέσει από καιρό, και χαρομύδαται ως άδικη τη διαθήκη έπειδή δεν κληρονομούν τίποτα άπολύτως ;

Καθόρισε τον άλλόκοτο αυτόν πατέρα των ΕΚΑΤΟΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΛΥΟ παιδιών, εξηγώντας του μερικές διατάξεις του νόμου, ή όποιες εξασφάλιζαν την κληρονομία του από άτακτης άλλων δικαιοτήτων. "Επίσης του είπα, ότι τα σαράντα πέντε γνωστά παιδιά του κληρονομούν τις 50 χιλιάδες φράγκα, έπεισε να στέλνουν γραπτή παραίτηση των δικαιωμάτων

αυτών. Μόλις Ροζά κι' ο άλλος κληρονομούν τις 50 χιλιάδες φράγκα, έπεισε να στέλνουν γραπτή παραίτηση των δικαιωμάτων

αυτών. Μόλις Ροζά κι' ο άλλος κληρονομούν τις 50 χιλιάδες φράγκα, έπεισε να στέλνουν γραπτή παραίτηση των δικαιωμάτων

αυτών. Μόλις Ροζά κι' ο άλλος κληρονομούν τις 50 χιλιάδες φράγκα, έπεισε να στέλνουν γραπτή παραίτηση των δικαιωμάτων

αυτών. Μόλις Ροζά κι' ο άλλος κληρονομούν τις 50 χιλιάδες φράγκα, έπεισε να στέλνουν γραπτή παραίτηση των δικαιωμάτων

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1279)

σι τους. Μά εγώ ποτέ δεν συγχώρησα τον εαυτό μου, που είχε ξεγλασθή από τη μορφή της "Ολγας Βάλφουρ και δεν υποπτεύθηκα ότι μπορούσε να είναι μια κατάσκοπος.

Αυτή είνε ή ιστορία που διηγείται ή αρχικατάσκοπος Λώρενς. Μά με τη μετρομορφώση όμως που τον διάκρινε, δεν ανέφερε ότι αυτός είχε πη στον "Χ.202" ν' άσχοιηθήν ή αυτή την υπόθεση, για να τον κινήσει κι' αυτόν ένδοξο, έπειδή τον εκπαιδεύσε για το θάρος του και τη γενναϊότητα του.

Οι δυο κατάσκοποι πλήρωσαν με τη ζωή τους την έργληματική δοξαίοντα μου, οπτε κι' εγώ είμαι καμιά το δρόμου !... "Απλούστατα, είμαι ή... ή... ή... πρώτη απ' έδω, με φιλοσοφία πολύ πριν από σας !

Και τώρα, τι να κάνω ;... Συμβούλεψέ με, φίλε μου, γιατί κοντεύω να τρελλαθώ ! "Ω, συμβούλεψέ με, φίλε μου !... Τι να κάνω ;...

Σχεδόν δάκρυζε, ο φτωχός φίλος μου !... Τον λυπήθηκα κατάκαρδα... Κι' έπειδή το δυσκίνητο μυαλό μου, δεν βρίσκει στο φριχτό αυτό δόλημμα, τον παραπληρω στούς άγαπηλούς πιδ έπινοητικούς από μένα — μήπως μωρέσουν και του δώσουν καμιά σωτηρία συμβούλη !

Στη συναντία. Η μικρή Μπέμπε. — Μαμά, αυτός ο κύριος πρόκειται να δειση με το μπαμπού του αυτή τη νύχτα ;

Η μαμά της. — Δεν θα τη χτυπήσει, παιδί μου. Αυτός είνε ο μάστορας και κρατάει τη μηχανή του. Και αυτή ήνε ή καλλιτέχνης.

Η μικρή Μπέμπε (με άποψη). — Εμπρός, λοιπόν : Τι να κάνω ;

Η μικρή Μπέμπε. — Μαμά, αυτός ο κύριος πρόκειται να δειση με το μπαμπού του αυτή τη νύχτα ;

Σατυρική Δελτία

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΑ

Ποτέ της δεν έδάκρυσε, αιώνα (γέλια), κάθε παρέα έρχεται και φεύγει με (θυσμένη).

Μέσ' στο μικρό της μαγαζάκι από (γέλια), κι' έτσι ποτέ της δεν πονεί, γιατί (ή εύλογημένη).

Γυμνάζει την ταβέρνα της από (γέλια), κι' είν' άδειαν τα χείλη της... και (τίγκα τα θαρρία !).

Ποτέ της δεν έδάκρυσε, αιώνα (γέλια), κι' όταν περνά καμιά φορά λίγο (χρυσάκι να πάρει).

Κι' ενώ με τον καθέναν γλυκά (χρυσάκι να πάρει), θαρρείς πως είν' βασιλέας, και (κόρη ταβερνάρη).

"Αν της είπης για έρωτα στα γέ (για να δει να σπάσει), κι' αυτό κι' εγώ την άγαπό κυ (φρά... μήπως γέλαση !).

Μια μέρα στην ταβέρνα της την (βορσάκι μοναχά), σκουπί απ' το μούδι μου της μπα (νο στα γεμάτα).

Κι' εκεί που κίπτι έβλεπε άξένισμα (ή φτωχή), τη φίλησα άχόρταγα την όψη (μαυρομάτα).

Ούτε μια λέξη έβγαλε, έβγαλε μο (νάχα, κι' ένα φίλμα μούστειλε κατσουφια (σμένη, τάχα...).

Μά διόλου δεν με θέμωανε το δό (λιο της φίλ, θαρρείς καθώς ερχότανε από μα (κονά σταλμένο).

Από μακονά πολύ, Προτού να φθάση έπεσε στο δρό (μο παγωμένο).

Πάρε' το της λέγο, άλλονουθ θε (νάν' άπομεινάρι, είνε διδάσιο... το φίλ σε κόρη τα (βερνάρη).

Παράξενο σάν γύρισα, ένθ' απ' τα (πολλά, να την εύρω περίμενα στα γέλια (λιγωμένη).

Είρηνά μέσ' τα δάκρυα την κόρη (πών γέλια... — Λοιπόν της λέγο, μ' άγαπάς ;

— Σ' άράζουνα στα δόδεκα, μο (λέγει, τα θαγγέλια. Πώς κλάψανε τα μάτια μου απ' τα (πολλά τα γέλια !... ΚΡΥΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ Τ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στη συναντία. Η μικρή Μπέμπε. — Μαμά, αυτός ο κύριος πρόκειται να δειση με το μπαμπού του αυτή τη νύχτα ;

Η μαμά της. — Δεν θα τη χτυπήσει, παιδί μου. Αυτός είνε ο μάστορας και κρατάει τη μηχανή του. Και αυτή ήνε ή καλλιτέχνης.

Η μικρή Μπέμπε (με άποψη). — Εμπρός, λοιπόν : Τι να κάνω ;

Η μικρή Μπέμπε. — Μαμά, αυτός ο κύριος πρόκειται να δειση με το μπαμπού του αυτή τη νύχτα ;

Η μαμά της. — Δεν θα τη χτυπήσει, παιδί μου. Αυτός είνε ο μάστορας και κρατάει τη μηχανή του. Και αυτή ήνε ή καλλιτέχνης.

Η μικρή Μπέμπε (με άποψη). — Εμπρός, λοιπόν : Τι να κάνω ;

Η μικρή Μπέμπε. — Μαμά, αυτός ο κύριος πρόκειται να δειση με το μπαμπού του αυτή τη νύχτα ;

Η μαμά της. — Δεν θα τη χτυπήσει, παιδί μου. Αυτός είνε ο μάστορας και κρατάει τη μηχανή του. Και αυτή ήνε ή καλλιτέχνης.

οία). — Τότε, λοιπόν, γιατί... φωνάζει ;

— Και τί τον έκανε ;
— Τον χάρισα... γιατί γυμνάζει διαρκώς !...

Απλούστατον "Ο δάσκαλος. — "Αν έπάνω στην έδρα ήσαν τρία ποτήρια μύρα και έλεγαν του πατέρα σου γάργα να πη μά, πόσες μύρες θα μένανε ;

"Ο μικρός Ζώρζ. — Καμιά, κύριε.

"Ο δάσκαλος. — Δεν τ'ε κατάλαβες τί σε ρώτησα... "Αν από τις τρεις μύρες πη ή πατέρα σου τη μά, πόσες θα μένουν ;

"Ο μικρός Ζώρζ. — Καμιά, κύριε.

"Ο δάσκαλος. — Δεν ξε- ρεις, παιδί μου, διόλου άρνηστική.

"Ο μικρός Ζώρζ. — Και σεις δεν ξερετε διόλου τον πατέρα μου !

Η ύπατη Ξυγαριά. "Ο Μπλός ήταν έρασιπέχνης φρά- ρας και πάντα ύπερηφανεύονταν στη γυναίκα του, ότι έπαινε τα καλύτερα, τα περισσότερα και, πρό πάντων τα μεγαλύτερα ψάρια.

Στη λέσχη. Ντάουτον. — Για το Θεό ! Μη μάς δη ή Τζάκσον. Αυτή την εβδομάδα γέννησε ή γυναίκα του ένα άγοράκι και θα μάς έλωση φιλοφρόντας για τα χαρίσματά του.

"Απτον. — "Α! θαμναία σύμπτωση ! Νά κι' ο γείτονας μου ή Σίμμενς, του οποίου ή σούλα γέννησε την περασμένη βδομάδα. Θα τους συστήσουμε και τους δυο και κατόπιν θα τους... άφήσουμε να τα κοινο.

— Καλήμέρα, Πορτο ! Πώς είνε ή γυναίκα σου ;

— "Ας' τα, φίλε μου. "Εχει σκεφτεί πανοικονόμους και... όπο- ρέοι τομμερά !

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

"Ερωτάς ή Προσέχοντας θαρρώ και πρέπει πεινά να λάβης νανα (μέτρο, έσε γιατι σ'α με τον καιρό

Θά μείνης μοναχός Σο' με τον (Πέτρο, Π' αυτό και θα δεχθής μια συμ- (δουλή, Νομίζω, από μένα, Θεέ μου.

Η' έσο π'αυ κι' αν φανταίται τρελ- (λή, Σωστότερον δεν έδωκα ποτέ μου.

Τον Πέτρο, που κοιτάς τ'όσον (καρδ, Και τα κλειδιά του κ'ηπου Σο' (δαστάει, Να διαβής και να δάλης θυροφύ (Την κόρη π' άγαπό και μ' άγα- (ταίει.

Κι' αυτή με δους στην καρδιά της (ελει, Και μ' δους περιμένει για να (κλείση, Θεέ μου, πιστομέ με, έλε και

Τό θεϊκό Σο' κ'ηπου να γεμίσω (ΜΩΨ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ : ΤΙ ΤΗΣ ΘΥΜΙΣΕ !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

οία). — Τότε, λοιπόν, γιατί... φωνάζει ;

— Και τί τον έκανε ;
— Τον χάρισα... γιατί γυμνάζει διαρκώς !...

Απλούστατον "Ο δάσκαλος. — "Αν έπάνω στην έδρα ήσαν τρία ποτήρια μύρα και έλεγαν του πατέρα σου γάργα να πη μά, πόσες μύρες θα μένανε ;

"Ο μικρός Ζώρζ. — Καμιά, κύριε.

"Ο δάσκαλος. — Δεν τ'ε κατάλαβες τί σε ρώτησα... "Αν από τις τρεις μύρες πη ή πατέρα σου τη μά, πόσες θα μένουν ;

"Ο μικρός Ζώρζ. — Καμιά, κύριε.

"Ο δάσκαλος. — Δεν ξε- ρεις, παιδί μου, διόλου άρνηστική.

"Ο μικρός Ζώρζ. — Και σεις δεν ξερετε διόλου τον πατέρα μου !

Η ύπατη Ξυγαριά. "Ο Μπλός ήταν έρασιπέχνης φρά- ρας και πάντα ύπερηφανεύονταν στη γυναίκα του, ότι έπαινε τα καλύτερα, τα περισσότερα και, πρό πάντων τα μεγαλύτερα ψάρια.

Στη λέσχη. Ντάουτον. — Για το Θεό ! Μη μάς δη ή Τζάκσον. Αυτή την εβδομάδα γέννησε ή γυναίκα του ένα άγοράκι και θα μάς έλωση φιλοφρόντας για τα χαρίσματά του.

"Απτον. — "Α! θαμναία σύμπτωση ! Νά κι' ο γείτονας μου ή Σίμμενς, του οποίου ή σούλα γέννησε την περασμένη βδομάδα. Θα τους συστήσουμε και τους δυο και κατόπιν θα τους... άφήσουμε να τα κοινο.

— Καλήμέρα, Πορτο ! Πώς είνε ή γυναίκα σου ;

— "Ας' τα, φίλε μου. "Εχει σκεφτεί πανοικονόμους και... όπο- ρέοι τομμερά !

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

"Ερωτάς ή Προσέχοντας θαρρώ και πρέπει πεινά να λάβης νανα (μέτρο, έσε γιατι σ'α με τον καιρό

Θά μείνης μοναχός Σο' με τον (Πέτρο, Π' αυτό και θα δεχθής μια συμ- (δουλή, Νομίζω, από μένα, Θεέ μου.

Η' έσο π'αυ κι' αν φανταίται τρελ- (λή, Σωστότερον δεν έδωκα ποτέ μου.

Τον Πέτρο, που κοιτάς τ'όσον (καρδ, Και τα κλειδιά του κ'ηπου Σο' (δαστάει, Να διαβής και να δάλης θυροφύ (Την κόρη π' άγαπό και μ' άγα- (ταίει.

Κι' αυτή με δους στην καρδιά της (ελει, Και μ' δους περιμένει για να (κλείση, Θεέ μου, πιστομέ με, έλε και

Τό θεϊκό Σο' κ'ηπου να γεμίσω (ΜΩΨ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ : ΤΙ ΤΗΣ ΘΥΜΙΣΕ !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

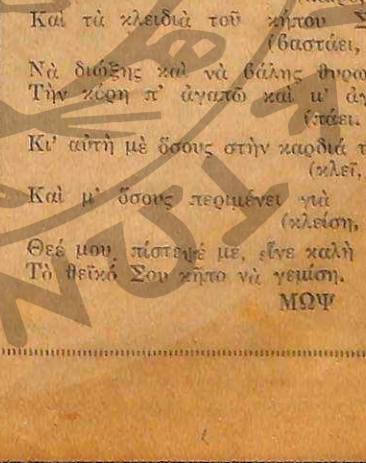
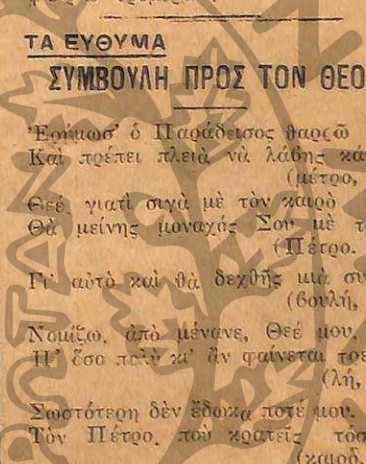
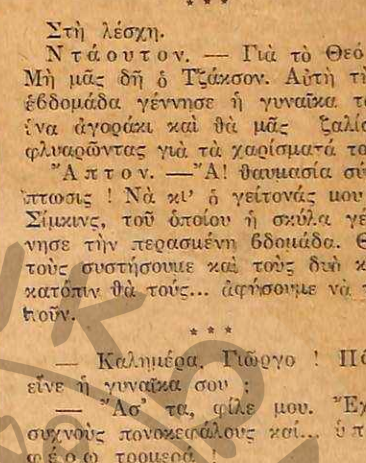
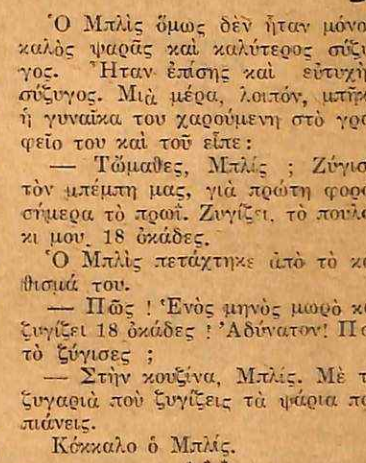
Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ (βλέποντας το σάβυλο της κρεμασμένο από το τηλεγρα- φόλλο). — "Αχ, Θεέ μου, τώρα που σε βλέπω έσαι, θυμήθηκα πως λι- γιμόνησα τα ρούχα της μπουγάδας άπλωμένα στην ταράτσα !

vom 8.
KHASANA SUPERB
DR. M. ALBERSHEIM · FRANKFURT AM MAIN

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΑΖΕ
ΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

* ῥῆτε τὸ ἀμετάβλητον ὁ-
λόμαλλον μαγιά εἰς χρωματι-
σμοὺς (SOLIT), εἰς ἀπειρίαν
σχεδίων καὶ ἀπαράμυλλο γού-
στο μὲ τιμὰς ἀπὸ 90—225 δραχ.
* Ἐπίσης σακκάκια Ζέρσεϋ ἔτοι-
μα καὶ ἐπὶ παραγγελία.

Γεν. Ἀντιπρ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ.
Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20-918.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΤΗΤΟΥ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ *baeias pelidas*

Πρόσωπο καταρτυδωμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσα Ροτίδα
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλή και εύβριχη συνάμα η ανακάλυψη του καθηγητού Dr Stejskal καθιστά δυνατόν εις κάθε γυναικα να φαίνεται κατά πολλά χρόνια νεότερη από ότι εινε. Αφου ανέκαλυψε, οτι αι ρυτίδες όφειλονται εις την απόλειαν ενός πολυτιμου στοιχείου του δέρματος, ονομαζομένου Biotel, ο έξοχος ούτος καθηγητής του Πανεπιστημιου της Βιέννης κατόρθωσε να εβρη έν μεσον να έπαναφέρει την νεότητα εις το δέρμα. Το έπιτευχθεν γνήσιον Biotel από όλως νέα ζωα, περιέχειται τώρα έντός κρέμας Τοκαλόν άποκλειστικώς χρομάτισον ρόζ. Επίθέσας ταύτην το θράδυ προτου κατακλιθήςτε, Απορροφάται κατά τόν ύπνον σας, εξαλείφει τας ρυτί.

δας και τώνουνε το δέρμα και το καθιστά βελούδινο. Οι χαλαροί μύες του προσώπου συ φίγγονται και οι πτυχαι κάτω από τα μάτια χάνονται. Το πρωί κάμετε χρήση της Κρέμας Τοκαλόν λευκού χρώματος (δχι λιπαράν) προτού πουδραρισθίτε. Αυτή λευκαίνει, τώνυ-νει και στήνει, αφαιρεί τους ε-σταλμένους πόρους και τα μαύρα στίγματα. Έγγιώμεθα ότι η διπλή αυτή θεραπεία (πρωί και βράδυ) προσδίδει εις την όμιν σας φρεσκα-δα και νεανικήν χάριν, άν δχι, τα χρήματά σας επιστρέφονται. Προ-μυθεύομενα από σήμερον Κρέμαν Τοκαλόν, δύνασθε να εξακριβώσητε άμέσως τ' αποτελέσματά της. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξι-τέλους 42, Αθήνα.

ΣΠΥΡΑΚΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ (ΝΕΩΤΗΤΟ-
ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΕΙΣ,
ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ, ΕΚΖΕΜΑ ΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΣΕΤΕ ΤΟ ΤΟΠΙΚΟΝ ΕΜΒΟΛΙΟΝ
ΕΙΣ ΑΛΟΦΗΝ ΤΟΠΟΒΑΣΕΝ, ΑΤΟΝΑ
ΤΡΑΥΜΑΤΑ.-
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Θ. ΜΑΝΔΑΛΑΚΑΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 29B

ΜΕΤΑΞΟΥ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΚΠΟΤΣΕΩΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Τὸ κατὰστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» ἤκουσε
νὰ πωλῇ ὅλα τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα
μὲ τιμὰς πραγματικῆς ἐκπτώσεως, ἦτοι
Μοντέρνα μεταξωτὰ ἐμπορμὴ καὶ σκεῖτα,
καθὼς καὶ διὰ πρωϊνὰ φορέματα, κου-
λουράκια, κρὲτ Καρδύτης, κρὲτ Λουίς,
Σμιζὲς κλπ., ὡς καὶ κάλτσες μεταξωτές.
Μερικὰ εἶδη μὲ τὰς τιμὰς των :

Κρὲτ - ντὲ - σὶν ὁ πῆχυνς	45.—
Τουὰλ ντὲ σουὰ ἀσπροφορέων	40.—
Κρὲτ σατέν	90.—
Μαροκὲν ἔστρα - ἔστρα	100.—
Σμιζὲς φορεμ. καὶ ὑποκαμίσων	35.—
Κάλτσες μεταξωτὲς ἀπὸ δραχμ.	60.—

Ἐποφειλῆνται τῆς Μεταξωτῆς Ἑβδο-
μάδος, διὰ νὰ ἀγοράσετε τὰ μεταξωτὰ
σας δι' ἀσπρόφορα καὶ φορέματα μὲ
τὰς μεγάλας ἐκπτώσεις.
Προσποχὴ εἰς τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσιν
μας :

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ " ΑΚΡΟΠΟΛ,
ΕΡΜΟΥ 18 Α

[illegible]

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία
ἐμπριμὲ μὲ ἀποκλειστι-
κότητα σχεδὼν.
Κουκουλάρικα ἀπὸ
καθαρὰν μέταξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμῶσων
ὀλομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία
Συντάγματος)
Τηλ. 20-579

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθῆναι

Ἐναλλακτικὴ ὑποθέσις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ

KATINAS IQ. ΣΙΓΑΝΟΥ

Τέως Δευθυντρίας ἐπὶ ἐπτασίαν τοῦ
Οἴκου Σουζάν

ΒΟΥΛΗΣ 11Α

ἐντὸς τοῦ Καταστήματος

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ

(LES JOLIS CHAPEAUX)

ΚΟΥ Ι. Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

Lait de fraise

(ΓΑΛΛ ΤΗΣ ΦΡΟΥΛΑΣ)
ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ ΤΗΣ
ACADÉMIE DE BEAUTÉ
MME KETTY

Το ιδεώδες καλλυντικό, που κάνει την επιδερμίδα σου δελουδο. Τονωτικό-αντισηπτικό. Έξελίξει σπυράκια, μπιμπήκια, ακοκκίσματα και έλαφρες πιναδες. Το καλλίτερο προστατευτικό του δέρματος κατά των επιδράσεων του ήλιου και της ατμοσφαιρας.

ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY
ERMOY 35 - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 22-086

Βελανιδες Ορμiones

66 OIKOGENEIA 77

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΤ' ΒΙΒΛΙΟΥ
 «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
 ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Με 4 τοιαῦτα δελτία μπορείτε να πάρετε εκτός του βιβλίου «Ὁ Ἑρως θριαμβεύει» καὶ οἰονδήποτε ἄλλο βιβλίου τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κορσέδες
Λώρες-κυλότες

"Sastex"

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ & ΣΙΑ

5 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ